

Kızıl Bayrak

**“AB uyum yasaları”yla sergilenen
“demokratikleşme” oyununu boşa çıkaralım...**

**Temel demokratik hak ve özgürlükler için
mücadeleyi yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

Sermaye düzeninin aldatıcı manevraları..	3
Temel demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleleyi yükseltelim!	4
“AB uyum yasaları” ve Kürt sorunu...	5-6
Türkiye demokratikleşiyor mu?	7
İdam tartışmasının gizledikleri.	8
Düzen siyasetinde ittifak tartışmaları. ...	9
İşçi sınıfına büyük tuzak!..	10-11
Paşabahçe direnişi	
ihanete yenildi!	12-13
“AB uyum yasaları” ve sahte demokrasi	
hayalleri (Orta sayfa)	14-15
Emperyalizme taşeronluk için	
kollar sıvandı.	16-17
KESK İzmir il toplantısı yapıldı.	18
Filistin işgali yeni boyutlar kazanırken,	
BM siyonist katliamlara	
destek veriyor!	19
Hızır Paşalar hak ve özgürlüklerimizin	
düşmanlarıdır!	20-21
L tipi cezaevleri.....	22
Dersim, barajlar ve kalkınma/2.	23-24
“Munzur Kültür ve Doğa Festivali”	
üzerine.....	25
Türkiye'nin dış politikası kimin?.	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/31 (71) ● 10 Ağustos 2002
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Geleneksel Hacı Bektaş Veli şenliklerine kısa bir zaman kaldı. Bu yıl yine, bir süredir alışkanlık haline getirdikleri üzere, devlet erkanından katılımlar söz konusu. En önde de Ecevit'in “koşa koşa” gideceği açıklanmış bulunuyor.

Alevi toplumuna, toplu katliamlar da dahil olmak üzere, her türlü eziyet ve işkenceyi, aşağılama, horlama ve dışlamayı reva görenlerin hala bu toplumun karşısına çıkmaya nasıl cesaret edebildiği doğrusu hayret vericidir. Ama daha da şaşırtıcı olan onlara bu cesareti veren topluluk liderlerinin tutumudur. Ki, onların uzlaşmacı tutumu ve kitleleri yatıştırıcı faaliyeti olmasa devlet erkani da Alevi toplumunun karşısına çıkmaya cesaret edemeyecektir.

Özellikle Ecevit, cumhuriyet dönemi Alevi kırımının köşe taşlarından birini oluşturan Maraş katliamının baş sorumlularından biri olarak, bu tür etkinliklere kesinlikle yaklaşılmaması gereken zevatin başında gelmektedir. Gidebilirse şayet, hiç olmazsa bu yıl bu katliamın suratına çarpılabilmesi için kitleler bir kez daha uyarılmalıdır.

Emperyalist savaş gündemi işlemeye devam ediyor. Hem Filistin halkına karşı işgal ve katliam saldırıları olarak, hem Irak halkına karşı saldırı ve savaş hazırlığı olarak. Bu iki kardeş ve komşu halkın yanında/emperyalist haydutların karşısında saf tutmak Türkiyeli işçi ve emekçilerin tarihi-insani bir görevi. Üstelik bu görevin doğrudan kendilerini, kendi yaşam haklarını ve çocuklarının canını-kanını ilgilendiren bir yanı da var. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, Filistin'de sürmekte olan ve Irak'ta yaklaşan emperyalist savaşa karşı görevleri konusunda da her vesileyle uyarılmaya, savaş ve saldırganlığa karşı eylemli mücadele için örgütlenmeye devam edilmelidir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, bunun yanında, savaşla birlikte çok daha ileri boyutlarda derinleştirilecek olan yoksullaştırma saldırılarına karşı mücadele için de uyarılmaya ve örgütlenmeye devam edilmek zorundadır. Gerek Türkiye'nin iki yıla yaklaşan ve bir türlü aşılamayan yerel krizi, gerekse dünya çapında giderek derinleşen ve bugün Latin Amerika

ülkelerini iflase sürüklemiş durumdaki genel krizin etkileri, savaşın yüküyle birlikte sınıfın omuzlarına yüklenmeye devam edecektir. Bu ise, işçi ve emekçi çocuklarının bir yandan savaş, diğer yandan açlık ve yoksulluk tarafından kırılması demektir. Bunu engellemenin tek yolu ise, örgütlü-birleşik bir sınıf mücadelesi ile karşısına dikilmektir.

“Yaşasın işçilerin birliği-hakların kardeşliği!” şiarını yaymanın ve yükseltmenin zamanıdır.

Çıktı!

Türkiye'nin son 20 yılını kapsayan 1982'den itibaren devrimci ve pratik planda devrimci örgütlenmelerin bir süreyi yaşadığını görüyoruz. Devrimci örgütlenmelerin ve pratik devrimci örgütlenmelerin bir süreyi yaşadığını büyük ölçüde devrimci devrimci olarak görüyoruz.

Devrimci örgütlenmelerin ve pratik devrimci örgütlenmelerin bir süreyi yaşadığını büyük ölçüde devrimci devrimci olarak görüyoruz. Devrimci örgütlenmelerin ve pratik devrimci örgütlenmelerin bir süreyi yaşadığını büyük ölçüde devrimci devrimci olarak görüyoruz. Devrimci örgütlenmelerin ve pratik devrimci örgütlenmelerin bir süreyi yaşadığını büyük ölçüde devrimci devrimci olarak görüyoruz.

Devrimci örgütlenmelerin ve pratik devrimci örgütlenmelerin bir süreyi yaşadığını büyük ölçüde devrimci devrimci olarak görüyoruz. Devrimci örgütlenmelerin ve pratik devrimci örgütlenmelerin bir süreyi yaşadığını büyük ölçüde devrimci devrimci olarak görüyoruz.

TKIP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel sorunlar

Kitapçılarda...

TKIP Kuruluş Kongresi Belgeleri/Örgütsel sorunlar

Fiyat: 500 000 TL (2002/31)

EKSEN YAYINCILIK

AB'ye "uyum yasaları"...**Sermaye düzeninin aldatıcı manevraları**

İster AB üyesi olsun ister dışında kalsın, bu düzen, milyonların demokratik hak ve özgürlük taleplerini karşılayamaz. Olsa olsa bastıramadığı, karşılayamadığı yerde aldatıcı manevralarla-demagojilerle bu hak ve talepleri istismar konusu yapabilir.

Sermaye iktidarı "demokrasi paketi" olarak adlandırılan AB'ye uyum yasalarını çıkardı. MHP'nin "savaş ve yakın savaş hali dışında" idamın kaldırılması ve özel öğretim kurumlarında Kürtçe kurslar açılmasına olanak sağlayan değişikliğe gösterdiği muhalefet, AKP'nin manevraları vb. dışta bırakılırsa, 14 maddelik yasal değişiklikler olağanüstü bir hızla meclisten geçti.

Sermaye örgütleri, tekelci basın ve medya kampanyalarıyla destek verdikleri uyum yasalarının meclisten geçmesini "yeni bir dönem" in, "büyük bir atılım" ın başlangıcı olarak parlattılar. Ağzını açan tüm düzen partisi temsilcileri tarihi bir sorumluluğu yerine getirmiş olmaktan dem vurdular. Estirilmeye çalışılan iyimserliğin emekçiler üzerinde ise hiçbir karşılığı olmadı. Dahası, atılan bu adım, üyelik sürecine ilişkin belirsizlikleri ortadan kaldırmadı.

Emperyalistler cephesinde atılan adımı olumlanırken, "fazla aceleci olmayın", "üyelik müzakerelerinin hemen başlatılacağı beklentisi yaratmayın" uyarısında bulunuldu. Bu konuda emperyalistlerin izleyeceği taktik, "daha fazla reform yapmaya teşvik edebilmek için üyeliği bekletmek" (*Financial Times*, 6 Ağustos) biçiminde şimdiden ifade ediliyor.

"Reform"ların daha fazla siyasi ve iktisadi taviz koparma anlamına geldiğini belirtmeye bile gerek yok. Gerisi, esası korunarak bir takım yasak ve baskıların rötuşlanması/gizlenmesi biçiminde sahnelenen bir oyundan ibaret.

Seçim ve savaş rüzgarlarının ortalığı kapladığı bir ortamda "demokrasi paketi" olarak yutturulmaya çalışılan yasal düzenlemeler pek çok açıdan tartışmalı. Birincisi, düzenlemenin zamanlaması ve hızıyla ilgili. Erken seçimin gerekçelerinden biri olarak kullanılan "demokrasi paketi" geçen üç yıl boyunca bu aynı hükümet ve muhalefet tarafından niçin gündeme getirilmedi? Uyum yasalarının çıkarılması niçin seçim sonrasına bırakılmadı? Zira aynı güçlükler dün olduğu gibi oylama öncesinde de ortadan kalkmadı. Eğer bir tutum değişikliği söz konusuysa, bu MHP dışındaki partiler için geçerli. Büyük bir hızla ve oy çoğunluğuyla çıkarılmış olması, bu işte bazı hesap ve beklentilerin rol oynadığını gösteriyor.

Hesabı emperyalistlerin yaptığına ve dayattığına kuşku yok. Siyasal cephede düzenlenen "istikrarlı siyaset" operasyonu ile uyum yasalarının hızla ve üstelik tatildeki meclisin apar topar toplanmasıyla çıkarılması arasında, sadece zamanlama açısından değil, emperyalist müdahalenin hedefleriyle de açık bir ilişki var. Sermayenin uyum paketini alelacele çıkarmasında ek ekonomik destek sağlama ve yeni kaynak bulma arayışlarının da etkisi var. AB'ye üyelik

kriterlerinin seçim sonrasında beklenmedik bir "kaza"ya uğramaması da akla gelen nedenlerinden bir diğeri.

Sermayenin ayıbını örtmek için kullandığı incir yaprağı: "Demokrasi paketi"

Tartışılması gereken ikinci konu, "demokrasi paketi" olarak sunulan yasal düzenlemelerin içeriği ile ilgili. Yeni yasal düzenlemelerle demokratik hak ve özgürlüklerin önündeki engellerin kaldırıldığı iddia ediliyor. Oysa bu tam bir yalan ve aldatmaca.

"Demokrasi paketi"yle demokratik hak ve özgürlüklerin önündeki engeller ve yasaklar esas itibarıyla ortadan kaldırılmadığı gibi, "çağdaş" ve uluslararası normları uygulama görüntüsü altında cezalar ağırlaştırılıyor. 18 yıldır fiilen uygulanmayan idamın "savaş ve yakın savaş" koşulları dışında uygulanmamasının yasallaşması bir ileri adımın ifadesi değil. Örneğin zaten uygulanmayan idam cezasının savaş ve yakın savaş tehditi koşullarında yerine getirilmesi güvenceye alınmış oluyor. Ve tabii ki buna iç savaş tehditi ve koşulları da dahil. Bu koşulların ne olduğunu da kendileri belirleyecekler.

Bu ülkede idam cezasının asıl muhatapları, "terör" karalamasıyla hedefe konulan devrimciler, devrimci faaliyet ve örgütlenmedir. Bu konuda şimdiye kadar öngörülen cezalar değişmediği gibi, infaz yönünden daha da ağırlaştırılıyor. Yasa, "terör" kapsamına alınan devrimci faaliyetler nedeniyle verilen müebbet hapis cezasının 9 yılını mutlak ve katı tecrit koşullarında çekmeyi öngörüyor. Üstelik bu 9 yıllık katı tecrit-hücre cezası, gerekli görülürse "hücre içinde hücre cezası"na çevrilebilecek. Yani, müebbet mahkum olmuş hükümlü, gerektiğinde tek kişilik hücrelerinden alınıp, kamuoyundan özenle saklanan daha beter hücrelere atılabilecek.

Farklı dillerde yayın ise fiilen kazanılmış bir hak olarak zaten kullanılıyordu. "Özel öğretim kurumlarında Kürtçe kursların açılması" olanağıyla birlikte bu düzenleme, Kürt halkının özgürlük talebini boğmak, onu kötürümleştirmek için oltaya takılan yem işlevi taşıyor. Teslimiyetçi Kürt önderliğinin öteden beri platformlarını kırıntı düzeyde ve geri plandaki bu ve benzeri taleplere daraltmış olması, sermayenin elini güçlendirse de, sorunun esasını ortadan kaldırmıyor. Kürt halkının bir azınlık olarak bile varlığını hiçbir biçimde telafuz etmeden yapıldığı düşünülürse, bu sınırlı düzenlemeyle öngörülen hakların ne ölçüde kullanılacağı açıktır. Devletin kolluk kuvvetlerinin "bölücülük amacıyla öğreniyorsun, sana tanınan hakkı bu amaç için kullanıyorsun" demesi bile yeterlidir.

Düşünce suçunda da benzer bir durum söz konusu. Sözde, nihayet eleştirmek, düşünce beyan etmek suç olmaktan ve cezaya çarptırılmaktan çıkıyor. Oysa burada da "tahkir ve tezyif kastı" bulunmaması gibi bir kayıt, daha doğrusu baştan belirlenmiş bir kısıtlama söz konusu. Eğer "Türklüğe, TBMM'ye, hükümete, güvenlik kuvvetlerine, adliyeye ilişkin bir eleştirinizde "tahkir ve tezyif kastı" bulunursa, düşünce suçundan cezaevini boylarsınız. Düşünce suçu işleyip işlememek, neyi hangi kasıtle eleştirdiğinize, daha doğrusu kolluk kuvvetlerinin itham ve yargı kurumunun iddiasına, yani siyasal görüş ve kanaatlerinize bağlı. Yasa, aslında neyin eleştirilemeyeceğini yumuşak bir dille de olsa ortaya koymuş: Türklük, TBMM, hükümet, yargı, güvenlik kuvvetleri. Dolayısıyla düşünce özgürlüğü, yalnızca muhalif olmayan, eleştirisi ve itirazı olmayan düşünceler için geçerli.

Toplanma, gösteri ve örgütlenme başlığı altındaki düzenlemeler açısından da değişen bir şey yok.

Toplantı ve gösteri yürüyüşlerini bildirmek yine zorunlu. Yasanın yaptığı tek değişiklik, gösteri yapmak ve toplanmak için bildirim süresini 72 saatten 48 saate indirmekten ibaret. Bu bildirimden ardından bu hakkınızı kullanıp kullanamayacağınıza yetkili devlet mercileri karar veriyor. Bu konudaki yasaklama gerekçelerinde hiçbir değişiklik yapmaya gerek görülmemiş. "Ülke çıkarları", "güvenlik", "yasadışı amaçlar" vb. yasaklama olarak duruyor. Bu aynı gerekçelerle grev yasakları da olduğu gibi korunuyor. Serbest bölgelerde ise kuruluşundan itibaren ilk 10 yıl grev hakkı kullanılmıyor.

"Demokratikleşme paketi"yle uygulanacak yasada yargısız infazların sıkça yaşandığı baskınlar da kılıfına uydurulmuş. Bundan sonra baskın ve infazlar "mahkeme kararlı ya da yazılı" olacak!

İş güvencesi yasası: Gereğini bul, işten at!

Günlerdir sert tartışmalara konu olan iş güvencesi yasa tasarısının içeriği, işçilerin beklenti ve taleplerini karşılamaktan, tensikatları engellemekten oldukça uzak. Sermayenin iş yasa tasarısı ile bir arada çıkarılması için tehditler savurduğu, üzerinde yaygara kopardığı, sendikaların ise çok şey attığı bu yasa, sanılanın aksine çalışma hakkını güvence altına almıyor. Yasa, işverenin işten atma hakkını elinden almıyor. Yalnızca işten atmak için geçerli bir gerekçe bildirme zorunluluğu getiriyor. Sermayenin elinde kullanmaya hazır onlarca gerekçe ve mazeret (kriz, zarar etme, kâr oranlarının düşmesi, pazar bulma sorunu vb.) varken, yasanın iş güvencesi getirmeyeceği yeterince açık. Yasanın sermayeyi en çok zorlayan yönü ise, sendikal faaliyette bulunma gerekçesiyle işten atmanın zorlaştırılması, bu gerekçeyle işten atılan işçiler için tazminat ödemeye mahkum etmesidir.

Yasa tasarısı olumlu sayılabilecek çok sınırlı bazı değişiklikler içerse de, iş yasalarında tanınan hakların ne ifade ettiği, uygulamada ne ölçüde kullanıldığı, sermayenin buna ne kadar izin verdiği, tüm tartışmaların ve yasaların üstünde duran ve aşılması gereken temel bir sorun.

Görüldüğü gibi, "demokratikleşme paketi", "iş güvencesi" olarak yutturulmaya çalışılan AB'ye uyum kriterleri çerçevesindeki yasal düzenlemelerin yasakçı, baskıcı ruhu ve esasları olduğu gibi korunuyor. Bir bardak suda fırtına koparılan bu düzenlemelerin emperyalist AB'nin gözünü boyamak, hak ve özgürlükler mücadelesinin önünü kesmek amacıyla çıkarıldığı ayan beyan ortada. Emperyalist AB'nin bu konuda esasa ilişkin bir itirazının olmayacağı da açık. Kendi ülkelerinde hak ve özgürlükleri sermayenin çıkarlarına göre düzenlemek için seferber olanların, sömürgeleştirdikleri ülkelerin işçi ve emekçilerine demokrasi ve özgürlük bahşetmeleri eşyanın tabiatına aykırıdır.

Sermaye cephesinde tüm bunlar yaşanırken; ulusal, demokratik hak ve özgürlüklerden, iş ve iş güvencesinden, insanca çalışma ve yaşam koşullarından yoksun milyonlarca emekçi için hiçbir sorun çözülmüş değil. İster AB üyesi olsun ister dışında kalsın, bu düzen, milyonların demokratik hak ve özgürlük taleplerini karşılayamaz. Olsa olsa bastıramadığı, karşılayamadığı yerde aldatıcı manevralarla-demagojilerle bu hak ve talepleri istismar konusu yapabilir.

Tüm temel hak ve özgürlüklere, insanca yaşam koşullarına eksiksiz ve tam olarak kavuşmak için emekçilerin önündeki tek seçenek devrimci mücadeleye atılmaktır.

Demokratikleşme adına öne sürülen AB uyum yasaları demokratik hakların tırpanlanmasından ibaret bir aldatmacadır!

Temel demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyi yükseltelim!

AB kriterleri konusunda en çok tartışılan ve en fazla dirençle karşılanan "Kürt halkının hakları" meselesi, 14 maddelik son paketin de yasalmasıyla güya çözülmüş oldu.

Paketin ilk maddesiyle idam cezasının kaldırılmış, 8. maddesiyle Kürtçe yayına izin verilmiş, 11. maddesiyle Kürtçe'nin öğrenilmesi ve öğretilmesinin (özel kurs sınırlarında, izne ve denetime tabi olmak koşuluyla) serbest bırakılmış olması Kürt halkının ulusal hak ve taleplerini ne kadar karşılayabilecekse, düzenin "Kürt sorunu"na da ancak o ölçüde çözüm getirebilir.

İddia edildiği üzere, yasalanan bu paketle birlikte AB'ye uyum meselesi artık sonuçlandı mı, bu ayrı bir tartışma konusu. Ancak, yine iddia edildiği gibi, Kürt meselesinin çözümüyle uzaktan yakından ilgisinin olmadığı kesin. Kaldı ki, propaganda söylemleri bir yana, Kürt ulusal varlığının düzen için temel bir sorun oluşturmayı sürdürdüğü her vesileyle ortaya konuluyor. Yasaların çıkarıldığı aynı süreçte, Irak'a Amerikan müdahalesi vesilesiyle tekrar tekrar öne sürülen ana gerekçeyi yine Kürt sorunu oluşturmaktadır. Üstelik sadece Türkiye'deki değil, başka ülkelerdeki Kürt varlığının da bir "sorun" olarak görüldüğü ve gösterildiğinin kanıtıdır bu.

Türk devleti, her nerede olursa olsun, Kürt halkının özgürlüğüne ve bağımsızlık fikrini çağırıştırabilecek her türlü hak ve özgürlük kullanımına temelden karşıdır. Böyle bir gelişimi engellemek, önüne geçmek için her yola başvuracağını defalarca kanıtlamış bulunmaktadır. Bu böyle olduğu halde, AB uyum paketinde yer alan ve hak kısıntısı adını bile hakemeyen "anadilde öğrenim" rezaletini "büyük bir demokratik, kültürel adım" olarak propaganda etmeye kalkması, bu devlet geleneğindeki artık çok iyi bilinen o pespaye yüzüzlüğün yeni bir tezahüründen başka bir şey değildir. Ancak, gerek devletin bu ikiyüzlülüğü gerekse teslimiyet platformunun utanç verici tutumuna rağmen, Kürt halkını uzun süreliğine oyalayabilme şansı da pek bulunmamaktadır.

Kuşkusuz, sadece Kürt sorununa ilişkin anılan maddeler değil, paketin tümünün, üzerine koparılan "demokratikleşme" yaygaralarına rağmen, demokrasiyle uzaktan-yakından ilgisi olmadığı çok açıktır. Öncelikle, demokratik hak ve özgürlükler bahşedilmez, kazanılır. Yani, sınıflar mücadelesinin bir sonucu ve ürünü olarak, ezilen sınıfların egemen sınıftan kopardığı haklar olarak da tanımlanabilir. Bugün Türkiye'de olduğu gibi, ezilen sınıfların mücadelesi sonucunda değil de, egemen sınıfın kendi ihtiyaçları çerçevesinde ve tümüyle kendi karar ve

planları doğrultusunda bir yasal düzenleme söz konusu ise, ortaya çıkan sonucun demokratikleşme olarak adlandırılması sahtekarlıktan başka bir anlam taşımayacaktır. Nitekim yasalanan paketin içeriği de bu sahtekarlığı sergilemektedir.

Paketin 1. maddesi güya idam cezasını kaldırmaktadır. Ancak, "savaş ve çok yakın savaş tehdidi hallerinde işlenmiş suçlar için öngörülen idam cezaları hariç" tutularak. Fakat bu şart da yeterli görülüyor, (a) fıkrası ile "Türk Ceza Kanununun 47,

grup, oluşum ve girişimi ezip geçmekten... İcraatın tercümesi ise, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik sınırsız bir yoksullaştırma saldırısı, devrimci öncülerine karşı dizginsiz bir terör uygulamasıdır. Ancak, uygulamaların adını hep de içeriğiyle zıt anlamlarda kullanmaya büyük özen göstermişlerdir. İşçi ve emekçilerin yıkımı üzerine kurulan, dolayısıyla istikrarsızlığın ana kaynağı olan İMF-TÜSIAD programlarına "istikrar programı", cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik katliam saldırılarına

"hayata döndürme operasyonu",

F tipi hücre hapisanelerine "oda tipi" adlandırması, söz konusu tutumun en çarpıcı örnekleridir. Gerçekle adlandırma arasındaki bu çelişki düzen içinden bile zaman zaman tepkiyle karşılanmıştır.

AB'ye üyeliğin ülkeye demokrasi getireceğini ve kendilerinin uyum yasalarını çıkararak ülkeye demokrasi getirdiğini iddia edenler işte bunlardır. Üstelik şimdi bir de, bu aynı kadro, bu aynı faşist zihniyet, ülkeyi Amerika'nın peşinden haksız bir savaşa sürükleyecek, bu savaşın yıkımına mahkum edecek kararların altına imza atmakla meşguldür. Alınmış olan erken seçim kararı ve yeniden seçilebilme istek ve hırsı bile, bu Amerikan uşaklarının emperyalizme koşulsuz hizmet çabasının önüne geçemiyor. Hükümet giderayak, kendinden sonraki hükümeti de bağlayacak tarzda, İMF'ye ve yıkım

50, 51, 55, 58, 59, 61, 62, 64, 65, 66, 102, 112, 451, 452, 462 ve 463. maddeleri ile 7.11.1979 tarihli ve 2253 sayılı Çocuk Mahkemeleri Kuruluşu, Görev ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanununun 12. maddesinin idam cezasına ilişkin hükümleri", (b) fıkrası ile yine TCK'nın "17. maddesi ile 13.7.1965 tarihli ve 647 sayılı Cezaların İnfazı Hakkında Kanununun 19 ve ek 2. maddelerinin Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından ölüm cezalarının yerine getirilmemesine karar verilenlere ilişkin hükümleri" de saklı tutuluyor.

3. Madde ile, derneklerin '80 darbesiyle yasaklanmış olan uluslararası faaliyetleri güya tekrar serbest bırakılıyor, ancak Bakanlar Kurulu'nun iznine bağlanarak, vb., vb... Benzer sakıncalar, şartlar, izinler, cezalar, paketin tümüne, tüm maddelere hakim durumdadır. Açıktır ki, şarta bağlanmış bir hak, hak değildir.

Aslında bu uyum yasası paketi ve sunuluşu, mevcut hükümetin ve meclisin üç yıllık icraatının bir özeti gibidir. Bunların toplam icraatı İMF-TÜSIAD yıkım programlarını "kararlılıkla ve tam bir uyum içinde" uygulamaktan ibarettir. Ve elbette, bu uygulamanın önünde engel gördükleri her türlü kişi,

programına bağlılık yeminini tekrarlayan bir niyet mektubuna daha imza atıyor. Seçime hazırlanan sözde muhalefet partilerinden ise, bir ihtimal kendilerini bağlayacak bu taahhüde karşı tek bir ses, tek bir itiraz çıkmıyor. Savaşa katılma kararı karşısındaki tutumları da bundan farklı değil.

Mecliste grubu olsun olmasın, hiçbir burjuva partinin Amerika'nın Irak'a saldırısına ve Türkiye'nin bu saldırıda piyonluk yapmasına karşı ciddiye alınabilecek bir tek çıkışı yok. Saadet Partisi'nin popülist söylemlerinin kendi gerçekliğiyle hiçbir biçimde bağdaşmadığının kanıtı ise, hükümet ettikleri süreçte Amerika ve İsrail ile bölge halklarına karşı yapılan ittifaka verdikleri onaydır.

Tüm bunlar, ezilen sınıfların ve ulusların demokratik hak ve özgürlüklerinin, bu hak ve özgürlüklerin önünde asıl engel durumundaki sermaye düzeni tarafından sağlanmasının söz konusu bile edilemeyeceğinin göstergeleridir. Hak ve özgürlükler ancak uğruna mücadele edildiğinde kazanılabilir. Kaldı ki, kazanılmış hakların kullanımı ve korunmasının bile dışı dış bir mücadeleyi nasıl zorunlu kıldığı, son birkaç yılda gaspedilen temel haklar deneyimiyle döne döne ispatlanmıştır.

Teslimiyetçi Kürt cephesi neyin sevincini yaşıyor?

“AB uyum yasaları” ve Kürt sorunu

Sözde demokratik açılımlardan sarhoş olanlar

Anadilde öğretim ve yayın yapabilmeyen (oldukça kısıtlı ve fiilen kullanılamaz biçimde) önünü açan ve idamı savaş ve yakın savaş tehdidi durumu dışında kaldıran yasal düzenlemeler geçtiğimiz hafta meclisten geçti. Burjuva liberal çevrelerin sevinçle karşıladıkları bu düzenlemeler, liberal Kürt cephesinden de “demokrasinin zaferi” olarak kodlanıp Öcalan çizgisinin başarısına kanıt sayıldı. Hatta daha da ileri gidilerek, bu yasal düzenlemelerin meclisten geçtiği günün “demokrasi bayramı” olarak kutlanmasını önerenler oldu.

Özetle gerek burjuva liberal kesimlerde gerekse Kürt liberalleri içerisinde tam anlamıyla bir zafer sarhoşluğu hakim. Aynı şeyi ülkenin gerçek yönetici gücü olan tekeli burjuvazi için de söyleyebiliriz. Ama onu bu yasal düzenlemelerin içeriğinden ziyade AB’den gelecek parasal kaynaklar ilgilendiriyor. Buradan hareketle yasanın içeriğine değil AB’ye entegrasyonda oynayacağı işleve dikkatleri çekiyor.

Yasal düzenlemeler Kürt emekçi halkı cephesinden ise liberallerin tepkisiyle paralel biçimde bayram havasında karşılanıyor. En azından Kürt basınında yansıdığı biçimiyle böyle. Düzen kurumlarından beklentisini büyük ölçüde kesmiş Kürt halk kitleleri bu yasal düzenlemelerle birlikte yeniden düzene umut bağlamaya başlıyorlar. Yapılan kutlamaların birçoğunda meclise ve düzen partilerine şükranlar sunuluyor, yaptıklarından dolayı alkışlanıyorlar. Her biri geçmişte şu ya da bu biçimde kirli imha savaşında rol almış, destek vermiş bu partiler, şimdilerde Kürt halkının en samimi dostları olarak gösteriliyor.

Sadece bu kadarı dahi bu yasal düzenlemelerin Kürt halkının beynine yöneltilmiş ciddi birer saldırı olduğunu göstermeye yetiyor. Düzen ve düzen kurumlarından beklentilerin körüklenmesi, Öcalan’ın teslimiyetçi-tasfiyecî çizgisine büyük hareket imkanı sağlıyor. Kurulu düzen içerisinde ve bu düzenin temel kurumlarına yaslanarak bazı hakların kazanılabileceği düşüncesi, bu son adımlarla güya somut bir kanıt kazanmış oluyor.

Kürt teslimiyetçi liberalleri yasal düzenlemeleri bu yönde etkili biçimde kullanmaya çaba gösteriyorlar. Bakın diyorlar, silahlı mücadeleyle sonuç almak mümkün değildir; Öcalan silahlı devrim mücadelesini reddederek demokratikleşmenin önünü açtı. Eğer devlet içerisindeki rantçılar-barış isteyenler arasındaki saflaşmada yerimizi korur, ABD ve AB’ye sırtımızı yasarsak kazanamayacağımız hak yoktur!

İşte Kürt liberalleri bu yasal düzenlemelere dayanarak böylesine kapsamlı bir bilinç yanılsaması oluşturuyorlar. Kürt emekçi halkını düzene ve emperyalizme bağlama çizgisini bu temelde derinleştiriyorlar. Oysa yasal düzenlemeler, yapıma amacı ve bu yönde yaratacağı sonuçlar bir yana, içerik olarak da esasında Kürt halkının büyük

bedellerle yaratmış olduğu değerlerin tasfiyesi zemininde anlam kazanıyor. Bu nedenle de Kürt halkının düzene bağlanması ve ulusal varlığını inkar politikası esastan değişmiyor, değişmediği gibi sözkonusu yasal düzenlemeler bu politikanın bir parçası olarak gündemleştiriliyor.

Kürt sorunu çözüldü mü?

Teslimiyetçi platformun İmralı savunmalarıyla teorik temeli oluşturulan siyasal çizgisi, Kürt sorununu bireysel kültürel haklar kapsamına indirilmiş, kurulu düzene ve düzen kurumlarına dayalı “mücadelesi”ni de bu “haklar”ın alınmasına bağlamıştı. Bu çizgi böylelikle Kürt halkının ulusal varlığının inkarını devrimci mücadele amaç ve yöntemlerinin kökten reddi ile birleştirmişti. Teslimiyetçi platform bu temelde varlık koşulunu genel bir af ve kültürel hakların tanınmasıyla sınırlamıştı. Tüm bunlar elbetteki teslimiyetin başarısına bağlı olarak sermaye devleti tarafından zaman içerisinde sağlanacaktı. Teslimiyetçi Kürt liberallerinin İmralı duruşmaları sonrası izledikleri çizgi tamı tamına buna uygun oldu.

Genel bir af, devrimci mücadele yöntemlerinden vazgeçmenin ve bununla birlikte geçmişe ait olan ne varsa onun tasfiyesiyle bir anlam kazanıyordu. Esasta bu talebin kendisi teslimiyetçi ruhu ayan beyan ortaya koyuyor, geçmiş mücadele çizgisinden düzenin

saflarına dönüşü anlatıyordu. Her mücadele biçimi ve aracı ulaşılmak istenen amaca uygun olmalıdır. Düzene kayıtsız şartsız teslimiyeti öngören bir platformun ise ne tehdit ne de zor kullanacak bir gücü olamaz. Teslimiyetçi çizgiyle temelden çelişen, hiçbir amaca hizmet etmeyen bir mücadele gücü de elbette ki tasfiye edilecektir. Dahası bireysel kültürel haklar sınırına indirgenmiş bir Kürt sorunu, öz itibarıyla devrimci zora dayalı, örgütlü bir mücadele çizgisine yabancıdır. Dolayısıyla devrimci mücadele yöntemlerine, kurulu düzeni esas alan bir platformda yer olmayacaktır. Öcalan çizgisi de kendi içerisinde bunu gayet mantıklı bir izahını yapıyor. Öcalan’ın İmralı savunmalarında Kürt halkının ulusal varlığını reddederken, sorunun salt bireysel-kültürel hak sağlayıcı bazı adımlarla ilelebet ortadan

kaldırılacağı savında bulunuyordu. Ona göre zaten bu hakların büyük bölümü de fiili olarak kullanılıyordu. Öyleyse bunların yasal güvenceye kavuşturulmasıyla mesele kökten halledilebilirdi. Yani Kürtçe öğrenimini ve yayın hakkını güvenceleyecek bir yasal düzenlemeyle Türkiye demokrasisi 21. yüzyıla büyük bir zafer kazanarak girecekti. Öcalan çizgisine göre yapılan son düzenlemelerle Kürt sorunu esastan çözülmüş oldu. Bu durumda teslimiyetçi platform da tümüyle gereksizleşmiş oluyor. Ama Kürt sorunu bireysel-kültürel haklar sorunu değildir elbette. Kürt halkı yoğun olarak bulunduğu bölgede yüzyıllardır yaşayan, ortak bir dili ve ortak tarihi-kültürel değerleri olan, bu temelde kendisini ezen sömürgeci güçlere karşı

sık sık baş kaldırmış bir ulusal kimliğe sahiptir. Sözkonusu olan, Ortadoğu’nun sömürgeci devletleri tarafından boyunduruk altına alınmış mazlum bir ulustur. Ezilen bir ulus olarak eşitlik, özgürlük ve kendi kaderini tayin hakkı Kürt halkının meşru ulusal talepleridir. Bu çerçevede Kürt sorunu tümüyle politik bir sorundur; o, bir ulusun özgürleşmesi, kendi temel demokratik haklarına kavuşması sorunudur. Çözümünü de ancak sorunun kaynağı egemen sınıfa ve düzene karşı mücadelede bulabilir.

Demek ki Kürt halkının ulusal varlığını tanımayan, onu, çok çok bir alt kültür olarak tanımlayan her platform, Kürt halkının ulusal özlemleriyle esastan bir çelişki içerisinde. Kürt sorununu bir alt kimlik ve kültür sorununa indirgemek, onun ulusal varlığını yok saymaktır. Bugün bireysel-kültürel haklar kapsamında yapılan yasal düzenlemelerin özü ve esası da budur. Bu anlamda da Kürt halkının gerçek özlem ve talepleriyle yakından uzaktan ilgisi yoktur. Olmadığı gibi, tümüyle kurulu düzenin kendi içerisinde pekiştirilmesine bağlandığı ölçüde gerici bir nitelik taşımaktadır.

Elbette bu düzenlemelerin herbiri kendi içerisinde iğreti de olsa ileriye dönük birer reform sayılabilirler. Ancak bunlar, eğer mevcut ulusal eşitsizliği, köleliği ve baskıyı aşma hedefine bağlanmış bir ulusal özgürlük mücadelesinin yan ürünleri olarak elde

edilmişlerse gerçekten bir anlam taşıyabilirler. Aksi durum, kurulu düzenin kendi içerisinde sağlamlaştırılmasına hizmet eder ki, bu da ulusal baskı ve eşitsizliğin sağlamlaştırılması sonucunu yaratır.

Bu, idamın kaldırılmasına ilişkin düzenlemede, çok daha somut ve çıplak görünür bir gerçektir.

İdamın kaldırılması ne anlama geliyor?

İdamın kaldırılması (sınırlandırılması) kendi sınırları içerisinde ele alındığında demokratik bir reform olarak tanımlanabilir. Ancak sınıflar mücadelesinin seyri ve toplumsal-siyasal gerçekler ışığında bakıldığında, demokratik bir reform olmanın ötesinde düzen dışı dinamikleri teslim alabilmenin önemli bir aracı haline getirildiği görülür. Yani nasıl idamın kendisi egemenlerin ezilenlerin mücadelesine karşı bir silah olarak kullanıldıysa, bugün idamın kaldırılması da mevcut toplumsal-siyasal güç ilişkileri ve gerçekleri zemininde aynı amaca hizmet ediyor.

İdamın kaldırılması bugünkü koşullarda salt biçimsel bir adımdır. Sınıflar mücadelesinde ve toplumsal-siyasal düzlemde ezilenler lehine ciddi bir değişim yaşanmaksızın bu adım biçimsel kalmaya da mahkumdur. Türk devleti son 20 yıldır idam yapmıyor, ama aynı dönemde sayısız devrimci ve yurtsever katledildi, kaybedildi. Sayısız katliam yapıldı. Cezaevlerinde oluk oluk devrimci kanı akıtıldı. İdama ilişkin yapılan son düzenlemelerin bu açıdan herhangi bir farklılık yaratmayacağı da aşikar. Devlet neredeyse 20 yıldır idam yerine yerinde infaz, toplu katliam ve kaybettirme çizgisi ve uygulamasını geçirmiş bulunuyor.

Ama bu, idamın kaldırılmasını demokrasinin zaferi olarak tanımlayanların umurlarında değil. Çünkü onlar bunu esas olarak Öcalan'ın idamıyla ilişkilendiriyorlar. Abdullah Öcalan'ın hayatını herşeyin üstünde tuttukları için bunu büyük bir demokratik hamle sayıp onu selamlıyorlar.

Abdullah Öcalan'ın hayatının nasıl da Kürt halkına karşı bir tehdit malzemesi olarak kullanıldığı biliniyor. Ama Abdullah Öcalan tasfiyeci bir kişilik olarak zaten boylu boyunca devlet ve düzen safında duruyor. Bu anlamda onun yaşamı zaten düzen açısından vazgeçilmezdir. İdam kararının verildiği ilk günlerde bizzat düzenin yetkili ağızlarından bu, yalın biçimde ifade de ediliyordu. Dolayısıyla Abdullah Öcalan'ın yaşamı Kürt halkını düzene bağlamanın onu hareketsiz ve takatsız bırakmanın bir aracı olarak kullanılıyor. Bugün idamın kaldırılması bu aracı işlevsiz bırakacak da sanılmasın.

Çünkü katliam ve ölüm, özellikle zindanlarda yağdan kıl çeker gibidir. Bu açıdan koca bir katliam geleneği ek bir sözü gereksiz kılıyor. Sermaye devleti açısından bir zorluk değil bu, zorluk Kürt halkının mücadele dinamiklerinin gücünden kaynaklıdır. Abdullah Öcalan'ın yaşamını belirleyen de işte onun bu dinamikleri tasfiyede oynadığı roldür.

İdamın kaldırılması da bu dinamiklerin tasfiye edilmesi amacına bağlıdır. İdamın kaldırılması nedeniyle demokrasi bayramı yapanlar bunun böyle olduğunu yalın biçimde gösteriyor. Kürt halkı, emperyalizmden ve sermaye devletinden hak bekler hale getiriliyor. Düzenin ezilenlerin zihninde parlatılması için ezilen Kürt halkının saf duyguları böylelikle kullanılmış oluyor. Liberal Kürt şefleri ağızlarını her açtıklarında atılan adımların "toplumsal barış" adına büyük bir hamle olduğunu söylüyorlar. Oysa bu "toplumsal barış"ın ne üzerinde inşa edildiği, neyi gölgelediği açıktır. Bu "toplumsal barış", binlerce ölünün üzerine basarak temel sınıf çelişkilerinin üzerinin örtülmesine ve sermaye egemenliğinin kutsanmasına hizmet ediyor. Öcalan, kendini-geçmişini kusmuş biri olarak işte bu koşullarda yaşamını sürdürüyor. Kısacası bir kişinin yaşamına karşılık bir halkın yaşamı ve geleceği ipe çekiliyor. Ve bunun için bizzat aynı kişi özel bir rol üstleniyor.

Kurtuluşun ve özgürlüğün gerçek yolu

Kürt halkı ulusal hak ve özelemlerine ancak, ulusal mücadeleyi sınıfsal mücadeleye, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesine bağlayan devrimci sınıf partisinin bayrağı altında savaşarak ulaşabilir. Yine ulusal baskı ve eşitsizliklerin sınırlanması da proleter devrime sıkı sıkıya bağlanmış kararlı bir mücadelenin ürünü olabilir. Çünkü ulusal baskı ve eşitsizlik sınıfsal baskı ve eşitsizliğin bir sonucudur. Kalıcı çözümünü de ancak bu zeminde bulur. Kurulu düzeni baz alan her çaba ve girişim sadece ve sadece onu kendi içerisinde sağlamlaştırmaya hizmet eder. Demokrasinin zaferi olarak lanse edilen son düzenlemelerin oynadığı rol de esasta budur.

İdam cezası kalktı!..

Artık devlet adam öldürmeyecek mi?

Küçük Armutlu katliamı

AB uyum yasaları çerçevesinde ele alınan idam cezası da, uzun tartışmaların ardından, nihayet kaldırıldı. İdam cezası devletin adam öldürme hakkını temsil ettiğine göre, sorulması gereken ilk soru, artık devlet adam öldürmeyecek mi, olmalıdır. Yasa bu hakkı tanımadığına göre mahkemeler ölüm cezası yazamayacak. Peki ya yargısız infazlar?

Çok iyi biliniyor ki, Türkiye'de devletin öldürme yetkisi mahkeme kararlarıyla sınırlı değildir. Hatta çoğu zaman mahkeme kararlarının üstündedir. İdam tartışmalarında çok sık tekrarlanan bilmem kaç yıldır uygulanmıyor söylemi, o bilmem kaç yıldır yüzlerle hesaplanabilecek işkence, suikast, kaçırma-kaybetme ve toplu katliamlarla öldürülenleri gizlemeye yaramıyor mu? Dikkat edilirse, AB demokrasileri bu konulara hiç yaklaşmıyor. Dün de yaklaşmıyorlardı. Devlet cezaevlerine "şefkatli" katliam operasyonları düzenlerken, onlarca devrimci tutsak korkunç işkencelerle katledilirken, demokrasi ve insan hakları asla akıllarına gelmiyordu.

Sadece onların mı? Bugün demokrasi getirecek diye göklere çıkardıkları AB ülkelerinden tek ses çıktı mı bu katliamlar sırasında?

İdam cezasını kaldıran yasa bu yönüyle, devletin farklı yöntemlerle öldürme yetkisine dokunmadığı için bir anlam ifade etmiyor. Ama asıl, bizzat yasanın çıkarılış biçimi ve amacı onu işlevsiz kılıyor.

Tüm demokratik hak ve özgürlükler gibi, devletin öldürme yetkisinin kısıtlanması veya kaldırılması da, sınıflar mücadelesinin bir sonucu ve ürünü olarak ortaya çıktığı takdirde işlevli olabilir. Aksi takdirde kağıt üzerinde kalmaya veya son birkaç yıldır yaşayarak gördüğümüz gibi kağıtlardan da silinmeye mahkum olur.

İdam cezasının kaldırılmasındaki çelişki ve samimiyetsizliği göstermek için ek bir kanıt da gerek yok. Bunu gerçekleştiren hükümet ve meclisin yapısı ve icraatı kanıtın kendisi. Türk devleti, Kürt halkına karşı yürütülen imha savaşı dışta bırakılırsa, tarihinin belki de en ağır, en vahşi ve en fazla cinayetini bu hükümet ve bu meclis döneminde işledi. Devletin tarihinde ilk kez bu hükümet, alenen, emperyalizme köleliği pekiştirecek programların uygulanabilmesini cezaevlerini (daha doğrusu devrimci tutsakları) yola getirmeye bağladı. Önce Ulucanlar'da 10 devrimci tutsağın en vahşi işkencelerle katledildiği saldırı gerçekleştirildi. Bu bir bakıma tüm cezaevlerine yönelik hazırlanan toplu saldırının da provasıydı. Sonra adı büyük bir ikiyüzlülükle "hayata döndürme operasyonu" denilen toplu katliam saldırısı başlatıldı. Gerek bu iki katliam saldırısı sırasında, gerekse de saldırılara ve F tipi hücrelere karşı başlatılan Ölüm Orucu direnişinde onlarca devrimci yaşamını yitirdi. Direniş ve ölümler halen de sürüyor.

Başta hazımsızlık sorununu her fırsatta dile getiren hükümetin başı Ecevit olmak üzere, hükümetin üç ortağı ve meclisi oluşturan diğer burjuva partileri, devletin görülmemiş bir vahşet eşliğinde gerçekleştirdiği bu cinayetleri büyük bir rahatlıkla içlerine sindirmiş bulunuyorlar. Söz konusu katliamların hukuki sorumlusu konumundaki H. Sami Türk, hala (idam cezasını kaldırmış olmakla övündükleri bugün) katliamları savunmaya devam ediyor.

İdam cezasının kaldırılmasının demokratik gelişme ile uzaktan yakından ilgisi yoktur. Esasta devletin öldürme hakkına dokunan bir işlevi de yoktur. Devletin öldürme yetkisi ancak emekçilerin mücadelesi ile ortadan kaldırılacaktır.

Türkiye demokratikleşiyor mu?

Serhat Ararat

Aylardır tartışması yapılan AB uyum yasaları geçen hafta kısa bir süre içinde meclisten geçti. Bu yasaların içinde öne çıkan iki tanesi var: Biri, savaş ve yakın savaş halleri dışında idamın kaldırılması; diğeri de "Yabancı Dil Eğitimi ve Öğretimi ile Türk Vatandaşlarının Farklı Dil ve Lehçelerinin Öğrenilmesi Hakkında Kanun"dur. Bu yasa ile Kürtçe'nin öğrenilmesine çok dar ve sınırlı, çok sıkı ve katı denetlenen bir olanak getiriliyor.

AB uyum yasalarının kısa sürede meclisten geçirilerek yasallaşması, Türkiye'de belli çevrelerde abartılı değerlendirmelere konu oldu. Bunu "büyük bir devrim", "zihniyet devrimi" olarak tanımlayanlar oldu. Aynı abartılı ve tutkulu değerlendirmeleri İmralı Partisi, KADEK'in yöneticileri de yaptı. İmralı Partisi yönetenleri daha da ileri giderek bu yasal düzenlemelerin esas olarak Öcalan ve İmralı Partisi'nin geliştirdiği teslimiyet ve tasfiye platformunun bir ürünü olduğunu belirterek kendilerini doğrulama yoluna gittiler.

Gerçekte bu yasal düzenlemelerle gerçekleşen nedir? Türkiye'nin siyasal sisteminde yaratacağı önemli bir değişim var mı? Resmen uygulanamaz duruma gelen, ama fiilen sayısız biçimiyle uygulanagelen idamın "barış" koşullarında resmen yasalardan çıkarılmış olması neyi ifade ediyor ve bu neyin ürünüdür? Teslimiyet ve tasfiyeciliğin mi, yoksa onlarca yılı bulan irili ufaklı sayısız devrimci demokratik mücadelenin sonucu mu? Ve genel olarak özetlemek gerekirse, gerçekten Türkiye demokratikleşiyor mu? Bu soruların yanıtlarını kısaca özetlemekte yarar var.

Öncelikle vurgulamalıyız ki, "AB yasaları" olarak adlandırılan yasal düzenlemelerle Türkiye'nin siyasal rejiminde, mevcut iktidar ilişkilerinde ve bunun temel yapısında en küçük bir değişim olmamıştır. Gerçek iktidar gücü yine ordu, onun doruğu olan MGK ve Genelkurmay'dır. Türkiye'de siyaset kurumu, meclis, hükümet ve partiler çoğu zaman asma yaprağı bile olmayacak kadar işlevsiz ve iktidarsızdırlar. Meclisin son günlerde çok hızlı bir biçimde çalışması ve AB uyum yasalarını çok hızlı bir biçimde geçirmesi, bu görüşümüzü geçersiz kılmaz, tersine doğrular. Bir yerlerde düğmeye basıldıktan sonra onun önünde

birilerinin engel olması mümkün değildir. En azından resmi düzeyde "ulusal bir politika" haline getirilen AB'ye katılım noktasında giderek bir yol ayrımına gelmişlerdi ve karar vermek için de fazla bir zamanları yoktu. Tercih AB'den yana yapılıncaya ve bu temelde düğmeye basılıncaya çarklar baş döndürücü bir hızla dönmeye başladı. Bu yapılırken bir yandan temel iktidar ilişkileri zedelenmedi, bir yanda da toplumun önemli bir kesiminin, Kürtler'in gözleri boyandı. Bu yasal düzenlemelerin topluma ve KADEK üzerinden Kürtler'e çok abartılı bir biçimde sunulmasının esas nedeni de budur.

Yoksa ortada ciddi bir demokratikleşme adımı yok. Yani Türkiye'nin demokratikleştiği yok. Kürtler de bir kırıntı bile denemeyecek dilini öğrenme "hakkını" elde etmiş oluyorlar ki, bu da çok sıkı bir denetim altına alınıyor ve neredeyse fiilen kullanımı olanaksızlaştırılıyor. Oysa anadilde eğitim hakkı çok daha farklı bir şeydir. Anadilde eğitim, Kürt dilinin ilk okuldan başlayarak Kürtler için birinci eğitim dili olarak öğretilmesi ve kullanılması anlamına geliyor. Şimdi yapılan düzenleme ise sıkı denetimli ve çok sınırlı bir öğrenme ve kullanımı öngörüyor. Dolayısıyla bu noktada ortada Kürtlerin sevinecekleri, hatta bayram yapabilecekleri bir durum ve gelişme yok. Gerçeklik böyle olmasına rağmen İmralı Partisi'nin, KADEK'in bunu halkımıza çok abartılı bir biçimde sunması boşuna değildir; onlar, İmralı teslimiyetini ve tasfiyeciliğini doğrulamak ve meşrulaştırmak amacıyla bunu yapıyorlar. "Zaten bu yasal düzenlemeler, bizim geliştirdiğimiz politikalar, değişim ve dönüşüm sayesinde gerçekleşti" diyorlar... Bir de idam konusu var. İmralı Partisi'nin en çok sevindiği nokta burasıdır. Evet, savaş ve yakın savaş halleri dışında idam yasalardan resmen kaldırılmış bulunuyor. Bu elbette olumlu bir adımdır ve bunun altında teslimiyet ve tasfiyecilik platformunun değil, on yılları bulan sayısız mücadelenin imzası vardır. 1984'ten bu yana resmi idamı fiilen uygulayamıyorlardı. Hatırlatmakta yarar var: 1984, herhangi bir tarih değil, 15 Ağustos atılımının yapıldığı yıl. Kürdistan'da devrimci savaşın başlatılmasından sonra TC iki

devrimciyi, Hıdır Aslan ve İlyas Has'ı idam etti. Ancak bu infazlar büyük tepki topladı. Resmi idamların, başka bir ifadeyle resmi cinayetlerin mücadeleyi engellemek şöyle dursun, mücadeleyi daha da körüklediği görülüyordu. Bunları değerlendiren TC, resmi idamları durdurdu, ama yasalarından da çıkarmadı. İdam cezasını sürekli bir şantaj, baskı ve teslim alma aracı olarak kullandı. Bu, son günlere kadar da sürdü. Öcalan, teslimiyet ve açık tasfiyeciliğine rağmen, Kürtleri teslim almada bir rehin olarak tutuldu. Peki bugün bu rehinelik durumundan kurtulmuş mudur? Dikkat edilirse resmi idamdan sözettiler hep. Bunun çok net bir anlamı var. Deniliyor ki, Türkiye'de 1984'ten bu yana kimse idam edilmedi; yani resmi ve açık bir yasal süreç işletilerek hiçbir kimse katledilmedi. Bu, bu anlamda doğru. Ama resmen ve açık yasal süreç işletilerek katledemediklerinin onlarca katını sokakta, ev baskınlarında ve zindanlarda katletti.

Yani devlet eliyle cinayetler işlenmeye devam etti. Bu cinayetlerin bir kısmı "Susurluk vakası" ile Hizbi-kontra cinayetleriyle açıkça belgelendi. Bugün Türkiye ve Kürdistan sokaklarında kontra kurşunlarıyla, polis baskınlarıyla yaşamından olan devrimci, yurtsever ve demokratların sayısını bilen var mı? Kaç kişi? Ya en son zindanlarda gerçekleşen 19 Aralık katliamıyla öldürülen devrimcilerin sayısını kaç kişi biliyor? Evet, resmi ve açık yasal süreç işletilerek adam öldürme yetkisi, yani idam "barış" dönemi için kaldırıldı. Ya zindan katliamları, sokak infazları, kontra cinayetleri?..

Hayır, bunlar olduğu gibi yürürlüktedir. Bunların kaldırılması için de işlenen bütün cinayetlerin, kayıpların, yerinde infazların, yargısız infazların sorumlularının açığa çıkarılması ve yargılanması gerekiyor. Bunun da bu iktidar ilişkilerinde gerçekleşmesi mümkün değildir. Bu iktidar ilişkileri sürdüğü sürece yerinde infazlar, sokakta ve zindanda infazlar, kayıplar ve kontra cinayetleri devam edecektir!

Evet, belli ölçüde ve koşullarda idam kalktı, bu iyi. Ama yargısız idamlar, kayıplar ve kontra cinayetleri?..

Bir-iki sözü de idamdan "kurtulan" Öcalan için belirtmek gerekir. Öcalan ve İmralı Partisi, KADEK, son yasal düzenlemelere çok sevindiler. Bunu açıkça dile getiriyorlar. Ancak son yasal düzenlemeler, gerçekte Öcalan'ın fiili idamdan kurtulduğu anlamına gelmiyor. Osmanlı, sultanlarını, şehzadelerini cinayetlerle götüren bir devlet. Onun bütün siyaset deneyimlerini devralan TC, bir cumhurbaşkanını "kalp krizi" ile götürece kadar "usta" bir devlet. Henüz Öcalan'a ihtiyaçları var, tasfiye sürecini tam anlamıyla sonuca getirmek istiyorlar. Öcalan'a ihtiyaçları bittiği an, aynı zamanda Öcalan'ın da bittiği andır. Bir "kalp krizi geçirdi" veya "havalandırmada gezerken dengesi bozuldu, düştü, düşerken kafasını betona çarptı ve beyin kanamasından sizlere ömür" gibi bir senaryo uydurmalarının önünde hangi engel var?

Unutulmasın ki, tarihte ve günümüzde teslimiyet ve ihanetin ödüllendirildiği görülmemiştir. Teslimiyet ve ihanet, sürekli bir onursuzluktan başka bir şey kazandırmamıştır.

Başka bir tekrar ve hatırlatma: Türkiye demokratikleşmiyor. AB'ye giriş de onu demokratikleştiremez!

Türkiye'de demokratikleşme sorunu bir devrim ve devrimci mücadele sorunudur. Demokratik haklar ve özgürlükler de devrimci mücadele ile kazanılır! Tarih ve güncel yaşam bunu doğruluyor.

İncirlik'te grev kararı slogan ve alkışlarla asıldı

Harb -iş Sendikası'nın yürüttüğü ve Adana, İzmir ve Ankara'daki ABD işyerlerinde çalışan 1800 civarında işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde ücret konusunda tikanıklık yaşanması sonucu, İncirlik Hava Üssü'nde grev kararı asıldı.

T. Harb-iş sendikası Adana Şubesi önünde konuyla ilgili yapılan açıklamada, grev kararının asıldığı ve önümüzdeki 60 gün içinde greve çıkılacağı duyuruldu. Toplantıda bir konuşma yapan Harb -İş Genel Başkanı Osman Çimen, daha önceki toplu iş sözleşmelerindeki taleplerinden başka birşey istemediklerini, buna rağmen ABD'li işverenin kazanılmış haklarını bile geri almak istediğini belirtti. İşçilerin büyük bir çoğunluğunun katıldığı eylemde Çimen, grev kırıcılarına izin verilmemesi gerektiğini de vurguladı.

İncirlik işçileri eylem boyunca halay çekerek ve "Yılgınlık yok, direniş var!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarıyla alkışlı tempo tutarak coşkularını ortaya koydular.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İdam tartışmasının gizledikleri

(SY Kızıl Bayrak, Sayı:48,
1 Mart 2002, Başyazı)

Düzen siyaseti ve medyası “demokratikleşme” adına hangi konuyu gündeme getirirse, bunu elbirliği halinde gericiliğini kusmanın ve topluma pompalamanın bir vesilesi haline getiriyor. Şu günlerde yatışmaya yüz tutan idam tartışmaları bunun son örneği oldu.

Tartışmada idamın kaldırılmasından yana ya da karşıt tutumlar takınarak yer alan tüm taraflar, bunu bir gericilik ve şovenizm yarışına çevirdiler. Öylesine ki, idamın kaldırılmasından yana olanlar tarafından bile sorun, tam bir arsızlık örneği olarak, “Apo’nun ölüsünün mü yoksa dirisinin mi daha çok işe yarayacağı” eksenine oturtuldu. Ölüsünden durduk yerde sahte bir kahraman yaratılacağı, oysa dirisinin Kürt hareketini çürütmek ve onu devletin tüm dayatmalarına mecbur etmek için bulunmaz bir imkan olduğu ileri sürülerek, bu çerçevede idamın kaldırılmasından yana tutum savunuldu.

Bu bile idam tartışmasının demokratikleşme kaygısına dayanmadığını, zerre kadar demokratik içerik taşımadığını göstermeye yeter. Tam tersine, bu tartışma tümüyle, Türkiye’deki gerçek demokrasi mücadelesi dinamiklerinin nasıl kontrol altına alınıp ehlileştirilebileceği, koyu bir gericiliğe dayanan sermaye düzeni için tehlike olmaktan çıkarılabileceği kaygısına dayalıdır.

Düzen siyasetinin ve medyasının bu gerici niyet ve kaygılarından bağımsız olarak, bugün Türkiye’de idamın kaldırılması talebinin gerçekte demokratik bir değeri kalmamıştır. Zira rejim kendi cephesinden son derece akıllıca ve o ölçüde sinsi ve kirli bir tercihle, yıllar öncesinden bu konuyu kendisi için sorun olmaktan çıkarmıştır.

Türkiye’de idamın yerini artık yargısız infazlar, kitlesel çapta “faili meçhul” cinayetler, işkencede ölümler, kayıplar ve cezaevi katliamları almıştır. İdamın fiilen de yürürlükte olduğu faşist 12 Eylül cuntası döneminde, içinde MHP’li militanlar ve adli suçlular da olmak üzere, ancak 50 küsur kişi asılabilmişti. Oysa idamın güya fiilen uygulanmadığı askeri cunta sonrası dönemde, binlerce devrimci ve Kürt yurtseveri yukarıda sıraladığımız kirli yöntemlerle devlet güçlerince katledildi. Son on yıl içerisinde salt cezaevi katliamlarıyla, 12 Eylül döneminde idam edilen toplam sayıdan daha fazla sayıda devrimci hunharca öldürüldü.

Bütün bunlar bugün sinik bir arsızlıkla uzun yıllardır idam cezası uygulamamakla övünen rejimin, gerçekte idamı gündelik ve kitlesel hale getirdiğini göstermektedir. Artık yakalama, sorgulama, yargılama, onaylama vb., uzun yıllara yayılan prosedürlere gerek kalmamıştır. Cinayet bütün bunlara gerek kalmaksızın, üstelik çoğu kere kitlesel çapta olmak üzere, anında ve yerinde işlenmektedir. Bunun için mahkemeden parlamento onayı ve cumhurbaşkanı imzasına uzanan yorucu ve masraflı formalitelere gerek kalmamıştır.

Devletin resmi ya da gizli cinayet çetelerinin sıradan mensupları artık bunu dilediğince yapmaktadırlar ve uzun yılların sayısız örneğinin açıkça gösterdiği gibi, buna karşılık en ufak bir cezaya çarptırılmamaktadırlar. Çünkü rejim idam cezalarını fiilen uygulamadığı bu aynı dönemde, sıradan polisine ve jandarmasına cinayet işleme konusunda geniş bir hareket serbestisi tanıyan yeni yasal düzenlemeler yapmıştır. Onların eksik bıraktığı ya da yetersiz kaldığı işleri ise, “derin devlet”e bağlı geniş çaplı bir organizasyon olan gizli cinayet şebekeleri yerine getirmişlerdir.

Burada gözden kaçabilecek temel önemde bir gerçeklik daha var. İdamın yasalar çerçevesinde uygulandığı bir durumda, bunun için yasalara göre

kesin idam gerektiren suçların işlenmesi ve bunun yargı yoluyla kanıtlanması gerekmektedir. En azından formaliteler buna uygun olmak zorundadır. Oysa, resmi idam yerine fiili cinayetin tercih edildiği bir durumda, en sıradan bir ilerici veya devrimci insan, yürürlükteki yasalara göre idam gerektiren suç bir yana hiçbir suç işlememiş olsa bile kaybettirme, faili meçhul, yargısız infaz, işkencede katletme vb. yollarla kolayca ortadan kaldırılabilir. Bu devlet için idam çerçevesinde gözetilen amaçla kıyas kabul etmez ölçüde daha kolay ve etkili bir yoldur; en azından devlet bunu böyle algılamakta, böyle varsaymaktadır.

İdamla amaçlanan toplumsal-siyasal mücadele üzerinde yıldırıcı-caydırıcı bir etki yaratmaktadır. Sıradan suçsuz insanı bile hedefleyen keyfi ve kitlesel cinayet ve katliamlarla bu etki ve sonucun daha rahat elde edilebileceği düşünülmektedir, Türk burjuvazisi adına Türkiye’yi yönetenlerce. Dahası, 12 Mart ve 12 Eylül’de devrimcilere yönelik idam uygulamalarının siyasal açıdan ters tepmesinden çıkarılan bir ders de vardır burada. Şu günlerde idam cezası sözkonusu olduğunda sıkça kullanılan “kahraman yaratmamak” sözü de bu algılamının bir yansımasıdır.

Özetle, 12 Eylül sonrası dönemde Türkiye’de idam tek tek bireylerle ilgili bir hukuki prosedür olmaktan çıkmış, devletin siyasal tercihi ve kararı doğrultusunda, fiilen ve kitlesel çapta uygulanan son derece pratik bir sorun haline gelmiştir.

(...)

Bu bizi idam sorunu vb. tartışmalar üzerinden demokrasi şampiyonu kesilen emperyalist Avrupa’nın ikiye bölünmüşlüğüne de getirmektedir. Bugün idamın kaldırılması vb. istemlerde bulunarak Türkiye’nin demokratikleşmesi sürecine sözde etkide bulunmaya

çalışan emperyalist Avrupa, bu ülkede uzun yıllardır süren bu kitlesel çapta ilerici-devrimci insan kırımına açık ya da örtülü biçimde destek vermiştir. Yakın dönemin en keyfi ve o ölçüde en kanlı operasyonları olan cezaevi katliamları karşısında, AB emperyalizmi kılını kıpırdatmak bir yana, devletin F tipi politikasına verdiği destekle dolaylı biçimde bu katliamları da onaylamıştır. Herkes de bilmektedir ki, devletin F tipi saldırısı konusundaki pervasızlığının gerisinde aynı zamanda AB’nin bu doğrultudaki desteği vardır.

Türkiye’nin demokratikleşmesi emperyalist Avrupa’nın umurunda değildir. Türkiye işçisini ve emekçisini ağır bir sosyal yıkıma sürükleyen, işsizliğe, açlığa ve perişanlığa mahkum eden iktisadi politikaların arkasında aynı zamanda Avrupalı emperyalistler vardır. Böyle bir politikanın sahipleri ise, Türkiye gibi bir ülkeye gerekli olanın demokrasi değil, fakat tahkim edilmiş bir baskı ve terör rejimi olduğu konusunda herkesten daha gerçekçidirler. F tipi saldırısı ve ona eşlik eden toplu katliamlar karşısındaki soğukkanlılıkları da işte buradan gelmektedir.

Türkiye’yi, gerek çözümsüz ağır yapısal sorunları, gerekse rejimin aşırı Amerikancı karakterinden dolayı, bünyesine almamak konusunda son derece gerçekçi ve kararlı olan AB emperyalizmi, idamın kalkması da dahil çeşitli siyasal ve hukuki sorunları yalnızca Türkiye’yi yönetenlere baskı uygulamak ve onları olanaklı olduğu ölçüde kendi istem ve çıkarları doğrultusunda yönlendirmek için kullanıyor. İdam sorunu da onlar için Türkiye’nin demokratikleşmesinde bir adım değil, fakat özellikle Kürt sorunu çerçevesinde kullanılan bir politik araçtan ibarettir.

(...)

Sorular Sorular...

Ergin Yıldızoğlu

Bir sabah kalkınca baktım ki ülke demokratikleşivermiş. Sevinmemek elde değil. Ama, nedense içim rahat değil. Bu işte, bir iş var gibi geliyor bana, anlamakta zorluk çekiyorum, çok sayıda soru kafamı kurcalıyor. Birdenbire, gece gündüz çalışmaya karar verip bu demokratikleşmeyi gerçekleştiren yasaları çıkaran Meclis’e bakınca bugünkü sonucu hazırlayan bir demokratik refleks geleneği, bir gelişmeler dizisi göremiyorum. Bunun, öyle demokratik refleksleriyle bilinen bir meclis olduğunu söylemek kolay değil. Susurluk soruşturmasını gömenlerle bugün, aniden demokratikleşmeye karar verenler aynı partiler ve liderler değil mi?

Zaten bu yasalar aslında ülke demokratikleşsin diye değil de Avrupa Birliği’ne girsin diye çıkmadı mı? Diğer bir deyişle, bu demokratikleşme ülke içindeki toplumsal dinamiklerin (“eski” bir kavramı kullanırsak, “sınıflar mücadelesinin”) basıncının ürünü değil. Biraz daha düşününce, bu demokratik değişikliklerin arkasında, ekonomik olarak iflas etmiş bir “oligarşinin” yeni kaynak bulmak umudu yatıyor gibi geliyor bana. Söz emekçilerin haklarına, iş güvencesine gelince bu demokrasi âşıklarının yılanı basmış gibi sıçramaları da zaten “demokratikleşmeyi”, kendileri için kaynak yaratma olasılığına endekslediklerini göstermiyor mu? Tabii bu da yaşananların, hemen hiçbir yerde görülmemiş çok ilginç bir demokratikleşme süreci olduğunu düşündürüyor. İyi de bu oligarşiye bu yasalar geçtiği takdirde kaynak aktaracak kesimler kimler acaba? Avrupa’da dünyanın geri kalanını, hadi daha mütevazı bir amaç olsun, Türkiye’yi demokratikleştirmeyi amaçlayan ve bunun içinde kesenin ağzını açmaya hazır birtakım güçler mi var?

“Canım öküz altında buzağı aramaya ne gerek var, Avrupa, demokratik bir geleneğin, kültürü olan bir yer, tabii ki kendi içine alacağı ülkelerin de aynı geleneği paylaşmasını ister”. Ne yazık ki bu itiraz iki doğru olmayan varsayımına dayanıyor. Birincisi, 20 yıldır Avrupa’da, sendika haklarından, çeşitli toplumsal haklara kadar, 11 Eylül’den sonra da temel bireysel özgürlükler konularına kadar geniş bir alanda bir sürü gerilemeye şahit olduk. Hele yabancıların (diğer bir deyişle azınlıkların) hakları söz konusu olduğunda çıkan yasaların açıkça ırkçı tonlar taşıdığını görmemek olanaksız. Bir yıldır seçimlerde, “sosyal-liberal” sentezin yerini muhafazakâr-ırkçı senteze bırakmaya başladığını da düşünerek, Avrupa’daki Türkiye’ye yönelik bu demokrasi aşkının kaynağını saptamakta ben büyük bir zorluk çekiyorum doğrusu. İkinci varsayım da Türkiye’nin Avrupa’ya alınmak üzere olduğuyla ilgili. Eğer Türkiye’nin Avrupa’ya alınmak üzere olduğuna ilişkin varsayım geçerli değilse, durum çok daha karmaşık.

Bu bağlamda şu soruya cevap vermek gerekiyor: Bir kez Gümrük Birliği Anlaşması’nı imzalattıktan, Tahkim’i kabul ettirdikten sonra, Avrupa Türkiye’yi neden Birliğe alsın? Ya da bugün Türkiye’yi birliğe almak Avrupa’ya ne kazandıracak? Diğer taraftan Türkiye’nin içinde bulunduğu ekonomik koşullar malum (Bu Avrupa tartışmalarından unuttuk ama ülke iki yıldır derin bir ekonomik kriz içinde- ... ve nedense, Avrupa, Türkiye oligarşisine, bu krizi aşması için yardım elini uzatmıyor), enflasyon, işsizlik, kamu borçları vb... bunlar istikrar pakıyla bağdaşacak gibi değil. Düşündükçe, Avrupa Birliği’ne üyelik söyli bana bir fantezi gibi görünüyor. (...) (Cumhuriyet/7 Ağustos 2002)

Düzen siyasetinde ittifak tartışmaları

Türkiye yeni bir seçim sürecine girdi. Meclis'in aldığı karara göre 3 Kasım'da erken seçim yapılacaktır. Seçim gündemiyle ilgili tartışmalar içinde son zamanlarda öne çıkan bir konu da partiler arası ittifaklar.

Önce Kemal Derviş'in kuracağı bir "sol ittifak" gündeme geldi. İMF-TÜSİAD'ın DSP'ye müdahalesi sonrasında "sağlık sorunları" nedeniyle Amerika'ya giden Kemal Derviş döner dönmez "solda geniş bir ittifak" için koşuşturmaya başladı.

Son günlerde ise ANAP'ın ortaya attığı formüller üzerinden bir "uygarlık ittifakı" tartışılıyor. Konuyla ilgili olarak düzen partileri arasında yoğun bir görüşme trafiği yaşanıyor. Yasaların partilerin ittifak yaparak seçime gitmesine olanak verecek şekilde değiştirilmesi için girişimlerde bulunuluyor.

Daha seçime aylar varken düzen partileri arasında yapılacak ittifakların bu denli hararetle tartışılması elbette boşuna değildir. Sermaye daha şimdiden seçim sonrasında işbaşına gelecek hükümetin yapısını ve meclisin bileşenini belirlemeye çalışmaktadır.

Neden ittifak?

Hükümet darbesi açık bir biçimde İMF ve TÜSİAD'ın imzasını taşıyordu, ittifak arayışlarında da durum farklı değildir. Ecevit hükümetine dönük İMF-TÜSİAD operasyonu ve bugünkü ittifak arayışları aynı politikanın parçalarıdır. İMF-TÜSİAD darbesiyle mevcut hükümet zayıflatılmış, meclis bir seçim kararı almak zorunda bırakılmıştır. Şimdi ise emperyalist güçler ve tekelci sermaye emekçilere dönük saldırı politikalarını kararlılıkla hayata geçirebilecek, muhtemel bir savaşta ABD emperyalizminin çıkarlarına göre hareket edebilecek bir hükümet ve meclis oluşturmaya çalışmaktadırlar.

Fakat bu konuda sermayenin önünde bir takım zorluklar bulunmaktadır. Bilinmektedir ki, mevcut düzen partileriyle gidilecek bir seçim, sermayenin ihtiyaçlarına yanıt verecek sonuçlar üretmeyecektir. Düzen siyasetinin çok parçalı yapısı ve partilerin hemen hepsinin sözü edilebilir bir toplumsal destekten yoksun olmaları sermayenin işini bir hayli güçleştirmektedir. Zira AKP ve bir ölçüde CHP dışında hiçbir parti tek başına seçim barajını aşabileceği iddiasına sahip değildir.

Kemal Derviş açık açık şunları söylüyor: "Geniş katılımlı birliktelik sağlamadan seçime gidilirse 4 Kasım sabahında büyük sıkıntıyla karşılaşma riskimiz var. Bu başta ekonomi olmak üzere pek çok alanda sıkıntı yaratır. 4 Kasım sabahı güçlü bir iktidarı yaratmak için üzerimize düşeni yapmalıyız, bunun için çaba göstermeliyiz." (Hürriyet, 3 Ağustos)

İşte sermaye bugün gündeme taşınan ittifak politikalarıyla bu güçlüğü aşmayı hedeflemektedir. Hem düzen siyasetindeki parçalı güçlerin bir araya getirilmesi, hem de bu vesileyle ve cıllanmış yeni söylemlerle işçi ve emekçilerin bir kez daha kandırılması amaçlanmaktadır. "Geniş tabanlı sol ittifak", "liberal-sol sentez" ya da AB'ye girmeyi temel hedef gösteren "uygarlık ittifakı" türünden söylemlerle, işçi ve emekçi yığınlar bir kez daha düzen partilerine ve saldırı politikalarına

yedeklenmek istenmektedir. İttifak arayışlarının özünde bu planlar yatmaktadır.

Düzen partileri ve siyasetçileri elbette kendi konumlarını sağlama alacak, seçimler sonrasında yeniden meclise seçilmelerini sağlayacak ittifak formüllerinin hayata geçmesi için de uğraş vermektedirler. O nedenle ittifaklar partiler ve siyasetçiler için de can simidi durumundadır. Bu yüzden sermayenin çıkarlarına uygun bir ittifak politikasının kimler üzerinden hayata geçeceği noktasında da kıyasıya bir mücadele vardır. Fakat bu durum işin özünü, ittifak arayışının gerçek nedenlerini değiştirmemektedir.

Kuşkusuz ittifak arayışlarının bir de kısa vadeli

politik gerekçeleri vardır. Bunların en önemlisi ise seçimlerden sonra muhtemel bir AKP hükümetinin engellenmesidir.

AKP ve HADEP'in önünün kesilmesi

Tüm kamuoyu yoklamalarında AKP birinci parti durumunda görünmektedir. Oysa emperyalistler ve tekelci sermaye bu seçimlerden AKP'nin (ve bir ölçüde de HADEP'in) güçlenerek çıkmasını tercih etmemektedirler. Düzen AKP ve HADEP'e karşı kontrollü bir ehlileştirme politikası gütmektedir. Fakat ehlileştirme süreci tamamlanmadan bu partilerin siyaset sahnesinde güçlü aktörler haline gelmesi de istenmemektedir.

Bu açıdan AKP'nin birinci parti durumuna gelmesi ve hükümete talip olması sermaye açısından şu an arzu edilir bir durum değildir. Bu nedenle bir biçimde önünün kesilmesi ihtiyacı duyulmakta ve bu açıkça ifade edilmektedir.

AKP'nin güçlenmesini ve hükümete talip olmasını engellemenin yollarından biri de toplumda ondan daha fazla sempati toplayacak bir seçeneği seçimlerde ortaya sürmekten geçmektedir. Partiler arası bir seçim ittifakı AKP'nin önünü kesecek bir çözüm olarak da görülmektedir.

İttifak tartışmaları ve MHP

Halihazırda değişik ittifak modelleri tartışılmaktadır. Fakat ortaya sürülen ittifak formüllerinin hiçbirinde de adı geçmeyen partiler vardır. Zaten ittifak politikasının hedefi durumunda olan AKP ve HADEP'i dışta tutacak olursak, bunların en önemlisi MHP'dir. Üç yıllık iktidar ortaklığı boyunca sahip olduğu kitle desteğini önemli ölçüde yitiren MHP, AB tartışmaları boyunca da sermayenin işini güçleştiren bir istikrarsızlık unsuru olarak ortaya çıkmıştır. Bu nedenle sermaye önümüzdeki dönemde, çok zorunlu kalmadıkça, MHP'nin de içinde yer alacağı bir hükümet alternatifine sıcak bakmamaktadır.

Ne seçim ne de ittifaklar sermayenin sorunlarına çözüm olabilir

Bundan üç yıl önce yaşanan 18 Nisan seçimleri temel çizgileriyle bugünküne benzeyen bir siyasal istikrarsızlık tablosundan sonra gündeme gelmişti. Seçim umulanın aksine istikrarsızlık tablosunu daha da ağırlaştırdı. Sermaye yüzyüze kaldığı bu sorunu bir biçimde aşmak için zorlama kurulan bir üçlü koalisyon hükümetine razı oldu. Üç yıl boyunca emperyalizmin ve sermayenin ihtiyaçları bu derme çatma hükümet üzerinden karşılanmaya çalışıldı. Fakat gelinen yerde hükümet sermayenin ihtiyaçlarına yanıt veremez oldu. Şimdi sermayenin ihtiyaçları daha da büyümüş durumda. Bu, saldırı politikalarını hayata geçirecek daha güçlü ve kararlı bir hükümet ihtiyacı demek. Zira bugüne kadar uygulanan İMF-TÜSİAD saldırı programı büyük bir çöküşün eşiğinde ve ancak İMF kredileriyle bu çöküş geciktirilebiliyor. Yeni İMF kredileri nedeniyle dış borç yükü sürekli büyüyor, krizin koşulları daha da ağırlaşıyor. Büyük kriz büyük saldırı demektir. Yeni bir kriz işçi ve emekçilere dönük saldırı politikalarının çok daha şiddetleneceği anlamına gelmektedir. Öte yandan savaş gündemi de önümüzdeki aylarda hızla ısınacak. Ve Türkiye bir biçimde bu savaş bataklığının içinde olacak. Ülke büyük ölçüde savaş koşulları altına girecek.

Fakat düzen siyasetinin mevcut tablosu sermayenin ihtiyaçlarını gerçek anlamda karşılayacak alternatiflerin yaratılmasına imkan vermeyecektir. Bu da sermayenin önümüzdeki dönemde karşı karşıya kalacağı en büyük siyasal açmazı oluşturmaktadır. Bugün tartışılan seçim ve ittifaklar ise ancak geçici çözüm ya da çözümsüzlüğün ertelenmesi anlamına gelmektedir.

Son üç yıldır yaşananlar, sermayenin geçici çözümlerden bile saldırı politikalarını hayata geçirmek için sonuna kadar yararlandığını göstermiştir. Dolayısıyla emperyalizmin ve tekelci sermayenin, seçim sonuçları istedikleri gibi olmadığında, saldırı politikalarını ertelemeleri ya da yumuşatmaları söz konusu değildir. Gerektiğinde siyasal meşruluk yerine baskı ve terörün her türlüünü devreye sokarak saldırı politikalarını uygulamak yoluna gideceklerdir.

Sınıf devrimcileri ve diğer devrimci güçler seçim sürecinde düzen siyasetinin yaşadığı çöküşü ve çözümsüzlüğü etkili bir teşhir konusu yapmalıdırlar. Yeni saldırı dalgasına ve savaş tehdidinde karşı yığınları uyarmak ve anti-emperyalist mücadeleyi örnek için koşullar her geçen gün daha fazla olgunlaşmaktadır.

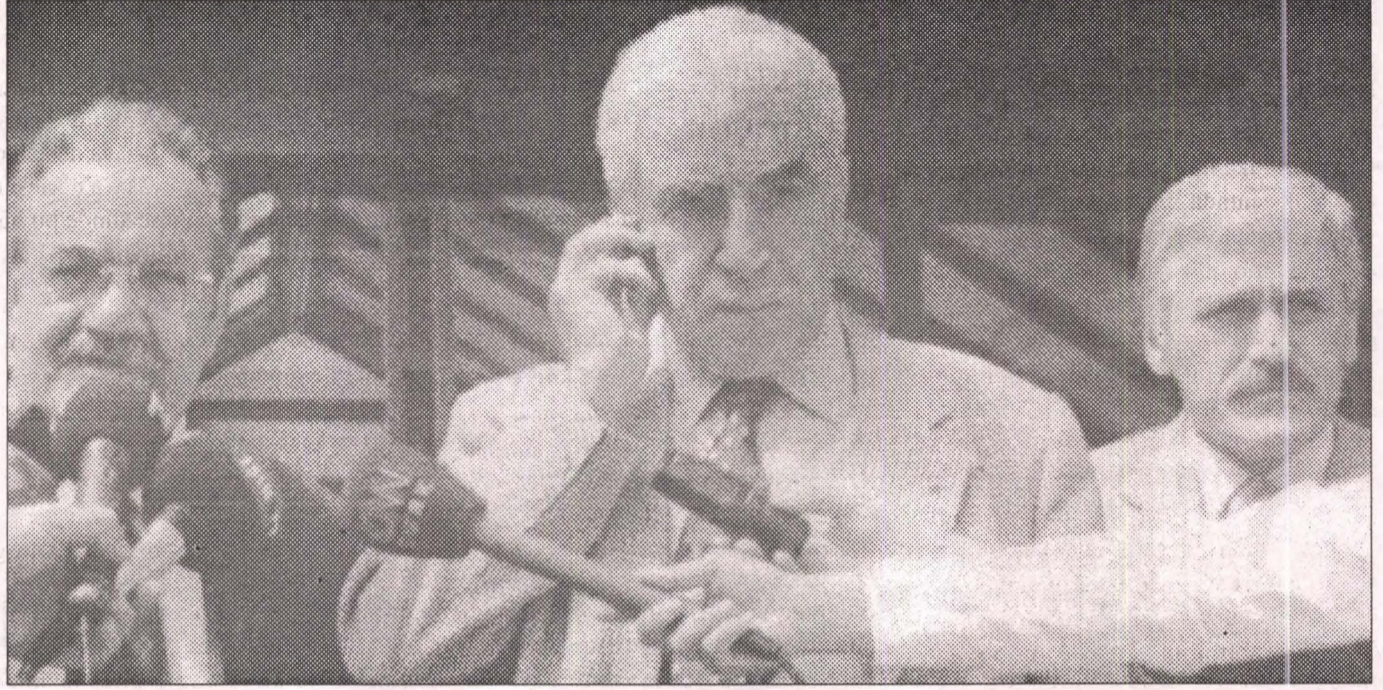
Sözde iş güvencesinin peşine takılan sendika ağaları sınıfı dipsiz bir uçuruma sürüklüyorlar...

İşçi sınıfına büyük tuzak!

Sözde iş güvencesi yasasının düzen partileri tarafından istismar amaçlı olarak tartışmaya açılması üzerine, hem patron örgütleri hem de işçi sendikaları konfederasyonları harekete geçtiler. Patronlar konfederasyon yöneticilerini attıkları imzanın (protokol) arkasında durmamakla suçlarken, kıdem tazminatı hakkının varlığı koşullarında bu yasanın kendilerinin idam hükmü olduğunu ileri sürüp feryat ediyorlar. Sendika ağaları ise patronları acımasızlıkla suçlarken, meclisteki partileri seçimle tehdit ediyorlar. Halihazırda bu "kapışma" meclis koridorlarında devam ediyor.

Peki ne oldu da aralarından su sızmayan bu "çete" birbirlerine girerek, "toplumsal konsensüs"ü, "çalışma barışı"ni bozdular! Oysa daha bir yıl önce taraflar masaya oturup, iş güvencesi ve iş kanunu ile TİS, sendikalar, grev ve lokavt kanunlarında yapılacak değişiklikler için bir "Bilim Kurulu"nun oluşturulmasında anlaşmışlardı. Dahası tüm bu yasal düzenlemelerin "Bilim Kurulu" tarafından son şekli verildikten sonra bir paket olarak meclise getirilmesi konusunda hemfikirlerdi.

Sendika konfederasyonları yönetimleri adına sınıfa

iharetin belgesi olan "protokol" orta yerde duruyor. Patron örgütleri şimdi bu "protokol"ü imzalarının arkasında durmayan ağaların yüzüne çalıyor, onları tutarsızlıkla suçluyorlar. Haksız da sayılmazlar. Kendileri başından itibaren iş güvencesi adı verilen ama iş güvencesi adına hiçbir yenilik getirmeyen bu yasayı ancak iş kanununda yapılacak değişikliklerle

birlikte kabul edeceklerini ilan ettiler. Zaten kendilerinin uşağı hükümetçe gündeme getirilen sözde iş güvencesi yasasının tek fonksiyonu da iş kanunundaki değişikliklerle sınıfa dönük tarihi saldırıya zemin hazırlamaktı. Nitekim "iş güvencesi yasası"nın gündeme getirilmesiyle bu saldırı gündemleştirildi. Sendika ağaları bu gerçeği bilmelerine karşın, "protokol" imzalayıp bu saldırının gönüllü suç ortağı haline geldiler.

Gerçekte tüm bunlar bir orta oyunuydu. Tescilli işçi düşmanları "işçi dostu" pozuna bürünerek işçi sınıfının ipini çekmeye hazırlanıyorlardı. İmzalanan protokol bu oyunun asıl kurgusunu oluşturuyordu. Hazırlanan mizansenle işçi sınıfı bir oldu-bittiye getirilmeye çalışılıyordu. "İş güvencesi yasası" mecliste bekletilirken, sözde "Bilim Kurulu" yeni iş kanunu taslağını hazırladı. Bilindiği gibi bu yasa kıdem tazminatlarının gaspı ve esnek çalışmayı da içeren kapsamlı bir saldırı yasasıdır. Böylelikle orta oyununun final sahnesi için dekor hazırlanmış oldu. Artık son bir manevrayla her iki yasa tasarısı aynı anda meclisten geçirilebilirdi.

Ancak bugün sahnedeki mizansenin, burjuva partilerin küçük hesapları nedeniyle değişme ihtimali ortaya çıkmış bulunuyor. Bu ihtimal bugün yaşanan çatışmanın da temel nedeni durumunda. Ama bu, ne sendika ağaları açısından içerisinde buldukları ihanetçi konumdan geriye dönüş anlamına geliyor, ne de işçi sınıfının bu büyük oyunu bozacak bir sınıf tavrı ortaya koymasından. Sendika ağaları kendileri dışında ortaya çıkmış bu ihtimali işçi hareketi üzerinden denetim kurmak için bir fırsata çevirmeye çalışıyorlar. Bunu yaparken, işin mantığına uygun olarak tüm süreci meclis kulislerine, lobi faaliyetlerine endeksliyorlar. Yaptıkları konuşmalarda eylem sözcüğünden özenle uzak duruyorlar.

DİSK, Türk-İş ve Hak-İş ortak bir kararla tüm sendika yöneticilerini Ankara'da toplamış durumdadır. Tabii ki eylem değil "meclis görüşmelerini izlemek" ve "bu suretle meclisteki partiler üzerinde basınç kurmak" için. Böylelikle milletvekilleri üzerinde oy tehdidine dayalı bir basınç oluşturacaklarını hesaplıyorlar. Ancak unutmuyorlar ki, bu düzenin gerçek iktidar gücü bizzat tekelleri burjuvazinin kendisindedir. Dolayısıyla onun iradesinin dışında bir kararın

Kölece çalışma koşullarını amaçlayan yeni "iş kanunu"

karşılığında sözde "iş güvencesi"!..

Sendikal ihanet çetesinin son marifeti!

İş Güvencesi Yasa Tasarısı üzerinden günlerdir süren danişıklı döğüş bir anlaşmayla sonuçlanmış bulunuyor.

İstifa ettirilen Yaşar Okuyan'ın yerine Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na getirilen Nejat Arseven ve işçi sendika konfederasyonlarının temsilcileri 8 Ağustos günü ortak bir basın açıklaması düzenlediler. Basın açıklamasında hükümetle işçi sendikalarının tasarısıyla ilgili konularda bir anlaşmaya vardıkları açıklandı. Anlaşmaya göre, hükümet İş Güvencesi Yasası'nı çıkartacak, ancak yasa 15 Mart'tan itibaren yürürlüğe girecek. Ayrıca bu tarihe kadar kıdem tazminatının gaspını ve esnek çalışmayı yasalastıran İş Yasası'nın da meclisten geçirilmesi kararlaştırıldı.

İş Güvencesi Yasası zaten İş Yasası'ndaki kapsamlı değişikliklerin yolunu düzlemek için gündeme getirilmişti. Daha bu yasa Başbakanlık'ta bekletilirken, "bilim kurulu" tarafından hazırlanan İş Yasası tasarısı da hazırlanmış ve ortaya sürülmüştü. "İş güvencesi"ne karşı kıdem tazminatı ve esnek çalışmanın yasalastırılması- sermayenin yasa değişikliklerine ilişkin temel söylemi zaten bu olmuştu.

İş Yasa Tasarısı bir süre gizli tutulsa da kamuoyuna açıklandıktan sonra işçi ve emekçilerin gündemine girdi, önemli bir tepkiye konu oldu. Öyle ki başlangıçta sermaye ile ortak

protokol imzalayan, bu saldırı yasasının doğrudan sorumluluğunu taşıyan konfederasyon yöneticileri bile açıktan yasa tasarısını sahiplenemediler.

İçlerinde büyük bir ikiyüzlülükle davrananlar ve taslağı "kabul edilemez" diye nitelendirenler oldu.

İş Güvencesi Yasası bir kez daha yardımlarına yetiştirdi. Bilinçli bir şekilde başlatılan tartışmalar neticesinde ise hükümetle konfederasyon yöneticileri arasında yukarıda sözünü ettiğimiz "mutabakat" sağlandı. Mutabakatın en önemli kısmını ne İş Güvencesi Yasası'nın çıkartılmasının hükümetçe kabul edilmesi oluşturuyor, ne de ne zaman yürürlüğe sokulacağı. İşçi sınıfı cephesinden bu mutabakatın en önemli maddesi, İş Yasası Tasarısı'nın 15 Mart'tan önce meclisten geçirilmesinin sendika konfederasyonlarının yöneticilerince kabul edilmiş olmasıdır. Böylelikle sınıfa dönük tarihsel bir saldırı anlamına gelen İş Yasası tasarısının meclisten geçmesinin yolu bir kez daha bizzat hain bürokratlar eliyle düzlenmiş olmaktadır.

Bir kez daha ve bu kez bütün açıklığıyla görülmüştür ki sermayeye ve sendikal ihanete karşı mücadele birbirinden ayrılamaz. Bir kez daha anlaşılmalıdır ki sendikalar bu ajan takımından temizlenmedikçe işçi sınıfının haklarının korunmasından, sermayenin saldırılarına karşı güçlü bir barikatın kurulmasından söz edilemez.

meclisten geçmesi imkansızdır. Düzen partilerinin küçük hesaplara dayalı hareketlerinin sınırının nereye kadar olduğu görülmüştür. Çalışma Bakanı bir gecede istifa etmek zorunda kalmıştır.

Taraflar sözde "iş güvencesi yasası" için her ne kadar dışarıda karşılıklı sert açıklamalarda bulunuyorlarsa da, kapalı kapılar ardından pazarlıklarını sürdürüyorlar. DİSK Genel Başkanı'nın Genişletilmiş Başkanlar Kurulu toplantısında söylediklerine bakılırsa, Çalışma Bakanı yasa tasarısında işten atma durumunda işverene ispat yükümlülüğü getiren maddelerin çıkarılmasını öneriyor. Böylece, sözde yasa geçecekse eğer, göstermelik olarak ne varsa bir kenara atılıyor. Son olarak pazarlıkların artık kesin bir anlaşma düzeyine vardığı konuşuluyor. Buna göre sözde iş güvencesi yasası çıkarılacak, ama uygulaması için Mart 2003 tarihine kadar beklenecek. Bu süre iş kanunu tasarısının yasallaştırılmasına bağlı olarak konuyor. Yani tüm sert söylevlerin ardından orta oyununun oyuncuları final sahnesi için yaptıkları işbirliğini kuvvetlendirmiş durumdadır. Sınıfa karşı işbirliğinde gizli protokol yerine artık karşılıklı kamuoyuna verilen sözler belirleyici olacaktır.

Yasanın görüşülmesi için yapılacak baskıyı meclis görüşmelerine kilitleyerek buradan medet uman sendika ağaları eylemden uzak durarak esas niyetlerini de ortaya koyuyorlar. Ne söylerse söylesinler, işçi sınıfını aldatmaya yönelik oyunun içerisinde. Meclis görüşmelerine giderken TİSK ve TOBB'un kapısına bırakılan karanfiller de bunu anlatıyor. Sendika ağaları bunu "onlar bize taş atıyorlar ama biz onlara karanfil atıyoruz" biçiminde gerekçelendiriyorlar. Böylelikle pazarlık masasının yolundan şaşmadıklarını gösteriyorlar. Sürdürülen pazarlıkların sonucu da ortada; kapsamlı saldırılarla yüklü iş kanunu tasarısı bizzat kendilerinin de altında imzalarının olduğu bir meclis takvimine bağlanmış durumda.

İşçi sınıfı yolu tarihsel kazanımların gaspına çıkan sendika ağalarının bu ikiyüzlü tutumunun arkasından gidemez. İş güvencesi kılıfına büründürülmüş saldırı yumruğu yenmek istenmiyorsa, tarihsel kazanımlar üzerine tartışmanın dahi mümkün olmadığı sermayeye gösterilmelidir.

İşçi sınıfı eski iş kanunu ve yeni taslağı çöpe atarak, gerçek iş güvencesini de içerecek biçimde tüm haklı taleplerini güvenceye alacak bir iş kanunu için harekete geçmelidir.

İşçi sınıfı sermayenin meclisinin hak bahsetmesini bekleyemez. Bu meclisin sadece son üç yılda altına imza attığı IMF yasaları unutulursa eğer, işçi sınıfına hazırlanan "büyük oyun" onu sosyal haklar ve çalışma şartları bakımından 150 yıl geriye götürecektir.

Temel iktisadi, sosyal ve demokratik haklarımızı kazanmanın yolu sadece ve sadece sokaktan, direnişten, sermaye iktidarını karşısına alacak militan ve süresiz bir genel grevden geçiyor.

Sendika ağaları yine işbaşında!

TÜSİAD'ın başını çektiği sermaye örgütleri, son günlerde sahte bir gündem yaratma peşindedir. Asıl amaç "Bilim Kurulu" tarafından hazırlanan ve esnek üretimin yasallaşması olan, iş yasa tasarısını meclisin ve kamuoyunun gündemine taşımak. Yeni iş güvencesi yasasını, bir iş güvencesi olarak kamuoyuna sunmak ise, kitlelere dönük bir seçim yatırımıdır. Sermaye cephesi bu yasanın meclisten geçmesi durumunda "iş barışı"nın tehlikeye gireceğini söylüyor. Sanki bu ülkede iş barışı diye bir şey varmış gibi kitleleri bir yanılısına içine sokma telaşındadır. Burada asıl hedef bu yasayı kullanarak "yeni iş yasasını" meclisin ve kamuoyunun gündemine taşımaktır.

İşçilerin sendikalaşması yasal haklarıdır ama, yasal hakkını kullanan her işçi ikinci günü kapı önünde bulur kendini. Her yıl sendikalaştıkları için binlerce işçi toplu olarak işten atılmaktadır. O zaman iş barışı bozulmamaktadır. Kriz döneminde ilk iş, işçileri sokağa koymaktır ve o zaman iş barışı bozulmamaktadır. Ak-Al'de olduğu gibi polis zoruyla işçiler sendikadan istifa ettirilme bu da iş barışını bozmamaktadır. Yalova Elyaf Fabrikası'nda 1500'e yakın işçiye, iki yıldır hiçbir yasal hakkı ödenmeden, iş akitleri feshedilmiştir ama yine iş barışı bozulmamaktadır. Açlık sınırının 400 milyona yaklaştığı bir ülkede asgari ücret halen 184 milyondur. Aslında bu sefalet ücreti dahi patronlar tarafından çok görülmekte, kimi işyerlerinde 100 milyona kadar düşürülerek işçiler Ortaçağ koşullarında çalışmak zorunda bırakılmaktadır, yine iş barışı bozulmamaktadır.

Bu örnekleri çoğaltmak tabii ki mümkün. Son olarak Paşabahçe Şişecam'da yaşanan örneği, bugün hepimiz tüm çıplaklığı ile seyretmekteyiz. Aslında Beykoz'un yağmalanmasının startı olan Paşabahçe operasyonunun amacı, peşinden Beykoz Deri ve Tekel Rakı fabrikalarının kapatılması ve daha sonra bölgenin zenginlerin yağmasına sunularak işçilerin bölgeden uzaklaştırılmasıdır. Bugün Paşabahçe direnişine devlet; devrimcileri "ehlileştirme" amacıyla gündeme getirdiği F tiplerinde izole etme ve yalnızlaştırma yöntemini uygulamaktadır. Yine iş barışı bozulmamaktadır. Bizce TÜSİAD'ın ve asalak sermaye çevrelerinin bugün yaptığı kendi sınıf çıkarları için gereklidir. Onlar kendi sefil burjuva çıkarları için mücadele etmekte, bunun için gerekeni yapmaktadırlar. Bugünde yaratılmış olan belirsizlik ortamında asıl hedefleri "yeni iş yasa tasarısını" bir oldu bittiğe getirip yasalastırmaktır.

Bizler için asıl önemli olan, sendikaların tutumlarıdır. Sendikalar sınıfa tam bir ihanet içerisinde. Bu yasayı adeta kendilerinin bir kurtuluş simidi yapmış durumdadır. Ve günlerdir Ankara'da siyasi partilerin liderlerini gezerek bu yasaya destek olma sözü almaya uğraşmaktalar. Bugün bu yasaya destek aramak, bu hükümette bunu yapmak işçi sınıfı nezdinde bu hükümetin aklanması demektir. Bu ise tam bir iki yüzlülük ve rezilliktir. Bu hükümetten, Ecevit'ten, Bahçeli'den, Yılmaz'dan bu yasaya destek almak demek, üç yıldır görev yapan katliamcı IMF-TÜSİAD hükümetini aklamak demektir.

Cezaevlerinde vahşi katliamları gerçekleştiren, ölüm orucuna adeta kulaklarını tıkayan, bölge halklarına karşı güç göstermeyi hiçbir zaman ihmal etmeyen, katliamcı İsrail siyonizmi ile yaptığı işbirlikleriyle Filistin halkının katledilmesine destek veren, ABD ile birlikte son olarak Afganistan'ı işgal eden ve yakın bir zamanda Irak'a saldırma planları yapan, başta mezarda emeklilik ve tahkim olmak üzere Pancar, Şeker ve Tütün yasalarıyla işçi, üretici köylülük ve emekçileri IMF'ye teslim eden yasaları hayata geçiren bu hükümeti bugün aklamak demektir.

Sendikaların başına çöreklenmiş ihanet çeteleri bugün, sesiz kalan işçi sınıfının oy potansiyelini kendilerine koltuk hesapları için satma girişimindedirler. Bayram Meral ve Salim Uslu'da bunu görmek bizi şaşırtmamıştı. Ama kendilerine belli bir hafta takıp dolaşan Süleyman Çelebi ve Sami Evren de bu ihanetçi tutumla bu çeteye katılmış durumdadır. Bu, bugüne kadar ki ihanetlerin ötesinde bir tutum ve ihanettir. Yaklaşan seçim döneminde, bugün barajı bile geçmelerinin hayal olduğunu kendilerinin dahi bildiği bu partileri, işçiler nezdinde aklamaya kalkmaktır.

İşçi sınıfı bu ihanete karşı tabandan gelen inisiyatifini kullanmak için bu seçimleri çok iyi kullanabilmelidir. Bu seçimlerde her bölgede kendi bağımsız devrimci adaylarını çıkararak bu oyunu bozmalılar. Yasa için bu kadar beklenti yaratılması ise bir yanılısamadan öte bir şey değildir. Bir yasayı uygulayabilmek bugün için mücadele hattını fabrikalardan başlayarak işyeri komitelerinde örgütlenmek, bölgelerde yerel işçi platformlarında, diğer işkollarındaki işçilerle buluşmak ve sendikalardaki ihanetçi çeteyi safdışı bırakmaktan geçmektedir. Ve bugünden başlayarak "yeni iş yasası" saldırısına hazırlanmak ise önümüzdeki dönem için en yakıcı görevdir.

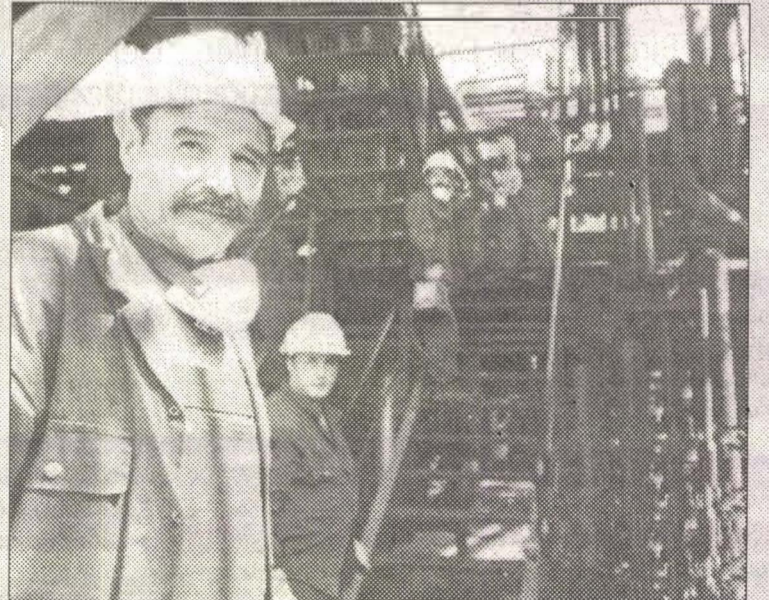
T. Yıldız

TÜPRAŞ'ta işçi kıyımı

Özelleştirme saldırısının ilk hedeflerinden biri olan ve sık sık iş kazalarıyla (cinayetleriyle) gündeme gelen TÜPRAŞ'ta 19 işçi işten atıldı. Bunun üzerine 6 Ağustos günü Petrol-İş Sendikası tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

Yaklaşık 300 işçi giriş kapısında toplanarak buradan yönetim binasına kadar alkış ve sloganlarla yürüdü. Burada açıklama yapan Petrol-İş Şube Başkanı Yaşar Erbaş, işten atılanların büyük bölümünün emekliliğine birkaç yıl kaldığını ifade ederek, atılan işçilerin işe geri alınmalarını istedi. İşten çıkarılanların kalifiye işçi olmalarına rağmen bugünkü kriz ortamında iş bulmalarının mümkün olmadığını belirten Erbaş, işten çıkarılanlar yeniden işbaşı yapana kadar, değişik protestolarla eylemlerini sürdüreceklerini belirtti. Konuşmanın ardından eylem bitirilirdi. Eylem süresince TÜPRAŞ ve Petkim'e giriş-çıkış durdu, mal sevkiyatı yapılmadı.

SY Kızıl Bayrak/Azmir

Türk-İş ve Kristal-İş'in başındaki hainler çetesi elbirliği ile Paşabahçe işçisini sattı...

Paşabahçe direnişi ihanete yenildi!

Paşabahçe Cam Fabrikası'ndaki işgal eylemi 18. gününde sona erdi. Şişecam işvereni ve Kristal-İş Sendikası arasında yapılan görüşmelerin sonunda bir uzlaşma(!) sağlandı. Yapılan protokolün ayrıntıları, gazetemiz yayına hazırlandığı sırada henüz açıklanmamış olsa da, son üç gündür sendika ve işveren cephesinin yaptığı açıklamalardan yola çıkarak bunu tahmin etmek güç değil.

6 Ağustos günü Şişecam grubu fabrikanın kapatıldığını açıkladı. İşçilerin mağdur edilmeyeceğini söyleyen şirket yetkilileri, emekliliği hak edenlerin dışında kalan çalışanlara, iş imkanı sağlanacağını da söylemeyi ihmal etmedi. Kristal-İş Sendikası ise bunun tek yanlı bir uygulama olduğunu, sendikanın muhatap alınmadığını, bir kapatma kararı alınsa dahi bunun sendikayla görüşülmesi gerektiği söyleyerek, "eylemin devam edeceğini" açıkladı. Bunun ardında yapılan görüşmeler sonunda ise Kristal-İş Sendikası fabrikanın kapatılmasına razı oldu.

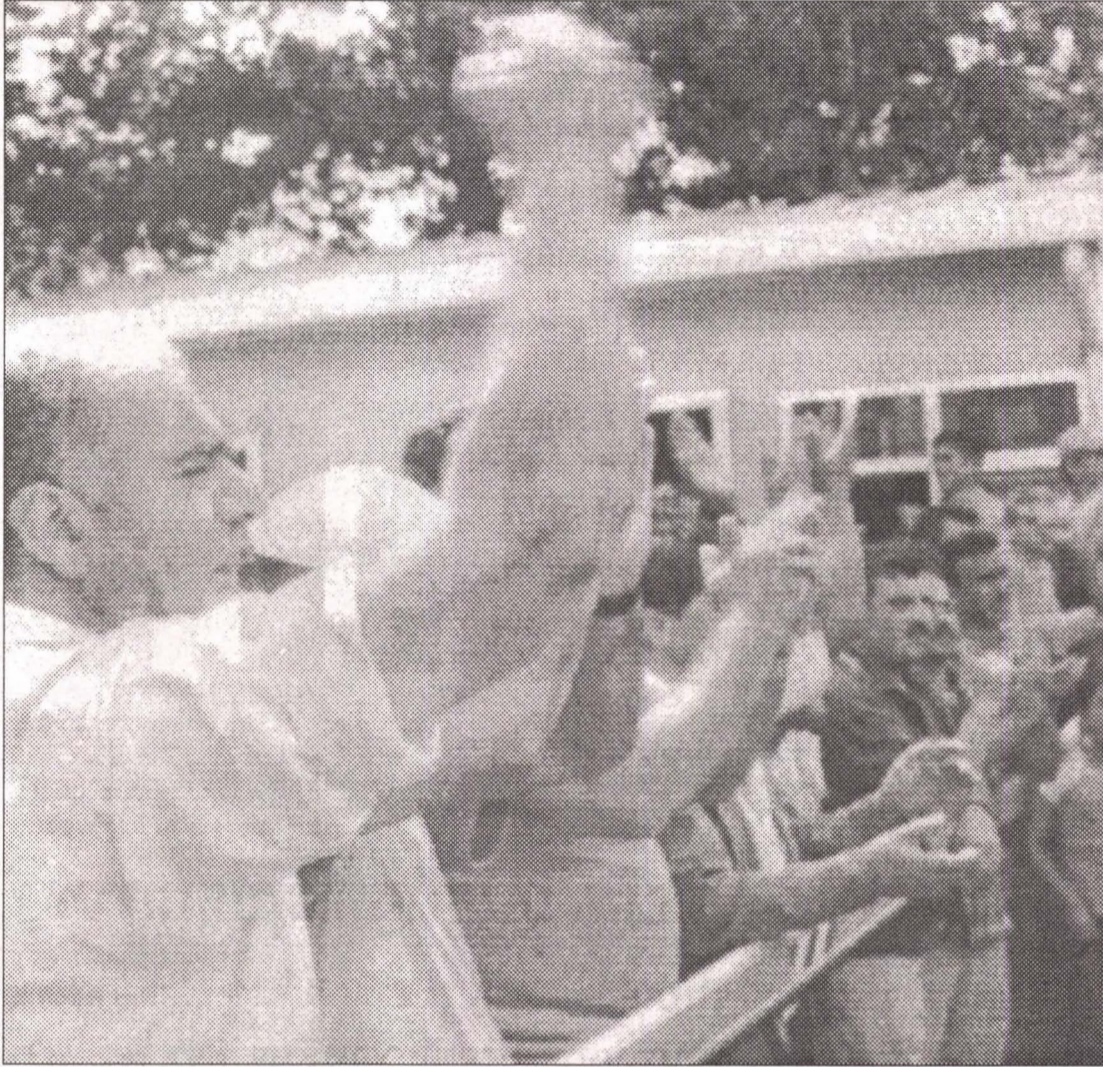
Eylemin bitmesinden bir gün önce açıklama yapan Türk-İş ve Kristal-İş yetkilileri, işçilerin iş güvencesi istediğini, bu sağlanmadan eylemin bitmeyeceğini söylemişlerdi. Hatta geride kalan iki hafta boyunca bir türlü akıllarına gelmeyen bir şeye yeltenmişler, örgütlü oldukları diğer Şişecam fabrikalarında işyerinde bekleme eylemi yapmak gibi bir tepki bile göstermişlerdi.

Görüşmeler devam ederken ve artık uzlaşma kesinleşmişken açıklama yapan Türk-İş ve Kristal-İş yetkilileri, mevcut durumun sendikanın istediği bir durum olmadığını, ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını ancak çaresiz kaldıklarını söylediler.

İşçilerin önemli bir kısmının sendikacılara inanmadığı açıktı. Eylemin sona erdirildiği 8 Ağustos sabahı sloganlarla fabrikadan sendikaya yürüyen yaklaşık 400 Paşabahçe işçisi, sendika binasının kapısını ve tabelasını yerinden sökerek çöp tenekesine attı.

Direniş, sendika ve ihanet!

Türkiye'deki sınıf mücadelesinde sendikal ihanetin pek çok örneğini saymak mümkün. Fakat çok azına Kristal-İş gibi bunu bu kadar aleni ve alçakça yapmak nasip oldu. Tüm yukarıda anlatılanlar bir yana, Paşabahçe direnişi daha başından itibaren sendika aracılığıyla yenilgiye sürüklenmeye çalışılmış, maalesef ki sonuçta bunda başarı da sağlanmıştır.

Direnişin genel olarak işçi sınıfı üzerinde yarattığı olumlu havaya ve Beykoz halkının yoğun desteğine rağmen, daha ilk günlerden "fabrika nasıl olsa kapanacak, önemli olan bunun nasıl olacağı" söylemleri hakim kılınmaya çalışılmıştır. Yatay geçiş, erken emeklilik senaryoları tek çözüm olarak ortaya konmuştur.

Bu söylemlerle işçinin bilinci ve direnme gücü üzerinde tahribat yaratmaya çalışan Türk-İş ve Kristal-İş bürokratları bunu yaparken, bir taraftan da "biz Beykoz için direniyoruz, rant çevrelerinin önünü kesmeye çalışıyoruz, üretimden yanayız" gibi açıklamalar yapma yüzüzlüğünü göstermekten uzak

böyle bir tepki gösterebilirken direnişin kaderini neden sendikacılara bırakmışlardır?

Direnişin zayıf yönleri

Diğer tüm mevzi direnişlerde olduğu gibi Paşabahçe direnişinde de sınıf hareketinin genel durgunluğunun zayıflatıcı bir etkisi olduğu açık. Fakat bunun yanında belli bir direniş deneyimine sahip olan ve bölge halkının yoğun olarak desteklediği direnişin yenilmesinde, daha doğrusu sendikanın ihanetine teslim olmasında, bir dizi öznel neden de var. Bunlar arasında en önemlisi kuşkusuz ki örgütlülük düzeyinin ve sınıf bilincinin zayıflığıdır. '91 direnişinin kazanımıyla bitmesinden sonra işverenin uyguladığı tensikat politikalarıyla fabrikada çalışan işçi sayısı hızla düştü. Mevcut tensikatların kabul edilip sineye çekilmesi sürekli olarak fabrikanın kapatılması tehlikesine bağlandı, bu ise işçilerin mücadele bilincinde önemli bir kırılmaya yol açtı. "Uzlaşmacı olmazsak fabrika kapanır" düşüncesi, sendika tarafından sürekli olarak işçilere pompalandı ve hakim kılındı. İşçilerin ise tüm mücadele birikimine rağmen sendika dışında bir örgütlülükleri yoktu. Kapanma noktasına gelmesinde sendikanın sergilediği uzlaşmacı tutumun da payının olduğu en azından öncü işçiler tarafından bilinse de, sendikanın uzlaşmacı çizgisinden bir bilinç kopması son ana kadar yaşanmadı. Yer yer

Göstere göstere gelen ihanetin belgesi

Sendikamız, bugüne kadar Paşabahçe işyerinde yaşanan sorunların çözümünde önemli fedakarlıklarda bulunmuştur. 3200 kişinin çalıştığı fabrikada bugün 870 kişi çalışmaktadır. Sendikamız karşılıklı bir uzlaşmayla işyerinin daralmasına onay vermiştir. Sendikamız iş yerinin sorunları nedeniyle 2001-2002 sözleşmesinde iki yıl boyunca sıfır zamma evet demiştir. Ancak sendikamızın bu yaklaşımları karşısında Şişe-Cam fabrikada hazır duran fırınları ateşlemekten kaçınmıştır. (...)

Bugün (22 Temmuz 2002) yaptığımız toplantıda Paşabahçe'deki sorunu diyalog ve uzlaşma yolu ile çözüme talebimiz yine yanıtız kalmıştır. (...)

22 Temmuz 2002

Mustafa Bağçeci Kristal-İş Genel Başkanı

değişik konular üzerinden sendikayla gerilimler yaşansada hiç bir zaman açık bir çatışmaya dönmedi. Direnişin kaderini değiştirebilecek tarzda bir iç örgütlük kurulamadı. Gerek ablukaya karşı alınan pasif tutumda, gerekse dışardan gelen desteğe karşı yeterince kucaklayıcı olamamakta gerisinde, işçilerin sendikanın yönlendiriciliğinden bir türlü kopmaması önemli rol oynadı. Devletin kolluk güçlerinin uyguladığı abluka ile sendikanın, "dışarıdan gelenler sizi provoke eder" söylemi eşliğinde dıştan müdahalelere karşı tedbirler alması birleşince, işçiler sendika ve mevcut örgütlülük bilinçleriyle baş başa kaldılar. Herşeyden öte direniş sürecinde ve ondan önce devrimci çizgiden ve bu yönde bir müdahaleden mahrum kalmaları direnişin en büyük handikapı oldu.

Uzun sözün kısası, Paşabahçe örgütlü görünen fakat gerçekte örgütsüz olan fabrikalarımızdandı. Tüm mücadele birikimi bu gerçekliği değiştirmiyordu. Sendika bunun için tüm direniş boyunca hakimiyeti elinde tutabildi. Kendine olan güveni süreç içinde kaybettirilmiş, bilinci kötürümleştirilmiş Paşabahçe işçisi bu cendereyi 18 gün boyunca aşamadı. Sonuçta uzlaşma adı altında kotarılan ihanete karşı tepki de ancak her şey bittikten sonra patlayabildi.

Kısa dönemli direnişten uzun döneme dersler

Her direniş sınıf mücadelesine şu veya bu oranda bir dizi deneyim ve ders bırakır. Bu derslerden bir kısmı zaten bilinenlerin hatırlanıp pekiştirilmesine yarar. 18 gün sürmesine rağmen Paşabahçe direnişi bir temel işletmede gerçekleşen ve özellikle bölge halkıyla bütünleşen bir direniş olarak özgün deneyimler içermektedir.

Her şeyden önce Paşabahçe direnişi de bir kez daha göstermiştir ki Türkiye'de sendikal bürokrasi sendikaları ele geçirmiştir. Onlar sermayenin sınıf içindeki ajanlarıdır. Sermayenin tercih ve isteklerinin işçi sınıfı tarafından kabul edilmesini sağlamak misyonuyla hareket etmektedirler. Öte yandan sermaye tarafından ele geçirilmiş bu sendikalar işçi sınıfının halihazırdaki tek kitlesel örgütlenmeleri durumundadırlar. Sendikaları bu durumdan kurtarmaksızın bırakın yeni haklar elde etmeyi, mevcut haklarımızı bile korumak mümkün değildir.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin en temel koşulu onu doğrudan hedefe koymaktır. İnkirciklik davranarak ya da küçük hesaplar yaparak bu mücadele yürütülemez. Yapılması gereken sendikalardan değil, burjuvazinin hizmetindeki sendikal bürokratik çizgiden kopmaktır. İşçi sınıfı hak alma mücadelesinde ve her türlü eylemde ancak bunu yaparsa başarılı olabilir. Paşabahçe'nin de gösterdiği gibi bu kopuşun sendikal bürokrasinin her türlü ihanetine rağmen kendiliğinden olması oldukça zordur. Bu kopuş ancak sınıf hareketine devrimci bir müdahaleyle sağlanabilir.

400 Paşabahçe işçisine sendika tabelası indirten tepki, sınıf genelinde açığa çıkarılmadan ve bu tepki sendikanın tabelası yerine sendikal bürokrasinin koltuğunun yöneltmeden, ihanet ve yenilginin kökünü kazımak mümkün olmayacaktır.

Tabi ki bu görev öncelikle sınıf devrimcilerine ve onun partisine düşmektedir.

Anadolu yakasından komünistler

Paşabahçe işçileri direnişi değerlendiriyor:

"Satıldık diyorum, başka bir şey değil..."

12 yıllık bir Paşabahçe işçisinin anlatımından:
Geçmişte, Fabrikanın açık kalması gerekçesiyle bir çok şeyi kabul ettik. Örneğin, teşvikli emeklilik, yatay geçişler gibi. (...)

Geldiğimiz noktada kendimizi de eleştirmeliyiz. Beykoz 210 bin yaşayarı olan bir ilçe. Akşamları buraya 5 bin insanı zor indirebildik. Halbuki, Paşabahçe Cam fabrikasının kapanması, buranın tarihinin bitmesi demek. Buradan emekçilerin gitmesi, diğer iki fabrikanın kısa sürede tahliye edilmesi demek. Emekçilerin hastanelerinin, SSK Hastanesinin, çocuk hastanesinin olmaması demek; emekçilerin olmadığı yerde gecekonduvarının olmaması, okullarının olmaması demek. (...)

Başarısız olan biziz; başarısız olan Kristal-İş, Şube, Türk-İş. Türkiye'deki sendikaların, platformların başarısızlığı tescillendi. Maalesef, sınıf bilinci, sınıf direnci, sınıf ahlakı ve becerisi olmayan sendika bürokratları tarafından yönetildiğimiz bir kere daha ortaya çıktı. Satıldık diyorum, başka bir şey değil...

Her akşam mahalleli aşağıya iniyordu. Sistemli bir şekilde, biz gitmesek bile halk toplanıp yürüyordu.

Karagöz Sırtı, Çiğdem Mahallesi, Caferaga, Tepeüstü bölgelerinde yaşayan insanlara teşekkür ediyorum. Kimi zaman 1500 kimi zaman da 500 kişi ama her zaman geldiler.

Sultaniye parkında Beykoz Emek Platformu kendi eylemliliğini yaşatacağı. Üç sendika, muhtarlar, siyasi partiler.. Söylenen şuydu; kitleler mahallelerden buraya

gelecek akşam yürüyüş olamayacaktı. Sendikalar üyelerini buraya getireceklerdi. Deri-İş Sendikası Başkanı

üyelerimle geleceğim demişti. Tekel yine üyelerimle geleceğim demişti. İki sendikanın nereden baksanız 700-800 üyesi var. Yine siyasi partiler binlerce üyeleri olduğuyla övünüyorlar. Sonuçta o gün çevik kuvvet polisleri toplananlardan fazlaydı. Sorumluluklarını taşıyamayan sendikacılar baltaladı. Geleceğimizle oynadılar.

İnsanlarda öyle garip bir boşluk var ki. Bu fabrikanın gidip gitmemesinden daha önemli olan Beykoz'un gidip gitmemesiydi. Beykoz için bu fabrika bir kaleydi ve bu kale düştü. Paşabahçe direnişi işçi sınıfına bir ders olmalı. Buradan **alacağımız çok şey var. Bunları sindirmeliyiz.**

Şöyle bir gerçeğimiz var: Sanırım ne sendikalar ne de sivil toplum kuruluşları kriz yönetimini bilmiyorlar. Bu dersi alamamışız. Kriz zamanında daha fazla bilinçli davranılmalıydı. Dışarıdan gelen desteklerin burada payı düşük. Çünkü burada inisiyatifli olan sendikaydı ve sendika bu inisiyatifini kullanamadı ve bu hale getirdi. Buna satılma diyorum. Kesinlikle ve öncelikle Kristal-İş Genel Merkezi, Şube üst yönetimi ve Türk-İş'i ekliyoruz; kesinlikle sattılar.

'91'de 2800'den fazla insan vardı. Herkes ailesini getirdi, mahalleler indi. O günden bu güne 4 kişiden birini kaybettik. Kitle azaldı, aileler azaldı. '91 direnişi halk ayağının çok iyi olmasıyla kazanılmış bir direnişti. (...) Gördük ki ne kadar şey başaracak,

kazansak bile sendika bürokratları, ağaları bir sene sonra bunun altını dolduramadıkları için geri alınan 800 insan yerine 1400 insan işten çıkarıldı. Yani halk ayağıyla kazanılan bir zafer yine sendikacılar tarafından yitirildi. Fakat kamuoyunda bu böyle görülmedi. Hep gerekiyormuş gibi gösterildi. Hep sessiz, yavaş yavaş satıldı insanlar. Bir süreçte halk ayağı vasıtasıyla geri adım atan işveren, sendikacılarla masaya oturarak daha net sonuçlara vardı. Örneğin ben askerliğimi yapmadığım gerekçesiyle işten atıldım. Halbuki ilk atılmaya çalışılanların listesinde ben yoktum. Birileri bedeli fazla ödedi.

"Beykoz da çok hızlı bir saldırı süreci yaşanacak"

13 yıllık bir Paşabahçe işçisinin anlatımından:
(...) Bu direnişin son 48 saatinden şunu anlıyoruz: Türk-İş'in, Kristal-İş'in ve Şube'nin çözümü baştan beri kafalarında buymuş. İstedikleri noktaya geldiği anda da razı oldular. Türk-İş'in koordineli eylem

yaptırmamasının sebepleri de budur. Kristal-İş'te bir şak şak eylemi yapıldı, başka bir şey yok. Dışardan gelenler de polis ablukasıyla karşılaştı ve içeriye giremedi. Esas vurgulamak istediğim şey şu: direniş yolun sonuna geldi, görünen bu olduğu için artık rahatlıkla bunu söyleyebiliyoruz. Bundan sonra sorun Beykoz üzerinde oynanan oyunlar. Biz bunu Beykozlu'ya anlatamadık ya da anlattık ciddiye almadılar. Çünkü anlatamadığımızı da düşünmüyorum. Akşam eylemleriyle olsun, birer

birer ilişkilerle olsun bu anlatıldı.

Fakat çok ciddi bir saldırı olacak buraya. Fabrika'yı barık

yıktı egemen güçler. Çok hızlı bir saldırı süreci yaşanacak Beykoz'da. Önce diğer fabrikaları bitirecekler. Şimdilik bu fabrikaları sorun olarak görmüyorlar, çünkü zaten bir süredir çalışmıyor, işçi alınmıyor, emekliliği gelenler ayrılıyor. Kalan üç beş kişiyi diğer fabrikalara gönderecekler ve sendika da sorun olarak görmeyecek.

Sırada evlerin yıkımı var. Maalesef bizim hesaplarımıza göre beş on yıl içinde operasyonlarını bitirmiş olacaklar ki başladı. Yıkım kararları tebliğ edilmeye başladı. Bir hafta önce Soguksu'ya, dün de Korubaşı'na yıkım kararları gelmeye başladı. Basının bunu işlemesi ve kamuoyu yaratması gerekiyor. Nüfus 75 bin'e düşecek. Bu nüfusu yeni gelenlerle beraber düşünüyorlar. 230 bin nüfustan 75 bin'e düşülecek. Bu kıyımdır. Bunun altını çizmek gerekiyor.

(...)

İki noktada destek almalıydık. Birincisi sendikalar, ikincisi halk. Halk az da olsa birşeyler yapmaya çalıştı. Sendikalar zaten kendi kafalarındaki çözüm önerisini işveren karşısına getirdiği için kabullendiler ve bu direniş böylece bitmiş oldu.

(1 Mayıs.net sitesinden kısaltılarak alınmıştır...)

"AB uyum yasaları" ve s

Komünistler, kitlelerde hayaller yaymaya, yanılsamalar yaratmaya, bu noktada düzene hizmet eden her gelişme ve tutuma karşı kararlılıkla mücadele edeceklerdir. İşçi sınıfı ve emekçilerin haklı özlem ve taleplerinin sermaye düzenine payanda edilmeleri çerçevesinde istismar edilmesine izin vermeyeceklerdir. Demokratik hak ve özgürlükler de, acil anti-emperyalist istemler de, ulusların kendi kaderini tayin hakkı da, ana dili kullanma ve geliştirme özgürlüğü de ancak işçi sınıfının devrimci programı altında savaşılarak kazanılabilir. Demokrasıcılık safsatalarına kapılarak değil...

İşbirlikçi düzen cephesinde "uyum yasaları" bayramı

Irak'a yönelik emperyalist savaş tartışmaları ve hazırlıklarının hızlandırıldığı bir sırada meclis tatilini yarıda kesip olağanüstü toplandı. Erken seçim ve AB'ye uyum yasaları burjuva basında bile şaşkınlık yaratacak bir hız ve mutabakatla karara bağlandı. Meclisin bu tutumu içerde olduğu kadar dışarıda, emperyalist çevrelerde de alkışlara ve takdirlere konu edildi. Uyum yasalarının kabul edilmesi, "Devrim niteliğinde reformlar", "Türkiye'nin Kopenhag Kriterleri doğrultusunda yasalarında yaptığı köklü değişiklikler", "Avrupa trenine binmek isteyen Türkiye demokrasi biletini aldı", "Meclisten geçen reform paketi önemli bir adım", "Avrupa'ya doğru tarihi adım" sözleriyle karşılandı.

Burjuva medyadan sendika bürokrasisine, TÜSİAD kodamanlarından parti liderlerine düzen çevrelerinde de durum pek farklı olmadı. Meclise, "tarihi meclis", "ikinci kurtuluş meclisi" gibi sıfatlar atfedildi. Yasaların kabul edildiği gün TV kanalları, ertesi gün burjuva gazeteler ağırlıklı bölümüyle bu atmosfer içindeydi. Toplumda hayli kemikleşmiş şovenist kesime yaslanarak politika yapan faşist MHP gibi partiler ile onunla aynı konumu paylaşmaya çalışan *Star* gibi şovenist yayın tekelleri, bu arada Emin Çölaşan gibi marazi kalemler ise, tümüyle seçim yatırımı ve şovenizmi beslemek çerçevesinde karşıt saldırıya geçtiler. Tabii ki işbirlikçi büyük burjuvazinin güdümündeki düzenin genel tutumu karşısında bunların feveranları sinek vızıltısı olarak kalmaya mahkumdu.

Teslimiyetçi-liberal sol çevrelerde neyin sevinci?

AB'ye giriş bu ülkede yıllardır demokratikleşmenin, refaha kavuşmanın, çağdaşlaşmanın, insan haklarında ilerlemenin esas yolu olarak empoze edildi. Sadece işçi ve emekçiler değil toplumun değişik kesimleri, özellikle de kent küçük-burjuva katmanları bu propaganda ile sersemletildi. Toplumsal atmosfere bakıldığında bunun hayli etkili olduğu da görülüyor. Öyle ki, reformist akımların birçoğu, solculuk iddiasındaki liberal döküntüler, İmralı çizgisiyle malûl Kürt hareketi vb.'leri de bu yanılsamanın kitleler üzerindeki etkisini pekiştirmek için çırpınıp duruyorlar.

Bu çevreler uyum yasalarının çıkmasını, artık organik bir eklentisi oldukları sermaye düzeniyle birlikte bayram havasında kutlarken, İstanbul'un göbeğinde Paşabahçe Cam işçileri fiili sıkıyönetimle, polis ablukasıyla cebelleşiyorlar. Eğitim-Sen Diyarbakır Şube Başkanı Abdullah Demirbaş, Elazığ Şube Başkanı Nafiz Koç, Van Şube eski Başkanı Hasan Çitçi, anadilin bir hak olduğunu savundukları için, MEB'in kararı ile meslekten men cezasına çarptırılıyorlardı. F tiplerinde devrimcilerin öğütülmesine devam ediliyor. İşkence sistematik bir biçimde sürüyordu. İşçiyi köleleştirme programı olan yeni iş yasa tasarısının çıkarılmasının hazırlıkları tamamlanmış durumdaydı. Bütün bunları görmezden gelip emperyalist bir odakla bütünleşme çabasından başka bir anlam ifade etmeyen göstermelik değişiklikleri "köklü reform", "devrim niteliğinde adımlar" olarak sunmak, körlük ve ahmaklık değilse eğer, düzenle bütünleşmeyi şaşmaz hedef haline getiren son derece bilinçli bir gerici oportünist tutumun ifadesidir.

Son bir-iki yıldır olağanüstü bir çabayla yaratılan havaya ve şimdi koparılan alkış tufanına bakanlar sanacaklar ki, bu ülkeye gerçekten demokrasi geliyor. Oysa bu gerici hâm hayallerin boşluğunu ve dayanaksızlığını görmek için, 11 Aralık '99 Helsinki Zirvesi'nde Türkiye'nin AB'ye tam üyelik adaylığı kabul edildikten sonraki sürece bakmak bile yeterlidir.

Geçmişteki "Mini demokrasi paketi" bir şey getirmiş miydi?

O dönemde Anayasa'da bir paket halinde bazı değişiklikler yapıldı. 57. hükümetin yaptığı tam karşıtıyla isimlendirme karakteristik davranışının bir örneği olarak, bu pakete "mini demokrasi paketi" adı verildi. Gerçekte yapılan ise, kağıt üstünde de olsa varolan hakları budamaktı. Bu nedenle bu paket, "mini gericilik paketi" olarak adlandırılmıştı. Ardından ise, Anayasa değişikliklerini uygulanabilir kılacak "uyum yasaları"nın çıkarılmasına geçildi. Ocak 2002'de Medeni Kanun bu çerçevede değiştirildi. Bunun ardından TCK, Terörle Mücadele Kanunu, DGM kanunu, CMUK'ta değişiklikler getiren ilk uyum yasası paketi Şubat 02'de kabul edildi. Siyasi Partiler, Basın, Dernekler, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri, DGM, Jandarma ve İller İdaresi Kanunlarında değişiklikler içeren ikinci bir uyum yasası paketi de 26 Mart'ta meclisten geçti.

Komünistler bu değişikliklerin mahiyeti, anlamı ve gerçek mücadele görevleri üzerine zamanında etraflıca durdular. Bunların, demokrasiyi getirmek bir yana, işçi ve emekçiler aleyhine durumu daha da ağırlaştırdığı

somut kanıtlar eşliğinde teşhirlerle ortaya konuldu.

Özellikle idamın kaldırılması ve anadilde yayın ve eğitim dolayısıyla öncekilerden daha fazla öne çıkan, siyasal gündemin merkezine oturan, üzerine fırtınalar koparılan bu son değişiklik paketinin de esasta öncekilerden bir farkı yoktur. İşbirlikçi sermaye iktidarı bir kez daha "demokratikleşme" diyerek, kendi gerici ihtiyaçlarına uygun düzenlemeler yapmıştır.

Yakın geçmişteki tutum bugünün aynasıdır

Önemli olan bu iki konu dışındakilere dair bir şey söylemek gerekirse, içerikleri zaten güdüktür. Örneğin TCK'nın 159. maddesindeki değişikliğe göre, tahkir ve tezyif kastı bulunmaksızın, sadece eleştiri niteliğinde düşünce açıklama cezalandırılmayacak. Fakat devletin gerekli gördüğü her durumda, açıklanan düşüncelerle ilgili olarak, eleştiri niteliğini aştıkları, küçük görme ve aşağılama kastı taşıdıklarına kanaat getireceğinden şüphe yoktur. Düşünceyi cezalandırma ile ilgili deneyimlere bakıldığında görülecektir ki, mahkemeler gerektiğinde akı kara kararı ak yapmakta hiç de zorlanmamaktadırlar.

Bir diğer düzenleme ile L tipi cezaevlerinin iş mevzuatının yasal altyapısı oluşturulmaktadır. Buna göre adli hükümlüler zorla çalıştırılmaya/hizmete tabi tutulacaklardır.

Derneklerle ilgili sözde özgürlükler de hep izne, bildirime tabi tutuluyor. Her yıl rapor verme uygulaması getiriliyor. Örneğin bir derneğin yurtdışında şube açması için Bakanlar Kurulu'nun izni gerekiyor. Bu izinlerin neye göre verilir verilmeyeceğini belirtmek bile gerekmiyor.

Toplantı ve gösteri yürüyüşlerinde 72 değil 48 saat önceden, izin almak değil, bildirim yeterli olacak deniyor. Böylece toplantı ve gösteri yürüyüşlerinin önündeki engellerin kaldırıldığı iddia ediliyor. Bunun nasıl bir yalan olduğunu biliyoruz. Bu ülkede basın açıklaması yapmak, hiçbir izin ve bildirim gerektirmeyen anayasal bir haktır. Fakat diyelim ki siz 19 Aralık katliamının ardından kendi dernek binanız içinde basına açıklama yapmak istediğinizde bile, kapınıza polis dikilip, tehdit savurup, engelleyebilir: "Açıklama yaparsanız kapınıza mühür vururuz!"

Benzer durum, "Polis, gözaltına aldığı kişiye yakalama gerekçesini açıklayacak, yakınlarına haber verecek" biçimindeki düzenlemede de yaşanır. DYP-SHP döneminde CMUK kapsamındaki suçlar için benzer bir kanun zaten vardı. Ama bugüne kadar CMUK kapsamında gözaltına alınan hangi kişiye, yakınlarına haber verme hakkı kullanılmıştır? Gereksiz gözaltına almak ise, katil bir emniyet müdürünün özel çabasıyla (Hasan Özdemir'in "hızır operasyonları"yla) ülkenin dört bir yanında olağan hale getirilmiştir. Polis için gerekçe bildirmekten kolay ne var? Yasal olarak hiç bir dayanağı olmadığı halde kimliğinize bakar, şüphe üzerine der ve gerekçesiz üç gün üç gece nezarete tutar. Demokratikleşmeye bundan daha çarpıcı örnek ne olabilir ki?

Kaldı ki, kitlelerin mücadelesinin zorlayıcı gücü olmadan, sermaye iktidarının kağıt üzerinde yaptığı en demokratik değişikliklerin bile gerçek hayatta hiçbir hükmü, pratik karşılığı yoktur. Bu ülkenin son 40 yıllık tarihi bunu çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır. Çok bilinen bir örnek olarak sendikalar hakları ele alalım. Sendikalaşmak her işçi için anayasal bir haktır ve yasalarla güvence altına

haye demokrasi hayalleri

alınmıştır. Ama bu ülkede en büyük işçi kıyımları, devlet terörü bu hak kullanılmaya başlandığı zaman devreye girer.

İdam yerine yerinde infaz, toplu katliam ve kaybettirme...

Büyük övgülere konu edilen, “devrim” olarak nitelenen idamın kaldırılması meselesini de aynı bakışla ele almak gerekir. Mahkemelerin habire devrimcilere idam cezası vermelerine rağmen ‘84’ten beri idam fiilen uygulanmamaktadır. Şayet kitlelerin mücadelesiyle burjuvaziye kabul ettirilmiş olsaydı, elbette idamın yasalardan çıkarılması bir ilerleme olarak değerlendirilebilirdi.

Oysa mevcut durumda idamın kaldırılmasının pratikte hiçbir değeri yoktur. Devlet yıllardır idamı uygulamıyor, ama bunun yerine, kendi yasalarına göre idamı gerektiren “suç”ları işleyenleri değil, her düzeydeki devrimciyi, muhalifi dilediğince katlediyor. Hatta sıradan insanların (Adana ve Erzurum’daki infaz örnekleri), 3 yaşındaki Berivanlar’ın bile yargısız infazlarla katledildiği bir ülkede yaşıyoruz.

Devrimcilere ve Kürt yurtseverlerine yönelik kaçırma, gözaltında kaybetme, eviyle birlikte ateşe verme, sokakta ve evinde infaz etme, işkence ederek katletme vb.’nin haddi hesabı yoktur. Cezaevlerinde yaşananlar ise anlatmak bile gereksizdir. Bucalar, Ümraniyeler, Diyarbakırlar, Ulucanlar, Burdurlar, 19 Aralıklar herkesin gözleri önünde cereyan etmiştir. 92 devrimcinin canını alan ve almaya devam eden F tipi saldırısı da tam bir pervasızlıkla sürdürülmektedir. Tüm bunların açık açık yaşandığı bir ülkede, idam cezasının kaldırılarak tarihi bir adım atıldığı iddia ediliyor. Oysa idam, kendi hukuklarına göre hak eden olmayanı dahi yapılmaksızın, tüm dünyanın gözleri önünde zaten uygulanıyor. Kağıt üzerinde olup olmamasının ne değeri olabilir ki?

Sadece bu kadar da değil. Yerine konulan yasal düzenlemeyle idamın kağıt üzerinde kaldırılması, devrimcileri daha ağır cezalara çarptırmanın imkanına dönüştürülmüştür. Yapılan değişikliğe göre, “Terör suçlarına idam yerine müebbet ağır hapis uygulanacak. Haklarında verilmiş idam cezaları müebbet hapis cezasına çevrilen hükümlüler infaz indirimi ve şartla salıverilmeden yararlanamayacak. Hükümlüler 6, terör suçlarından hükümlüler 9 yıl hücrede kalacak. Terör suçluları ayrıca ‘ömür boyu’ cezaevinde kalacak...”

Buradaki hücre hapsinin F tipi hücre cezaevi mevzuatını da aşan bir karşılığı olduğunu belirtelim. F tipi hapisanelerin zemin üstü görünümünün, uygulamalarının neler olduğu, nelere yol açtığı 19 Aralık’tan beri biliniyor. İşkence, izolasyon, kimliksizleştirme, tredman uygulamaları sadece zeminin üstünde kalan yapıya ilişkin genelgenin içeriğini oluşturmaktadır. Bir de zemin altında yüzlerce “mezar hücreler” bulunmaktadır. Şimdilik ağır hücre hapsi, zemin üstü hücrelerde mektup, kitap, yayın, görüş, havalandırma, avukat vb. haklardan

hiçbir şekilde yararlandırmamak biçiminde uygulanıyor.

“9 yıllık hücre hapsi” düzenlemesi ise, F tiplerinin zemin üstü uygulamaları tam olarak kabul ettirildikten sonra açılacak olan mezar hücrelerin kullanılacağı tarzda, ileriye dönük yapılmaktadır. İdam kaldırılmıştır deniliyor, ama yerine diri diri mezara gömme uygulaması getiriliyor. Hücre hapisanelerde ayrıca 9 yıl hücre cezası denilmesinin karşılığı tam olarak budur. İdam kelimesinin kağıt üzerinde kaldırılmasını demokrasi diye alkışlayanlar, esasta bu vahşet planını alkışlıyorlar.

Ulusal varlığın ve hakların inkarı karşılığında bireysel kırıntılar

Uyum yasaları paketine “devrim niteliğinde reform” sıfatı takılmasını sağlayan ikinci konu da Kürtçe yayın ve eğitimle ilgili değişikliklerdir. Bir kere, yapılan değişiklikler kırıntı düzeyinde bile değildir. Yayınla ilgili değişiklikte de, eğitimle ilgili değişiklikte de “cumhuriyetin anayasada belirlenen niteliklerine, laik, demokratik devlet esaslarına ve ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne aykırı olamayacağı” açıkça belirtilerek, birinde RTÜK, ötekende MEB’in sıkı denetimi şart koşulmuş ve doğabilecek zaafaların bu iki kurum tarafından oluşturulacak yönetmeliklerle giderilmesi hükme bağlanmıştır.

Kullanılan dil ve üslup da, özellikle

emperyalizmden medet uman İmralı teslimiyetçilerinin farklı hayal ve beklentilere girmemesi için, “ Türk vatandaşlarının geleneksel olarak aile ortamında öğrendikleri” ya da “günlük yaşamlarında geleneksel olarak kullandıkları farklı dil ve lehçelerde” diye çok dikkatli bir tutum takınılmıştır. Önüne “geleneksel” kelimesini eklemeleri hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bu değişiklikle sunulan sözde çözüm, herhangi bir yabancı dilde yayın yapmak, bu dili öğrenmek hakkından bile geridir. Bu haliyle değişikliğin, Kürt halkının kendi dilinde yayın ve eğitim hakkıyla hiçbir alakası yoktur.

Öte yandan sermaye iktidarının bu kadarını kabul etmesi, esasta fiili bir durumu tanımak dışında bir anlam ifade etmiyor. Kürt halkı kan ve can bedeli mücadelesiyle, Kürtçe’nin geniş alanlarda kullanımını zaten fiilen sağlamıştı. İmralı teslimiyeti, Kürt halkının mücadelesinin gücüyle zamanında “Kürt realitesi”ni tanıyan, çözüm için federasyon, otonomi gibi projeler bile dillendiren Türk egemenlerine büyük bir rahatlama, bu söylediklerini unutmama olanağını sağlamış oldu. Egemenler, Kürt özgürlük mücadelesi “siyasi çözüm” batağına saplanıp, nihayet İmralı teslimiyetine varınca, geleneksel katı inkarcı çizgilerine daha bir sıkı sarıldılar. Böyle olsa da, Kürtlerin uluslaşmak doğrultusunda katettikleri mesafe, dil ve kültür alanında yakaladıkları gelişme düzeyi ortadan kalkmış olmuyor. Türk devleti işte bu verili durumu uzun vadede Kürt halkı aleyhine değiştirmenin, mücadeleyi yeniden ateşlemesinin önünü kesebilmenin taktik bir gereği olarak yapıyor bu değişiklikleri. Kabullenmesi ise, İmralı teslimiyetçilerinin de görülmedik yardımıyla (dilekçe süreci hatırlansın) en geriden, en dar kapsamıyla. Yani kabullendiği çerçeve, fiili durumun düzeyin oldukça gerisindedir. Dolayısıyla devlet, yapılan yasal düzenlemelerden doğan “hakların” kullanımını fiiliyatta olabildiğince engellemeye çalışacaktır. Siyasal hak ve özgürlükler konusundaki tarihsel pratiği, faşist rejimin bu konudaki tutumunun da en iyi aynasıdır. Gerek düzenin bazı çevreleri, gerekse emperyalist efendileri tarafından “önemli olan uygulamadır, uygulama planında değişim olup olmayacağı belirleyicidir” yönlü kaygıların ifade edilmesi buradan kaynaklanmaktadır.

Gerçek demokrasi mücadelesi bir devrim sorunudur

Avrupacı liberaller ile İmralı teslimiyetçileri düzenin çatlaklarına gömülüp, bayram ededursunlar. Komünistler, kitlelerde hayaller yaymaya, yanılısamalar yaratmaya, bu noktada düzene hizmet eden her gelişme ve tutuma karşı kararlılıkla mücadele edeceklerdir. İşçi sınıfı ve emekçilerin haklı özlem ve taleplerinin sermaye düzenine payanda edilmeleri çerçevesinde istismar edilmesine izin vermeyeceklerdir. Demokratik hak ve özgürlükler de, acil anti-emperyalist istemler de, ulusların kendi kaderini tayin hakkı da, ana dili kullanma ve geliştirme özgürlüğü de ancak işçi sınıfının devrimci programı altında savaşılarak kazanılabilir. Demokrasicilik safsatalarına kapılarak değil...

İşbirlikçi sermaye iktidarı bölgesel saldırılara hazırlık kapsamında silahlanıyor!..

Emperyalizme taşeronluk için kollar sıvandı

Savaş ABD'ye kölece bağımlılığa yeni boyutlar kazandıracak

İşbirlikçi sermaye devletinin askeri, diplomatik, siyasi ve diğer kurumları Amerikan emperyalizminin Irak saldırısına endekslenmiş durumda. Bütün planlar buna göre, tüm hazırlıklar savaş koşullarına ihtiyaç verecek şekilde yapılıyor. Bu hazırlıklara yakından bakan herkes, düzenin temel kurumlarıyla savaş düzenini benimsediğini görmekte herhangi bir zorluk çekmez. Bu da ABD merkezli emperyalist savaşın işçi sınıfı ve emekçilerin başında Demokles'in kılıcı gibi sallanmakta olduğunu gösteriyor.

Emperyalizme uşaklık politikası Irak'a saldırı ile yeni boyutlar kazanacak. Emekçiler tarafından savaşa karşı militan bir direniş örgütlenmediği sürece, işbirlikçi sermaye iktidarının bu yıkım savaşında ABD hesabına aktif rol alması kaçınılmazdır. ABD'nin önde gelen savaş kundakçıları peşpeşe Türkiye'yi ziyaret ettiler. Bu ziyaretlerde devletin üst kademeleriyle yapılan pazarlıklara Pentagon'un direktifleri de eşlik etmiştir. Sermaye basını her ne kadar direktifleri es geçip pazarlıkları öne çıkardıysa da, sorunun özünü esas olarak direktifler oluşturacaktır.

Amerikan emperyalizmi sadece Irak'ı değil, bütün Ortadoğu'yu hedef alan bir saldırının ilk adımlarını atmaya hazırlanıyor. Planlar, hazırlıklar, pazarlıklar vb. bu çerçevede yapılmaktadır. ABD haydudu Irak saldırısında başarılı olursa arkasından sıra başka bölge ülkelerine gelecektir. İran'la ilgili senaryolardan şimdiden bahsedilmeye başlandı bile. Suriye ve Lübnan'la ilgili mesnetsiz iddialar da şimdiden dillendirilmeye başladı. Gelişmeleri yakından izleyen İran yönetimi, kendi cephesinden hazırlandığını ve olası bir emperyalist saldırıya karşı koyabilecek güçte olduğunu dünyaya ilan etmiş durumda.

ABD emperyalizmi saldırı planlarını hayata geçirme imkanı bulursa bütün bir Ortadoğu kendini büyük bir savaş yangınının içinde bulabilir. Bu, ABD'nin bölgedeki en sadık müttefiki olmakla övünen işbirlikçi Türk burjuvazisinin yeni yükümlülükler altına girmesini zorunlu kılacaktır. Türk sermaye devleti Irak'a saldırı karşılığında

kendini daha yüksek bir fiyata pazarlama telaşı içine girmiştir. Aktif taşeronluk karşılığında yağmadan pay ve kendi çıkarlarının belli bir düzeyde gözetilmesini istemektedir.

Yeni silah sistemleri neyin karşılığı olacak?

Son günlerde "stratejik ortaklık" (gerçekte uşaklık!) konusunun sık sık gündeme gelmesi, bu ortaklığın derinleşmesi için yoğun çalışmaların yapılmasından söz edilmesi, Ankara'ya gelen Amerikan askeri heyetinin başkenti olağanüstü hareketlendirmesi vb. olgular da, Ankara'daki savaş hazırlığının işaretleridir.

Ancak hazırlıkların bir diğer önemli boyutu silahlanma ile ilgili olan kısmıdır. TSK'nın başında bulunan Amerikancı generallerin kapsamlı bir

silahlanma hazırlığı içinde olduğu bilinmektedir. Son yıllarda 150 milyar dolarlık askeri projelerden her fırsatta bahsedilir oldu. Şubat krizinde demagoji eşliğinde ordunun bu projeden yaptığı "fedakarlık" medyada öne çıkarıldı. Kitleleri aldatmak için uydurulmuş bir yalandan öteye gidemeyen bu "fedakarlık" masalı kısa sürede unutuldu. Halen ülke bütçesinin en büyük kısmına ordu el koymaktadır.

Devletin üst düzey bürokratları tarafından inkar edilse bile generallerin açıklamaları yeni füze sistemlerinin Türkiye'ye konuşlandırılacağını gösteriyor. Patriot füze savunma sistemi Irak'a saldırının bir ön hazırlığı olarak gündeme geldi. Ancak silahlanma bununla da sınırlı değil. Zira mehmetçik kanı üzerine yapılan pazarlıkta generallerin temel taleplerinden biri yeni silah sistemleriyle ilgiliydi.

Amerikan askeri heyetinin Ankara ziyaretinden sonra generaller tarafından yapılan açıklamalar, bu açıklamalarda kullanılan argümanlar ya Amerikan patentli ya da oradan esinlenerek yapılmıştır. Bu açıklamalar Amerikan emperyalizmi ile işbirlikçileri arasında varılan anlaşmaların da bir ürünü olarak değerlendirilebilir.

Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Cumhuriyet Asparuk tarafından yapılan açıklamalarda, Türk burjuvazisinin bölgede gittikçe daha saldırgan bir tutum içine gireceğinin mesajları bulunmaktadır. Büyük bir silahlanma hamlesi içine girildiğini anlatan general, bunun gerekçesini de şöyle açıklıyor: "Bölgemizdeki anti-demokratik yönetim şekilleri, aşırı uçlardaki grupların yerleşimi vb. sebeplerle çok değişik tehdit ve riskleri de bünyesinde barındırmaktadır. Bu tehdit/riskler kitle imha silahlarının üretim ve erişim kolaylığı ve kontrol zorluğu ile birleşince tehlike boyutunu daha da arttırmaktadır". Bu tehlikeyi nedense yeni keşfeden ordu, buna karşı erken ihbar sistemlerine (C4ISR diye tanımlanıyor) ve füze önleme kabiliyetine sahip olmak için harekete geçmiş durumda.

Bu çerçevede klasik yöntemlerden uzaklaşarak

İHD Ankara Şubesi'nin Hiroşima yıldönümü etkinliği...

"Kahrolsun ABD emperyalizmi!"

İHD Ankara Şubesi 6 Ağustos günü Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasının gündemini 6 Ağustos 1945'de ABD tarafından Hiroşima'ya atılan atom bombasının yıldönümü ve gündemde olan Irak savaşı oluşturuyordu. Sloganlarla başlayan eylem Gülay'ın "Hiroşima" şarkısını söylemesiyle devam etti. Kısa bir tiyatro gösterimi ve şiirin ardından basın açıklaması metni okundu.

Basın metninde şunlar söylendi: "ABD önderliğindeki emperyalist güçlerin egemenlik ve petrol düşleri biz yoksul emekçi halkların kabusu oluyor. Hiroşima'nın yıldönümünde işte hep birlikte haykırıyoruz; yoksul emekçi halkların, zenginlerin çıkar savaşları için verecek canları yoktur. ABD askeri olmayacağız, ABD için

ölmeyecek ve öldürmeyeceğiz. Hiroşima'nın yıldönümünde bir kez daha 'savaşa hayır' diyoruz. ... Bundan tam 57 yıl önce, Hiroşimalı çocuklar, gençler, anneler, işçiler, öğrenciler siren sesleri ile uyandı... Sirenler her savaşta ölümün ve çaresizliğin habercisi oldu! Bizler bu sesleri yarın Irak'ta ve ülkemizde duymak istemiyoruz."

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı basın açıklaması, nitelik ve coşku bakımından oldukça anlamlıydı. İHD, İşçi Kültür Evleri, Ekim Gençliği ve Emegün Partisi tarafından dövizler açıldı. Sık sık "Amerikan askeri olmayacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

uzaydan yararlanma yoluna gidileceği dile getiriliyor. Türk ordusunun uzay teknolojisine sahip olmadığı biliniyor. O halde bu hazırlık tamamen Amerikan emperyalizminin sunacağı olanaklara bağlıdır. Ancak ABD'nin uzay teknolojisine dayalı hava savunma sistemlerini Türk ordusuna neyin karşılığında vereceği sorusu ortada duruyor. Bunu tahmin etmek zor değil. Bunun karşılığı ABD'nin bölgeye dönük kirli planları içinde taşeron olarak gerekli rolleri üstlenmek.

Devletin derinliğinden ülkeyi yöneten generaller şu son günlerde sadece bölgedeki "anti-demokratik" yönetimlerden gelen tehdidi keşfetmekle kalmamış, aynı zamanda savunmada uzay boyutunun taşıdığı önemin de farkına varmışlardır. Asparuk'un konuşması şöyle devam ediyor: "Hava savunmasında uzay boyutunun önemini gören Hava Kuvvetleri Komutanlığı, hareket ihtiyacının gerektirdiği uzay sistemlerine mevcut imkanlar ölçüsünde sahip olmak için gerekli planlamaları yapmaktadır. Füze tehdidini öncelikle kaynağında, bunun mümkün olmaması halinde hedefine ulaşmadan önce yok edebilmek için nüfuz kabiliyeti geliştirilmiş av-bombardıman uçakları ve füze savar sistemleri önem taşımaktadır... Ayrıca insansız hava araçlarından ve lazer teknolojisinden faydalanmak da düşünülmeli, bu alandaki teknolojiye de yatırım yapılmalıdır."

NATO'nun da katkısıyla gerçekleştirilecek projelerle Türk Hava Kuvvetleri'nin kısa sürede bu imkanlara sahip olacağı söyleniyor. Bu kendinden emin söylem boşuna değil. Bunun gerisinde Amerikan emperyalizminin istem ve dayatmalarına boyun eğmenin karşılığında alınan "ödül" olsa gerek.

ABD hizmetinde hareket edenlerin dilini kullanıyor

ABD'li emperyalist haydutlar Irak halkına hedef alacak bir saldırıyı "Irak'ın demokratikleşmesi" için yapılacağını iddia edebiliyorlar. Uygur görünümü bu haydutlar çetesi kavramları tersyüz ederek en barbar katliamları bile "diktatörlüğe/teröre karşı" diye gerekçelendiriyorlar. Bu rezilce yalanlara yabancı değiliz. Amerikancı generallerin "anti-demokratik" yönetimler söylemi de bu aynı yalanların bir yankısından başka bir şey değil. Bu argümanlar Bush'un son bir yıldır yaptığı hemen hemen tüm konuşmalarının temelini oluşturuyor. Amaç, gerçekleri ters yüz ederek saldırganlığı meşrulaştırmaktır.

Ordu içindeki atamaları bile Pentagon'un emriyle yapanların, onun demagojik söylemlerine dört elle sarılmalarında şaşılacak bir yön yoktur. Ağustos ayının başında yapılan Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantılarında yapılan atamalar ve alınan kararlar, Amerika emperyalizminin savaş ihtiyacına karşılık verecek tarzda olmuştur. Emekli olması gereken generallerin görev süreleri uzatılmış, terfi etmesi beklenen generaller ise emekli edilmiştir.

Atamalar burjuva basında bile bu şekilde yorumlandı. Bu ABD'nin ordu üzerindeki dolaysız etkinliğinin somut bir göstergesidir. Tüm bu hazırlıklar Amerika'nın bölgeyi kan gölüne çevirme planlarına taşeronluk için yapılmaktadır. Emperyalizme bu sadakat, maceraya doğru hızla sürüklenmek anlamına geliyor. Bu aynı zamanda bölge halkları arasına düşmanlık sokmak ve bölgesel çatışmaların önünü açmak gibi bir tehlikenin de güncelleşmesi riskini taşıyor.

Bu kirli ve kanlı planlar, bölge halklarının dayanışmayı yükselten militan bir direnişi ile parçalanmayı bekliyor.

Yüksek Askeri Şura kararları bir kez daha gösterdi...

Ordu savaşa hazırlanıyor!

Yüksek Askeri Şura (YAŞ) geçen hafta toplandı ve atama ve terfilere ilişkin alınan kararlar 3 Ağustos'ta açıklandı. Bu yıl yapılacak YAŞ toplantısının sonuçları, ABD'nin Irak'a dönük askeri operasyon planları nedeniyle her zamankinden daha fazla merak ediliyordu. Çünkü ordunun üst kademelerinde yapılacak atama ve terfiler Türk Ordusu'nun bu savaşa nasıl hazırlandığı konusunda önemli ipuçları verecekti. 3 Ağustos'ta yapılan açıklamalar bu beklentilerin boşuna olmadığını gösterdi.

Ordu sıcak savaşa hazırlanıyor

Milliyet YAŞ kararlarını doğru bir şekilde "Genelkurmay 'savaş düzeni' aldı" sürmanşetiyle duyurdu. Gerçekten de YAŞ kararları ordunun bir sıcak savaş hazırlığı içinde olduğunu göstermektedir.

Açıklanan kararlara göre Orgeneral Hilmi Özkök, 30 Ağustos'tan itibaren Genelkurmay başkanlığına atanmıştır. Fakat asıl "sürpriz" Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na yapılan atamada yaşanmıştır. Ordunun geleneklerine göre normalde bu göreve Orgeneral Edip Başer'in atanması gerekiyordu. Fakat onun yerine Jandarma Genel Komutanı Aytaç Yalman atanmıştır. Gazetelerde yer alan atama-terfi listelerine bakıldığında Güney Kürdistan coğrafyasını tanıyan ya da Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta önemli rol

oynayan bir dizi komutanın bu niteliklerine uygun şekilde konumlandırıldığı görülmektedir.

Aslında ordunun sıcak savaş hazırlığı içinde olduğu bilinmeyen bir şey değildi. ABD yetkilileriyle (özellikle Pentagon'la) yapılan görüşmeler, sınır bölgesinde yapılan teknik-askeri hazırlıklar ve daha pek çok şey zaten bunu gösteriyordu. Şimdi bu durum ordunun komuta kademesinin savaşa uygun bir düzene sokulmasıyla bir kez daha ispatlanmıştır.

Bugüne kadar YAŞ toplantısında ne gibi kararlar alınacağı, kimlerin hangi görevlere atanacağı "sürpriz" niteliğinde de olsa önceden belli olur ve gazetelerde yer alırdı. Fakat bu yıl böyle olmadı. Bu da kararların ordunun kendi kurum ve kuralları içinde şekillenmediğini, kimi kritik atamaların doğrudan doğruya Pentagon'un istekleri dikkate

alınarak yapıldığını gösteriyor. Nitekim uzun yıllardır orduyla ilgili yazdığı yazılardan dolayı adı "ordunun basındaki sesi"ne çıkan Mehmet Ali Kışlalı, 6 Ağustos'ta *Radikal*'de yayınlanan yazısında, bu atamaların ardında herhangi bir dış telkinin bulunmadığını, bunun bir "siyasi değil tamamen askeri son durum" değerlendirmesinin ürünü olduğunu izah etmeye çalıştı.

YAŞ kararlarıyla birlikte Türkiye'nin sıcak savaş içerisinde doğrudan rol alacağı, Türkiyeli işçi ve emekçi çocuklarının ABD'nin saldırgan politikaları doğrultusunda ateşe sürülecekleri daha bir kesinlik kazanmıştır. Düne kadar "Türk ordusu ABD'nin emrinde sıcak savaşa girecek" derken bunu işbirlikçi sermayenin emperyalizmle olan kölece ilişkisinden, bu ilişki içinde efendinin hiçbir isteğini geri çeviremeyecek konumundan ve şimdiye

kadar yaşanan siyasal, ekonomik, askeri uşaklık pratiğinden kalkarak söylüyorduk daha çok.

Fakat bu durum giderek kendi somut kanıt ve dayanaklarına da oturmaktadır. Hükümetin ve ordu yönetiminin Ecevit'in ABD gezisinden bu yana sürdürdüğü üstü kapalı diplomasi ve yapılan anlaşmalar giderek gün yüzüne çıkmakta ve pratik sonuçlarına kavuşmaktadır. Sınırdaki ve sınır gerisinde yapılan askeri hazırlıklar, ordunun komuta kademesinde yapılan düzenlemeler, ihtiyaç duyulan mesleklerden asker

kaçaklarının (örneğin doktorların) bir an önce orduya alınması için uygulamaya

sokulan tedbirler, savaş hazırlığının giderek somutlandığını göstermektedir.

Özellikle Perinçekçi İP çetesi tarafından bilinçli olarak yayılan orduya ilişkin hayaller, "ordunun ABD'nin dayatmalarına karşı olduğu", Kuzey Irak ve Kıbrıs'ta "milli çıkarları korumak için emperyalizme karşı ulusal direniş mevsiminde bulunduğu" türünden yalanlar YAŞ kararlarıyla birlikte bir kez daha çökmüştür. Fakat Perinçekçi çetenin bu yeni durumdan yeni yalan senaryoları üretmek yoluna gideceği de bir o kadar açıktır.

İşçi ve emekçilerin, emperyalizmin çıkarları için komşu bir halka karşı yürütülecek sıcak savaşta sürülecek gençlerin bu durumda yapmaları gereken tek şey var: "Amerikan askeri olmayacağız!" şiarı etrafında mücadeleyi yükseltmek ve komşu bir halka karşı savaşmayı reddetmektir.

İzmir İHD'nin basın açıklaması...

"Tecridi kaldırın! Ölümleri durdurun!"

Buca Kırıklar F Tipi Cezaevi'nin açılışının birinci yılında, İHD İzmir Şubesi, geçen bir yıllık sürece ilişkin bir basın açıklaması yaptı. 2 Ağustos günü İHD İzmir Şubesi'nde yapılan basın toplantısında; avukatlara, tutsak ailelerine ve Kırıklar F Tipi Cezaevi'ndeki tutsakların anlatımlarına dayanılarak hazırlanan dosya basına tanıtıldı.

3 Ağustos günü ise İHD önünde on dakikalık bir oturma eylemi yapıldı. Burada da İHD tarafından hazırlanan basın metni okundu, gelişmeler aktarıldı. Açıklamada şunlar söylendi: "Sosyal iletişim aracılığıyla bir araya gelmek en temel ve vazgeçilmez bir hak. Bu hakların hiçbir pazarlık konusu yapılmadan ilgili otoriteler tarafından tanınması zorunludur. Bizim istediğimiz etkinlikleri yapsın, disipline gitmemiş olsun vb. şartlarına tabi kılınmaya çalışılan bu hakların böylesi pazarlık sürecine yayılması insan haklarını hiçe saymaktır. Kırıklar F Tipi Cezaevi'nin açılışının birinci yılında ülke yöneticilerine bir kez daha sesleniyoruz: Tecridi kaldırın! Ölümleri durdurun!" (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

KESK İzmir il toplantısı yapıldı...**Grev hakkı için grev ve direniş çizgisi!**

KESK Genel Başkanı Sami Evren, BES Genel Merkez Yöneticisi Selma Gürkan'ın da katıldığı KESK İzmir İl Toplantısı 3 Ağustos'ta yapıldı. Son siyasal gelişmeler ve durum değerlendirmesi, yetki sürecindeki gelişmeler ve bilgilendirme, Ankara yürüyüşü ve mitingi, TİS süreci gündemiyle yapılan toplantıya 200'e yakın kamu emekçisi katıldı. Gelir dağılımındaki adaletsizliğe, hukuksuzluğa dikkat çeken S. Evren konuşmasında açıklık sınırının 335 milyon, yoksulluk sınırının 1 milyara dayandığı koşullarda asgari ücretin 184 milyon olarak açıklanmasının çalışanlarla dalga geçmek olduğunu ifade etti.

Halkın ve emekçilerin yaşadığı ekonomik sosyal sorunların yanında ülkenin seçim ve savaş gündemine çekildiğini hatırlatan Evren 15 Ağustos'ta hükümetle toplu görüşme masasına oturulacağını, çıkan yasanın kamu emekçilerine toplu sözleşme ve grev hakkı tanımadığını ve kamu emekçilerinin toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirmek için mücadelelerine devam edeceklerini belirtti. 13 Ağustos'ta İstanbul'dan başlayacak yürüyüşün 17 Ağustos'ta Ankara'da yurdun dört bir yanından gelen kamu emekçileri ile mitinge çevrilmesi hedeflenen basın açıklaması hakkında bilgi veren Evren, 3 Kasım'da yapılacak olan seçimlerde "gericiliğe, ırkçılığa ve statükoculuğa karşı geniş demokratik sol birlikteliğin kurulması" gerektiğine ilişkin düşüncesini dile getirdi.

Evren'in konuşmasından sonra katılımcılardan 20 kişi söz istedi. Konuşmaları 5 dakika ile sınırlanan konuşmacılar ağırlıklı olarak KESK'in son sürecindeki savrulmadan, eylemsizliğinden, tabandan kopuk hareket ettiğinden ve fiili-meşru mücadele hattını terk ederek yasakçı yasanın çıkmasına KESK yönetiminin adeta yardımcı olduğu yönlü konuşmalar yaptılar. Değişik iş kollarından sözalın yönetici, işyeri temsilcisi ve sendika üyesi konuşmacıların hemen hepsi (2-3 konuşmacı dışında) KESK yönetimini eleştiren konuşmalar yaptı, mücadele programının eksikliğinden sözetti. KESK yönetiminin yasaya uyum çabaları içine girip alanları boş bıraktığı, etkili ve programlı bir eylem hattının örülemediği tespitinde bulundu. Bunun masumane bir eksiklik olmadığı, tersine bakış açısı ve mücadele anlayışından kaynaklı olduğu vurgulandı. Anlamlı eleştirilerin yöneltildiği toplantıda eylem önerileri de yer aldı. Ayrıca KESK'in ülkenin emperyalistler tarafından savaşa sürülme istenmesi karşısında net bir tavır koyması gerektiği, bunun basın açıklamalarıyla geçirilemeyecek kadar ciddi olduğu dile getirildi. Ayrıca sınıf dayanışmasının örülmesi ve KESK'in Paşabahçe direnişine aktif destek sunması gerektiği vurgulandı.

İş kanunu ön tasarısı saldırısının işçilerle sınırlı olmadığı/olmayacağı, peşinden kamu emekçilerini hedef alan **Personel Rejimi Yasa** tasarısının gizli kapaklı meclisten geçirilmeye çalışılacağı, bu yasalara ve 4688 sayılı yasaya cepheden karşı çıkılması gerektiği ifade edildi.

KESK'e hakim yasalıcı-uzlaşmacı reformist anlayışların kamu emekçileri hareketini eylemsizliğe ittiği, buna benzer birçok zaaf sonucunda Türk Kamu-Sen gibi kontra bir sendikanın meşrulaştırıldığı ve iktidarın oyununa gelindiği belirtildi. Türk Kamu-Sen'in üye sayısının sadece naylon üyeliklerle açıklanamayacağı dikkat çekilmeye çalışılan bir başka konu oldu.

Yetki konusu ise üzerinde tartışılan bir diğer konu idi. Basında çıkan haberin yanlış anlaşıldığı açıklamasının ardından çoğunluk sendikasının Çalışma Bakanı tarafından Türk Kamu-Sen olarak açıklandığı, açılan dava sonucu usulsüzlüklerin tespit edildiği ve bunun askıya alındığı, ancak gerçekte yetkinin zaten sendikalarda olmadığı, toplu görüşme de dahi bu yetkinin Bakanlar Kurulu'na tanındığı ve bunun yasa açıklandığından beri böyle olduğu dile getirildi.

Yine toplantıda bazı iş kollarında işyeri toplantı kararlarını açıklayan konuşmacılar, 17 Ağustos sonrasının boş bırakıldığını belirtip eylem önerilerinde bulundular. KESK'in mevcut tabloyu değiştirecek bir dinamige ve örgütlülüğe sahip olduğu tüm konuşmacılar tarafından dile getirildi. Asıl sorunun, bu gücün planlı, programlı, devrimci bir mücadele hattına çekilememesi olduğu tespit edildi. Günü kurtaran anlayış ve kendini tekrar eden eylemlerden vazgeçilerek hak alıcı eylemlerin örgütlenmesi ile saldırıların püskürtüleceği vurgusu yapıldı.

KESK'in kendi tabanına dayanarak sokağa çıkması ve Emek Platformu desteklemese de kendi sorumluluğunu yerine getirmesi talebini dile getiren konuşmacıların ardından KESK Genel Başkanı, yöneltilen soru ve eleştirileri yanıtlamak üzere söz aldı. Toplantıda konuşmacılardan gelen yoğun eleştiriler üzerine "KESK eleştirilmezse gelişmez, KESK'in süreci eleştiriler üzerinden şekillenmiştir" ifadesi ile söze başlayan Evren'in, KESK önderliğinin uzlaşmacı tutumu ile sahte yasaya çanak tuttuğu eleştirisi karşısında o esnek tutumu değiştirdi ve adeta kızgınlığa dönüştü. Karar süreçlerinin aşağıdan yukarıya doğru alındığını örneklerle yanıtlamaya çalışan Evren kurullarda hiç kimsenin kararları eleştirmede, ayrıca son MYK'nın %99 oranında onay alarak başa geldiğini ve demokratik merkezîyetçiliğe uyulduğunu savunmaya çalıştı. Danışma Kurulu'nda alınan kararların neden açıklanmadığı, eylem kararlarının neden sendikalara duyurulmadığı, hiçbir yetkisi ve anlamı yoksa bu Danışma Kurulu'nu neden topladıkları sorusu da soruldu toplantıda. Sami Evren bu soruyu yanıtlarken, Danışma Kurulu'nda alınan kararların tüzüğe göre geçerli olduğunu, alınan kararların anlam ifade ettiğini, ancak asıl karar organının Danışma Meclisleri olduğunu söyledi ve haksız eleştirilere tabi tutulduklarını vurguladı. Kimi soruları geçiştirmeyi

tercih etti.

Gerçek şu ki, il toplantıları tüm üyelere açık olmasına rağmen tabandaki üyelerin katılımı sınırlı kalmıştır. Buna rağmen gelen eleştirilerin birkaç noktada ortaklaşması belli bir anlam ifade etmektedir. Yeniden alanlara çıkma hazırlıkları yapan kamu emekçileri şunu bilmelidir ki kamu emekçileri hareketi üzerinde sermaye devletinin saldırılarını kolaylaştıran reformist çizgi ve bürokratik anlayışla mücadele edilmeden, mücadelecî-devrimci bir saflaşma yaratarak taban örgütlülükleri oluşturulmadan takvim eylemlilikleriyle sermaye saldırılarını püskürtmenin olanağı yoktur. Bugünkü sorun ne yetki sorunu ne de üye çoğunluğu ile yasakçı yasanın gereğini yerine getirerek masaya oturmaktır.

Genelde ülke, özelde kamu emekçileri hareketi kritik bir dönemeçten geçiyor. Sermaye devletinin işçi ve emekçiler üzerindeki çok yönlü saldırıları hergün biraz daha artarak devam ediyor. İMF-TÜSİAD yıkım paketleri uygulanmaya devam ediyor. Sefalet ücreti, işten atmalar, örgütsüzleştirme, özelleştirme, kazanılmış hakların gaspı, emperyalizme kölece bağımlılığı pekiştiren yasalar, azgın sömürü, mevcut tüm hakları ortadan kaldıran iş yasaları yaşama geçiriliyor.

Öte yandan ülke seçim gündemine kilitlendi. İşçi ve emekçilere sermayenin cıvalı temsilcileri umut olarak gösterilmeye çalışılıyor. Tüm işçi ve emekçiler sorunlarının çözümünün seçimlerle olmayacağını bilinciyle hareket etmeli ve sorunlarının ancak devrimci bir mücadele programı etrafında kenetlenerek sınıfın birleşik-militan mücadelesini örmekle mümkün olacağını bilmelidir.

Ülke emperyalist çıkarlar temelinde savaşa sürüklenmek isteniyor. Amerika'nın uşaklığı çerçevesinde haklı hiçbir gerekçesi olmayan bu savaşa karşı çıkılmalıdır. ABD emperyalizmi Irak'la başlayacak, Ortadoğu'yu ateşe verecek bir savaş için gün sayıyor. İşçi ve emekçilerin Irak halkının kırımından ve ülkenin yıkımından hiçbir çıkarı yoktur. Her savaşta olduğu gibi bu savaşın faturası da işçi ve emekçi kitlelere çıkarılacaktır. Savaş yıkımının tüm maddi ve manevi faturası işçi-emekçilerin omuzlarına binecektir. Tüm kamu emekçileri, KESK ve işçiler emperyalist savaşa karşı net bir tutum içinde olmalı savaşa karşı eylem örgütlemelidir.

Savaşa ve yıkıma karşı topyekûn direniş!

Sosyalist Kamu Emekçileri/İzmir

Konak Belediyesi işçilerinin basın açıklaması...**"Direne direne kazanacağız!"**

Konak Belediyesi'nde 2002 Mart'ında başlayan toplu görüşmeler beş aydır çözülemedi. Belediyede örgütlü Belediye-İş Sendikası 4 No'lu Şube'ye bağlı işçiler tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

Üç sendikacının Konak Belediyesi önünde oturma eylemi başlattığı 6 Ağustos günü akşamı Basmane Garı önünde biraraya gelen yaklaşık 300 belediye işçisi sloganlarla oturma eyleminin yapıldığı yere geldiler. Burada bir açıklama yapan 4 No'lu Şube Başkanı Ali Çelenk, bugüne kadar olumlu adımlar atan tarafın hep kendileri olduğunu, fakat Belediye Başkanı Erdal İzgi'nin çözüme yanaşmadığını, gerekirse greve gidileceğini belirterek şunları söyledi: "*Belediye-İş Sendikası 4 No'lu Şube'ye bağlı, başta Narlıdere, Balçova, Gazimir ve Güzelbahçe belediyelerimizde*

başında imzaladık. Bu belediyelerde bağtığımız sözleşmelerin aynısını Konak Belediyesi'nde de bağtılamak istiyoruz. Ancak Konak Belediyesi'nin vermiş olduğu teklifte, bağtılamış olduğumuz TİS'ler arasında uçurum var. Bu bir eşitsizliktir ve aynı zamanda adaletsizliktir. Aynı koşullarda çalışarak hizmet eden belediye çalışanlarının eşit ücret almaları, iş barışı ve hizmet verimliliği açısından doğru olacaktır."

Sendikalı 816 belediye işçisinin toplam 280 milyar alacağı bulunuyor.

Eylemde "İş, ekmeğe yoksa barış da yok!", "Direne direne kazanacağız!", "Hakkımız çöp kokusu değil, toplu sözleşme istiyoruz!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

TİS
masa

Filistin işgali yeni boyutlar kazanırken, BM siyonist katliamlara destek veriyor!

Dünya kamuoyunda Irak halkı şahsında Ortadoğu'yu hedef alabilecek bir emperyalist saldırı tartışılırken, aynı bölgede, Filistin'de devam eden katliam ve yıkımlar ise kanıksanarak izlenmektedir. Amerikan emperyalizminin sözcüleri tarafından yapılan savaş tehditleri arttığı ölçüde Şaron yönetimi daha da saldırganlaşmaktadır. ABD-İsrail işbirliği ile yürütülen Filistin işgali ise, sanki olağan bir uygulamaymış gibi kabul ettirilmeye çalışılmaktadır.

Filistin halkı kuşatmalarla boğulmak isteniyor!

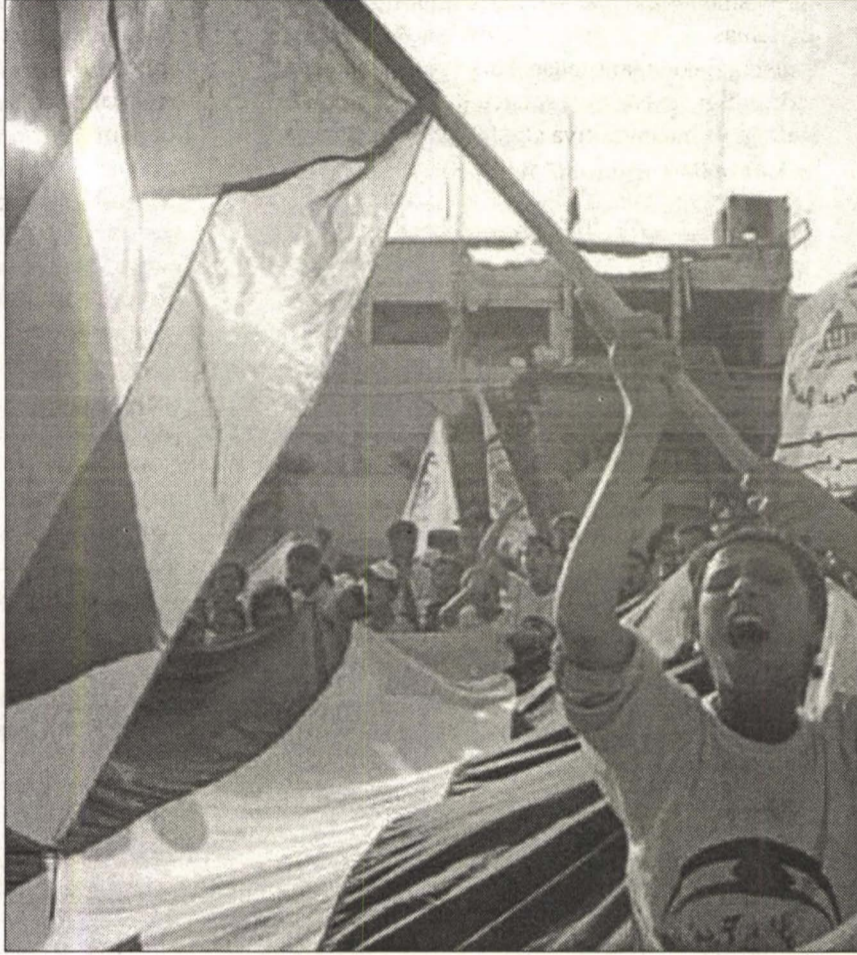
İsrail ordusu 30 Haziran'dan beri en büyük saldırısını Ağustos'un ilk günlerinde gerçekleştirdi. Batı Şeria'daki Nablus kentini gece yarısı 150 tank ve zırhlı araçla işgal etti. Kente girer girmez yıkım ve katliama başlayan siyonist ordu çok sayıda Filistinli'yi katletti. Halkı zorla evlerinden atan askerler bazı evleri yıkarken, bir kısım evlerin de içinde mevzilendiler. İşgalci ordu aynı zamanda Gazze Şeridi'nde bulunan Refah mülteci kampını da kuşatarak benzer uygulamaları burada da tekrarladı. Bu işgaller, BM'nin Cenin mülteci kampında yapılan katliamla ilgili raporunu açıklamasının hemen ardından gerçekleşti.

İsrail ordusunun işgaliyle dünyanın en büyük hapisanesi haline dönüşen Batı Şeria'da, işgalcilerin ilk işlerinden biri sokağa çıkma yasağı ilan etmek oldu. Siyonistlerin Filistinlileri evlerine hapsederek yaygın olarak uyguladıkları bu yasağın bir "güvenlik" önlemi olarak gündeme gelmiyor. Amaç, Filistin halkına zulüm ederek, kuşatma ile boğarak teslim almak. Bütün gerici güç ve iktidarlar gibi siyonistler de karşılarında direnen bir halk görmeye tahammül edemiyorlar. Onları acz içinde bırakan, tüm dünyada teşhir olmalarını sağlayan bu direnişi ezmek için adeta kudurgan bir şekilde saldırılarını devam ettiriyorlar.

Bir yandan işgal, diğer yandan sokağa çıkma yasağı üst üste binince Filistin ekonomisini çökertmekte, günlük yaşamı felç etmektedir. Kentlerdeki Filistinliler işine gidemez, işyerlerini açamazken, kırlarda yaşayanlar ekinlerini sulayamamakta, hayvanlarını besleyememekte, ekinlerini hasat edemedikleri için ürünler çürümekte vb... Bu durumda halk açlıkla karşı karşıya kalırken çocuklarını yeterli besleyememekte, buna bağlı olarak bazı hastalıklar özellikle çocuklar arasında hızla yayılmaktadır. Bu konuyla ilgili olarak soru soran gazetecilere İsrail Sağlık Bakanı'nın verdiği yanıt siyonist zihniyetin ibret verici barbarlığını ortaya koymaktadır. Şaron'un bakanı Şlomo Benizri "Filistinli çocuklar kötü beslenmeden muzdaripler, ancak en azından yaşıyorlar!" diye konuştu.

Gerici Arap rejimleri Filistin işgalini fiilen kabul etmiş durumdadır

İkinci İntifada'nın başlamasından beri sayısız

toplantı ve zirve yapan Arap Birliği ve İslam Konferansı Örgütü, aradan geçen iki yıla yakın süreye rağmen hiçbir somut adım atmadı. Şimdiye kadar yaptıkları tek icraat, mali yardımdan ibarettir. Oysa attıkları nutuklara bakılırsa kaç defa Filistin halkını siyonist işgalden kurtarmışlardı!

Gazze'de Hamas askeri liderlerinden Salah Şahada'yı hedef alan ve 9'u çocuk 15 Filistinli'nin öldüğü katliamdan hemen sonra Arap ülkeleri temsilcileri yeniden ve acilen toplandılar. Katliamın yarattığı tepkinin basıncıyla yapılan bu toplantıdan çıka çıka Birleşmiş Milletler'in İsrail'e baskı yapması talebi çıktı. Yani bu gerici rejimler halk kitlelerinin duyarlılığına rağmen siyonist işgale ve katliamlara karşı kılını kıpırdatmamakta halen diretmektedirler. Emperyalizme uşaklığın ve kişiliksizliğin bir ürünü olan bu tutumlar, ancak gerici rejimlerin yıkılması ile köklü bir değişime uğrayabilir.

Birleşmiş Milletler de kasap Şaron'un arkasında

BM'ye bağlı bir komisyon Cenin mülteci kampına gidip İsrail tarafından işlenen barbarca katliamı inceleyip rapor hazırlayacaktı. Yaptığı açıklamalarla katliamı reddeden siyonist rejim, saklayacak bir şeyleri olmadığı demagogjisi yaparak BM raportörlerine yardım etme vaadinde bulunmuştu. Fakat daha sonra İsraili yetkililer işbirliği yapmayı reddederek, söz konusu BM heyetinin Cenin'de inceleme yapmasına izin vermemişlerdi. Kasap Şaron'un bu dayatmasına boyun eğen BM Genel Sekreteri Kofi Annan Cenin komisyonunu dağıtmıştı. Dolayısıyla rapor "kamuoyu bilgilerine" dayanarak hazırlanacaktı.

İsrail tankları Nablus'u işgal etmeden bir gün önce Cenin mülteci kampına ilişkin BM raporu açıklandı. Raporda; toprakları işgal edilen Filistin halkı ile vahşi katliamlar yapan siyonist ordu aynı kefeye kondu.

Raporda her iki taraf da sivillere zarar verinekle suçlandı. Tüm dünyada büyük tepkiler yaratan katliam, işgal ve yıkımlara rağmen işgalci bir gücü, vatani işgal edilmiş bir halkla aynı kefeye koymak açıkça katliamcılara desteklemek anlamına gelir. Nitekim bu rapor İsrail ve ABD'li yetkililer tarafından memnuniyetle karşılanmış, hemen ardından Şaron çetesi yeni katliam ve işgallere girişmiştir.

Birleşmiş Milletler, Irak'a olası bir saldırı konusunda aldığı tutumdan da anlaşılacağı gibi Amerikan emperyalizmine açıktan destek vererek tam bir paravan örgüt haline gelmiştir. İsrail ya da ABD çıkarlarına ters düşen en basit bir karar gündeme gelse bile hemen ABD tarafından veto edilmektedir. Bundan dolayı dünyanın gördüğü katliamı BM raportörleri "görememişlerdir".

Oysa Cenin mülteci kampında buldozerlerle yıkılan evler, bulunan toplu mezarlar, sokaklara saçılan cesetler vb., hiçbir iddiaya gerek bırakmayacak kadar açıktı. Nisan ayından beri "araştırma" yapan BM heyeti insan olan herkesin dehşetle izlediği bu manzaraları görememiştir. BM adına "tarafsız" rapor hazırlayanların bu "körlüğü" yetmemiş olmalı ki, Filistin yönetiminden uluslararası insan hakları kanunlarına saygı duymasını ve militan grupların sivil bölgelere düzenlediği saldırıları önlemesini istedi. İsrail ise sivillere riske sokmakla suçlandı. İsraili insan hakları savunucularının bile Şaron'u savaş suçu işlediği için mahkum ettiği bir dönemde BM'nin hazırladığı bu rapor, siyonistlere işgal ve katliamlara devam etmeleri için açık çek vermekten başka bir anlam taşımıyor.

Herşeye rağmen direniş devam ediyor!

Filistin halkı ödediği ağır bedele, çektiği bunca acıya rağmen siyonist işgale boyun eğmiyor. Boyun eğmek bir yana direnişine yeni boyutlar kazandırıyor. Bunun son örneği işgal altındaki Nablus kentinde yaşanıyor. İşgalci İsrail ordusu girdiği her kent, kasaba, mülteci kampı ve köyde sokağa çıkma yasağı uygulayarak halkı evlere hapsediyor. Ardından istediği evi basıp yıkıyor, toplu tutuklamalarda bulunuyor ve katliamlar yapıyor. Sokağa çıkanlar ise anında öldürülüyordu. Bunun son örneği öldürülen Filistinli gazetecidir. Üstelik gazeteciği öldüren İsrail askerleri sokağa çıkma yasağının başladığını bildirmeden ateş açmışlardı. "Uygar" dünyanın desteklediği İsrail sayesinde artık Filistin'de sokağa çıkmak için önce ölümü göze almak gerek. İşte Nablus halkı bunu toplu olarak yapmaya başladı. Kentin bütün sakinleri ölümü göze alarak sokağa çıktılar.

Bu yeni eylem biçimi ile sokağa çıkma yasağını fiilen boşa çıkardılar. Bu direniş biçimi elbette işgali sona erdirmiyor. Ama halen devrimci önderlikten yoksun olan Filistin halkının direniş konusundaki arayışlarının devam ettiğini gösteriyor.

Filistin'de tüm yakıcılığıyla devam eden işgale rağmen enternasyonal dayanışma oldukça zayıf durumdadır. Oysa Ortadoğu'da emperyalist savaşa karşı durmak en başta Filistin işgaline karşı mücadeleden geçiyor. Dayanışma alanında yaşanan zayıflığın bölgeyi kan gölüne çevirmeye hazırlanan emperyalistlerin işine yarayacağını tahmin etmek zor değil. Emperyalist savaşa karşı savaşı yükseltmek için

Hızır Paşalar hak ve özgürlüklerimizin düşmanlarıdır!

Her alanda örgütsüzleştirme Hızır Paşalar'ın başında bulunduğu sermaye hükümetinin hedefidir. Sendikasılaştırma, özelleştirme, taşeronlaştırma saldırısında epey mesafe aldılar. Ancak bununla da yetinmeyeceklerini yeni icraatlarıyla gösteriyorlar. Birlik, dayanışma ve mücadele duygusundan yoksun, yalnızlığa mahkum edilmiş, yaşamı hücreleştirilmiş bir toplum yaratmayı hedefliyorlar. Bu hedefin önündeki her türlü engeli yok etmeye çalışıyorlar. Bu nedendir ki, emeğin kurtuluş mücadelesinin savunucusu devrimcileri, yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, cezaevi katliamlarında katlediyorlar. Tuzla Deri işçilerini hak ve özgürlüklerini savundukları için F tipi cezaevlerine kapatıyorlar. Ülkeyi işçi ve emekçiler için büyük bir F tipi cezaevine dönüştürüyorlar.

Hızır Paşalar'ın tarihi, zorbalığın, zalimliğin, katliamların tarihidir. Taksim 1 Mayıs alanını kana bulayıp 38 işçi ve emekçinin katledilmesinin, Sivas Madımak Oteli'nde 36 canımızın diri diri yakılarak öldürülmesinin, ulusal hak ve özgürlükleri için mücadele eden binlerce Kürt emekçisinin yok edilmesinin, "teslimiyet asla!" haykırışıyla bedenlerini ölüme yatan devrimcilerin katlinin sorumlusu Hızır Paşalar'ın yönettiği sermaye devletinin ta kendisidir.

Hızır Paşalar bize emperyalistlerin paralı askeri olmayı dayatıyor

ABD emperyalizmi çıkarlarını sağlama almak için tüm dünyaya çeki düzen vermeyi hedefliyor. Ortadoğu halklarına bu doğrultuda müdahale ediyor. Filistin halkını katliamdan geçiren İsrail'i her

bakımdan destekliyor. Müdahale tehditlerini Irak halkının tepesinde Demokles'in kılıcı gibi sallıyor. Irak halkına yönelik gıda dahil her türlü ambargoyu uyguluyor, işbirlikçilerine uyguluyor. Geçmişte Sovyetler Birliği'ne karşı kullandığı Bin Ladin'i bahane edip Afganistan'ı işgal eden de ABD emperyalizmidir.

ABD emperyalizmi Afganistan işgalinde de, Irak'a yönelik sürdürdüğü kesintisiz saldırganlıkta da en büyük desteği Hızır Paşalar'ın yönetimindeki Türk devletinden aldı, alıyor. İşçi ve emekçilerin çocukları bu amaçla Afganistan cephesine gönderiliyor.

Nasılsa dökülen kan emperyalist efendilerin ve sermayenin sadık hizmetkârı Hızır Paşalar'ın çocuklarının kanı olmayacak. Hızır Paşalar'ın çocuklarının bırakın savaşmayı askere bile gitmediklerini hepimiz biliyoruz. Onlar emperyalistlerden kopacakları üç kuruşun karşılığında işçi ve emekçi çocuklarını ölüme sürmek istiyorlar. Bütün bir ülkenin geleceğini ABD emperyalizminin savaş arabasına bağlıyorlar.

Pir Sultanlar'ın direnişçi kişiliğini kuşanalım!

Sefaletin kör kuyusunda yaşamak, yaşamaya rıza göstermek Pir Sultanlar'ın, Baba İshaklar'ın, Hacı Bektaş Veli'nin torunlarının işi olamaz.

Hacı Bektaş Veli, üzerinde "doğruluk, gerçeklik, sadakat" yazan bayrağını öğrencisi olduğu Baba İshak'tan devralmıştı. Ve bugün haramilere karşı kaldırılmış olan isyan bayrağı, çeşitli milliyetlerden ve mezheplerden ezilenlerin, işçi ve emekçilerin elinde.

Umutlarımızı büyütme, geleceğe güvenle bakabilmek, özgürlük günlerine ulaşmak ruhuyla akıyoruz Hacı Bektaş Veli anma şenliklerine. Pir Sultanlar'ın, Baba İshaklar'ın, Şeyh Bedrettinler'in gözleri üzerimizde. Baskı ve sömürüye, açlık ve sefaletle Pir Sultanca direndiğimiz, mücadele ettiğimiz sürece umutla bakacaklar bizlere.

Sermayenin hizmetkârı Hızır Paşalar sefaletimizin sorumlularıdır!

İşçiler ve emekçiler için her geçen gün sefalet ve açlık daha da derinleşiyor. Akıttıkları alinteri, döktükleri göz nuru insanca yaşamalarına yetmiyor. Her geçen gün bir önceki günü arar hale getirildik. Biz verdikçe onlar "daha daha" diyorlar. Ulusal gelirin %70'i iç ve dış tefeci-sömürücü bezirganlara akıyor. Çıkarılan sermaye yanlısı yasalar ve düzenlemelerle bizim cebimizden çalınanlar sermayedarların kasalarına akıtılıyor.

Bu nedendir ki ekmeğimiz küçülüp açlık ve sefaletimiz derinleşiyor, gelecek kaygımız daha da büyüyor. Sermayenin çıkarlarını esas alan politikalar biz işçi ve emekçileri ekonomik ve sosyal yıkımın girdabına daha fazla sokuyor.

TÜSİAD'çıların, uluslararası sermayenin kasaları daha fazla dolsun diye sermaye hükümetinin başındaki Hızır Paşalar yeni saldırı paketleri hazırlıyor. Paketlerin hayat bulması için ellerinden geleni ardlarına koymayacaklarını ilan ediyorlar. Zamlar durmaksızın sürüyor. Kamu emekçilerinin 1.5 milyon olan sayısının 300 binlere düşürülmesi için son hazırlıklar yapılıyor. Karayolları, Köy Hizmetleri, DSI'de çalışan sendikacı kamu işçilerinin işten atılması gündeme getiriliyor. Efendilerinin çıkarları doğrultusunda baskı ve zoru kullanarak, bildikleri kılıçlarıyla kanımızı dökerek, saldırının başarıya ulaşması için herşeyi yapacaklar.

Bunlarla da yetinmiyorlar. Emekçi köylü tarlasını ekemez, ürününü satamaz hale getirmeyi amaçlayan IMF politikalarını tavizsiz uygulayacaklarını gözümüze baka baka söylüyor, kararlılık gösterilerinde bulunuyorlar.

Bunlar da yetmiyor. IMF buyuruyor, Hızır Paşalar "evet efendim" diyorlar. Artık parası olan okuyacak. İlköğretim de dahil eğitim paralı hale getiriliyor. Eğitimde özelleştirme uygulamaları sonuçlarını doğuruyor. Üniversitede okumak artık işçi ve emekçi çocukları için hayale dönüşüyor. Üniversite har(ı)çları her yıl katlanarak artırılıyor. Böylelikle üniversite kapıları işçi ve emekçi çocuklarına kapatılıyor.

Sorunlarımızın çözümü Pir Sultanlaşmaktan Pir Sultanlar'ın ruhunu kuşanmaktan geçiyor. Pir Sultanlaşmak; baskı ve sömürü belasının yaratıcısı Hızır Paşalara karşı başkaldırı ruhunu kuşanarak, kazanana kadar mücadele etmekten geçiyor.

Pir Sultanlaşmak; yaşamın hücreleştirilmesi saldırısına bedenleriyle barikat kuran Ölüm Orucu direnişçilerinin taleplerini taleplerimiz bilip, direnişçi tüm gücümüzle destek vermektir geçiyor.

Pir Sultanlaşmak; "ABD emperyalizminin askeri olmayacağız!", "Haramilerin kılıcını savunmayacağız!" kararlılığı ile emperyalist saldırganlığın hedefi Afganistan halkıyla, Irak halkıyla, Filistin halkıyla dayanışmaktan, emperyalizme karşı mücadele bayrağını yükseltmekten geçiyor.

Devrimci şair Adnan Yücel anıldı...

"O hiçbir şekilde yürüdüğü yoldan ve savunduğu değerlerden ödün vermedi"

*"Saraylar saltanatlar çöker
kan susar bir gün
zulüm biter
menekşelerde açılır üstümüzde
leylaklarda güler
bugünlerden geriye
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler"*

A. Yücel

24 Temmuz'da kaybettiğimiz devrimci şair için Adana Pir Sultan Abdal Derneği'nden gençler bir anma düzenledi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı anmaya yasal reformist partilerin yanı sıra SY Kızıl Bayrak, Ekmeç ve Adalet, Devrimci Demokrasi ve Alinteri katıldı.

Açılış konuşmasını yapan Adana EMEP temsilcisi Adnan Yücel'in şiirleri hakkında bilgi verdi. Şiirlerinde genellikle işçi sınıfı ve emekçilerin sorunlarını dile getirdiğinden sözetti. Ardından Alinteri adına yapılan konuşmada Adnan Yücel'in sahiplenilmediği, cenaze törenine yalnızca 250 kişinin katıldığı dile getirildi.

Daha sonra yerel şairlerden Çetin Boğa bir konuşma yaptı. Konuşmasında "Adnan Yücel ile

biz çok şey yaşadık. Birlikte gözaltına alındık, birlikte işkence gördük. Ama o hiç bir şekilde yürüdüğü yoldan ve savunduğu değerlerden ödün vermedi" dedi. Konuşmasını Adnan Yücel'e yazdığı şiirlerle sürdürdü.

Son olarak hastalığı sırasında Adnan Yücel'in yanından hiç ayrılmayan refakatçisi konuştu, Adnan Yücel'in sahiplenilmesi gerektiğini belirtti. Adnan Yücel'in devrimci bir şair olduğunu, işçi ve emekçilere hitap ettiğini dile getirdi. Bunun en güzel örneği olan "Ateşin ve Güneşin Çocukları" için dava açılmıştır dedi.

Anmanın sonunda Pir Sultan Abdal Gençliği, Adnan Yücel'in müziğe uyarlanmış şiirlerinden bazılarını seslendirdiler.

*"Ey her şey bitti diyenler
korkunun sofrasında yulgunluk yiyenler
ne kırlarda direnen çiçekler
ne kentlerde devleşen öfkeler
henüz elveda demediler
bitmedi daha sürüyor bu kavga
ve sürece
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek"*

Adnan Yücel

SY Kızıl Bayrak/Adana

İMF-TÜSİAD'ın emek düşmanı saldırılarını püskürtelim!**İşçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesini yükseltelim!****İşçiler, emekçiler, kardeşler!**

Doğruluğun ve adaletin, gerçekliğin ve bilgeliğin temsilcisi Hacı Bektaş Veli adına düzenlenen HACI BEKTAŞ VELİ ANMA ŞENLİKLERİ'ni kutluyoruz.

Geçen yıla göre daha da yoksullaştık. Açlık ve sefaletin yaşamımızdaki yeri daha da kalıcılaştı. Sermayenin hizmetkarı Hızır Paşalar sefaletimizin daha da derinleşmesine neden olacak İMF programlarını uygulamaya devam edeceklerini ilan ediyorlar. Aldıkları İMF talimatlarının yaşam bulması için canhıraş çalışıyorlar.

Hızır Paşalar hizmetinde oldukları sermayenin krizi aşması, önünün açılması doğrultusunda hareket ediyorlar. Hizmetinde oldukları uluslararası sermaye ve TÜSİAD patronları işçi ve emekçilerin ekmeğine kan doğranmasını istiyor. Hızır Paşalar da efendilerinin isteklerini ne pahasına olursa olsun yerine getiriyorlar. Emek düşmanı yasalar çıksın diye meclis sabahlara kadar çalıştırılıyor. Sosyal yıkım programına karşı işçi ve emekçilerin yükselen hoşnut-suzluğu baskı ve zorla bastırılıyor.

Ekmeğimizi her geçen gün daha fazla küçültenler, bizleri demokratik hak ve özgürlüklerden yoksun bırakıp haklı ve onurlu mücadelemize baskı ve şiddetle saldıranlar bununla da yetinmiyorlar. Yoksulluğa, haksızlığa ve adaletsizliğe karşı başkaldıran, bizlerin değerleri olan Şeyh Bedrettinler'e, Baba İshaklar'a, Pir Sultanlar'a, Aşık Mahzuni Şerifler'e sahip çıkmak istiyorlar. Onların haksızlığa ve zulme karşı emekçi halkın önünde mücadele eden tutumlarını unutturmaya hedefliyorlar. Onları ehlileştirerek kullanmayı amaçlıyorlar.

Pir Sultanlar, Baba İshaklar, Hacı Bektaş Veliler, Aşık Mahzuni Şerifler yaşamları boyunca yoksulların,

ezilmişlerin yanında yer aldılar. Hızır Paşa gibi haramilerin kılıcını sallamadılar. Yoksul halkın dili, vicdanı, sesi oldular. Yaşamlarını ortaya koyma pahasına emekçi halka bağlı kaldılar. Pir Sultanlar'a, Baba İshaklar'a, Hacı Bektaş Veliler'e layık olmak görevi önümüzde duruyor. Onlara layık olmak onları anlamaktan, mücadelelerini kavramaktan, o doğrultuda hareket etmekten geçiyor. Onlara layık olmak; soframızdaki ekmeğimizin küçülmesine, sefaletimizin artmasına neden olan, sermayenin düzenine su taşıyan İMF politikalarına dur demekten, bu politikaları boş çıkarmak için üretimden gelen gücümüzü kullanarak "Genel Grev Genel Direniş"i örgütlemekten geçiyor. Onlara layık olmak, örgütsüzleştirme saldırısına karşı örgütlenmekten, yaşamın hücreleştirilmesine karşı etrafımızda örülen hücre duvarlarını yıkmaktan, "teslimiyet asla!" haykırışı ile hücre saldırısına karşı bedenlerini ölüme yatıran onurlu evlatlarımızın mücadelesini mücadelemiz bilmekten geçiyor. Onlara layık olmak; Aleviliği Pir Sultanlar'ın başkaldırı ruhundan soyundurarak içini boşaltan, Hızır Paşalar'la işbirliği yapmaktan utanmayan, Alevi bezirganlığı yapan hainleri teşhir ve tecrit etmekten geçiyor. Onlara layık olmak; baskı, sömürü ve işkence düzenine, Pir Sultan ruhunu kuşanarak başkaldırmaktan geçiyor. Kazananlar emeği ile tüm değerleri yaratan işçi ve emekçiler olacaktır. Hürriyetin elini kolunu sallayarak dolaştığı bir ülke umudunu büyütmek için görev başına!

Devrimci basına yönelik davalar üzerine...**Haklı ve meşru bir zemindeyiz! Asla boyun eğmeyeceğiz!..**

"...Vahşetin kılıcı daha çıplak
Kuduz köpekler gibi dolaşiyor sokak sokak
Yaralar erken sarımalı diyorum
Gittikçe bakırlaşıyor kavganın yüzü
Zamanımız kalmadı biliyorum
Bir an önce sulanmalı bu çatlayan toprak..."
Adnan Yücel

Sistem sömürü çarklarını daha da bileyleyerek döndürmeye çalışıyor. Azami kâr hesabıyla işçi ve emekçileri Ortaçağ köleliğine sürükleyerek, kimsenin aklına gelmeyecek yasalar çıkartıyor. Stratejik enerji bölgelerini hepsi ayrı ayrı kendi hesabına almaya çalışıyor ve bunu yaparken yüzbinlerce insanın kanını dökmekten, onmilyonlarca insanı acılara itmekten çekinmiyor. Karşısına çıkan, hatta çıkma ihtimali gösterenlere en şiddetli baskı araçlarıyla saldırıyor. Ezemediğini ehlileştirmeye, ehlileştiremediğini yoketmeye, yokemediğinin kitlelerle ilişki kurmasının önüne geçmeye çalışıyor...

Yaptıkları işler saymakla bitmez. Zaten biz de bunları gazetemizde yaza yaza bitiremiyoruz. Bunları yayınladığımız için, yapılması gerekenleri söylediğimiz için bu sistemin mahkemelerinden, kolluk güçlerinin baskı ve terörden nasibimizi alıyoruz. Sen o kadar insanın kanını dök, tüm

emekçilere ortaçağ koşullarını dayat, bir de bunlar karşısında susulmasını iste! Bu olacak şey değil. Baktığımızda da hep sindirme politikalarıyla bu düzeni idame ettiklerini görüyoruz zaten.

Bildiğiniz gibi gazetemize sistemi "tahkir ve tezyif etmek"ten, milleti ırk, cins ve sınıf olarak ayırmaktan, "devlet büyükleri"ne haksız ithamda bulunmaktan, "yasa dışı örgütlerin açıklamasını yayınlamak" vb. sebeplerden dolayı hemen her sayı dava açılıyor ve toplatılıyor. Mahkemeden mahkemeye koşuşturmak devrimci basın yazı işleri müdürleri ve çalışanları için başlı başına bir iş haline gelmiştir adeta.

Bu yazıyı yazmama vesile olan da budur. 6 Ağustos'ta değişik sayı ve özel sayılara açılmış tamı tamına 22 dava ile karşı karşıya kaldım. Hepsinin duruşması da aynı gündü. Yine aynı gün itibarıyla ve aynı mahkemede eski yazı işleri müdürümüz İbrahim Gümüş için açılmış 10 dava daha görülüyordu. Bunların dışında sosyalist basına açılmış birçok dava da yine aynı gün aynı mahkemede yer alıyordu.

SYKızıl Bayrak gazetesine açılmış bu 32 dava yine erteleme ile sonuçlandı. Birkaç bürokratik ertelemenin ve işlemin sonucunda hepsi de ya para ya da hapis cezasına çevriliyor. Bu yönlü açtıkları davalar o kadar çok ki harcadıkları kırtasiye muhtemelen o kırtasiyeler için yeni dolaplar yaptıklarını gerektiriyordu.

Onlar gerek gördüklerinde bize daha fazla dava açacaklar, daha fazla baskı uygulayacaklar. Bu kesinlikle bizim doğru yolda olduğumuzu gösterecek. Biz ise maddi ve manevi bütün saldırılarının sınıfsal bir zeminde olduğunu ve bunun karşısında kararlı bir biçimde durmak gerektiğini biliyor ve buna göre davranıyoruz. Bizlerin sesini boğmaya, düşüncelerimizi ehlileştirmeye güçleri hiçbir zaman yetmedi, yetmeyecek.

Özellikle şu dönem içerisinde yayın yoluyla insanların bilinçlenmesini fazlasıyla önemsediklerini ve bizleri susturmak için ellerinden geleni yapacaklarını biliyoruz. Bizler de bu düzenin saldırılarına karşı bütün işçi ve emekçilerin tepkilerini örgütlemek için gazetemizi onlara ulaştırmayı bir görev biliyoruz ve görevlerimize bu sorumlulukla yaklaşıyoruz.

Çürümüş olan ve yıkılmayı bekleyen, her bir tarafı dökülen ve tamiri imkansız olan kapitalist sistemdir. Bu sisteme karşı bizim gücümüzü aldığımız kaynak ise işçi sınıfı ve emekçilerin haklı davasıdır, buna dayalı olan tarihsel haklılığımızdır.

Geçen yüzyılın başında söylediğimiz gibi;
"VARDIK! VARIZ! VAROLACAĞIZ!"

L tipi cezaevleri...

F tipi tecritle emek sömürsünü birleştiren hapishaneler

Sermaye devletinin 20 yıldır hedef tahtasına koyduğu cezaevlerine yönelik yeni bir saldırının startı verildi. Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Türkiye İş Kurumu Genel Müdürlüğü işbirliğiyle hazırlanan protokolü, Hikmet Sami Türk ve Yaşar Okuyan 24 Temmuz günü bir basın açıklamasıyla birlikte imzaladılar. Böylece zaman zaman gündeme getirilen L tipi cezaevleri resmileşmiş oldu.

L tipi cezaevleri de F tipi hücre cezaevleri gibi sermaye devletinin başta ABD olmak üzere Avrupa'dan ithal ettiği "yeni" bir sistem. Aslında pek yeni de sayılmaz, bunu daha ayrıntılı olarak göreceğiz. Şimdilik şu kadarını ifade etmek yeterli. L tipi cezaevleri, F tipi hücrelerde halen süren tecrit ve izolasyonla yarı açık ve açık cezaevlerinde sürdürülen azgın emek sömürsününün birleştirilmesidir. H. Sami Türk'ün açıklamalarına bakılırsa, L tipi cezaevleri hem tutuklular ve hem de tüm toplum açısından oldukça faydalı kurumlar! Mimari yapısı da F tiplerinden farklı ve daha çağdaşlaştırılmış! Çağdaşlaştırılmış L tiplerinin mimari yapısı şöyle:

1- L tipi toplam 7 bloktan oluşuyor. Bunlardan 6'sı tutuklulara, 1'i de cezaevi idaresine ait.

2- 61 adet 7'şer kişinin yaşayacağı hücreler vardır. Bu hücreler F tiplerindeki gibi inşa edilmiş ve iki katlı olarak yapılmıştır. 7 kişi 11 m2 alanda yaşayacak. 7 kişinin kaldığı hücrenin avlusu (havalandırma) 65 m2, ortak yaşam alanı (burada ne yapılacağı belli değil) 83 m2'dir.

3- 4 adet 3 kişilik hücre bulunmaktadır. Hücre 11 m2, havalandırma 65 m2, ortak yaşam alanı 48 m2'dir.

4- 40 adet tek kişilik hücre bulunmaktadır ve bu hücreler 5 ayrı bölüme ayrılmıştır. Bu hücreler de 11 m2'dir. Sadece havalandırması vardır. Bu havalandırmalara en fazla 5 kişi çıkabilecek. Tek kişilik hücreler disiplin cezaları ve TCK'nın 70. maddesinden 6 ay ile 3 ay arası hücre cezası alanların cezalarının infazı için kullanılacak. Bunlara 2 adet müşahade ve 2 adet özürlü odası da dahildir.

5- L tipinde 8 adet işlik olacak. Bunların herbiri 50 m2'dir.

6- Herbiri 1285 m2 olan iki adet çim futbol sahası, süs bitkilerinin bulunduğu 315 m2 genişliğinde 2 adet bahçe bulunmaktadır.

7- 45 ile 70 m2 arasında ölçüleri farklılaşan 4 adet dersane L tipi cezaevlerinde kadın ve çocuklara özgü bölümlerde düzenlenmiş bulunuyor. Buna göre kadın ve çocukların ziyaret ve avukat görüş yerleri ayrı olacaktır.

8- L tipi cezaevlerinde 54 kabinli 6 adet kapalı görüş yeri, herbiri 260 m2 olan 4 adet açık görüş yeri ve 20 adet avukat görüş yeri olacak.

9- 1 adet kreş 386 m2 genişliğinde, 1 adet kütüphane de 158 m2 genişliğinde olacak.

Ayrıca hücre kapıları gün içinde tutuklular tarafından açılıp kapatılabilecek. Aynı zamanda intihar vb. olayları önlemek için idare tarafından da açılabilir. Her bölümün ortak yaşam alanında bir adet televizyon ve çok kanallı radyo bulunacak. Çay ve pişirmeden yenilebilecek sebze ve meyvelerin yıkanabileceği küçük bir mutfak, acil durumlarda personelin çağırılması için bir buton bulunacak, her bloka ankesörlü telefon koyulacak.

İşte yeni uygulamaya girecek olan L tipi

cezaevleri bu şekilde düzenlenecek. Bu uygulamalar öyle bir anlatılıyor ki, insanın otel diyesi geliyor! Fakat böyle olmadığını göreceğiz.

Bu uygulamaya önümüzdeki günlerde ilk olarak 250 kişilik Rize Cezaevi'nde başlanacak. L tiplerinde 8 adet bulunan atölyelerde şu anda ne üretileceği, kaç kişinin buralarda çalışacağı açıklanmadıysa da bunun bir önemi yok. Okuyan ve Türk protokolü imzaladıkları gün bir dizi açıklama yaptılar. Bunlardan ilki tüm tutuklu ve hükümlülerin bu uygulamalara dahil olacağıdır.

Bu demek oluyor ki, L tiplerinde bulunan herkes o atölyelerde çalışacaktır. Açıklamada tutukluların atölyelerde zorunlu çalıştırılmasına, "tahliye sonrası iş bulma imkanının kolaylaşması için meslek edindirme kursları uygulanacaktır" denilerek kılıf uyduruluyor. Tutukluları bu kurslara özendirme için cep harçlığı verileceği ifade ediliyor. Bu da, azgın sömürü karşısında verilecek düşük ücretin meşrulaştırılmasından başka bir anlama gelmiyor. Aslında niyetleri hiç vermemek, fakat ilk elden bunu göze alamıyorlar. Bugün açık ve yarı açık cezaevlerinde uygulanan bu sistemde çalışan tutuklulara 2 milyon 750 bin lira cep harçlığı veriliyor. Örneğin Sivas Yarı Açık Cezaevi'nde ekmek fırınları bulunuyor ve bilindiği kadarıyla cezaevi dışına da ekmek satılıyor. Ya da Edirne Açık Cezaevi'nde sera ve tarlalarda birçok sebze üretimi yapılıyor. Üretim tüm aşamalarında tutuklular çalıştırılıyor.

Mimari olarak L tipinin F tipinden tek farkı, F tipinde en fazla 3 kişi biraraya gelebilirken L tipinde bir araya gelenlerin sayısı 7'dir. Türk'ün göstermelik olarak "çağdaşlık" diye sunduğu futbol sahası, çiçek bahçeleri, ortak yaşam alanları, telefon kullanımı, radyo, televizyon vb., tredman denilen teslim alma koşullarına uyulduğu oranda kullanılabilir. Kapının açılıp kapatılması tutuklunun isteğine bırakılmış gibi gösteriliyor. Fakat tredmana uyulmadığında kapının hiç açılmayacağı ya da işkence için açılacağı söylenmiyor. Öte yandan, "meslek edindirme kurslarında" günün belli saatlerinde kurs görülecek. Peki bu kurslar bittiğinde nasıl olacak? Kapı sabah atölyeye giderken açılacak, akşam dönüşte kapanacak. Faşist devletin çağdaşlığı bu işte! Ayrıca Türk, verilecek kurslarla cezaevinden çıkıldığında kolay iş bulunacağını da söylüyor. Sanki bu ülkede dolaşan milyonlarca işsizden bihaber.

Yapılan açıklamalar üzerine daha çok şey söylenebilir. Fakat önemle üzerinde durulması ve bilince çıkarılması gereken asıl iki nokta var.

Bunlardan ilki, L tipi cezaevleri birer fabrika gibi kullanılarak üretim alanları haline getirilecek. Protokolde L tiplerinde AB normlarının gözetileceği ibaresi yer alıyor. Faşist sermaye devletinin uygulamaya çalıştığı bu sistem ABD'de ve birçok Avrupa ülkesinde yaygın. Özellikle tekstil sektöründe üretim gösteriyor bu tip cezaevleri. Bugün gençlik kitleleri arasında dünyaca popüleritesi olan pahalı giysilerin birçoğu ABD cezaevlerinde üretiliyor. Bu üretimde yoğun olarak çocuk emeği kullanılıyor. Dünyaca tanınmış birçok firma bu yolla tekelleşmiş bulunuyor. Çünkü cezaevlerinde yapılan üretimde işgücü son derece ucuz.

İşte faşist devletin yapmak istediği tam da budur. Asıl hedef bu olduğu ölçüde, tutukluların tahliye

sonrası iş bulmasının kolaylaştırılması, fiziki ve ruhsal sağlığının korunması iddiasının hiçbir inandırıcılığı yok. 7 kişilik ortak yaşam alanları, futbol sahalrı, kütüphaneleri, derslikler, kreşler vb.'nin fiiliyatta olup olmayacağı meçhuldür. Devlet cephesinden duyulan kaygı, köle kampı ve sömürü cehennemi anlamına gelen L tiplerinin toplum nezdinde meşrulaştırılabilmesidir.

Sıraladığımız uygulamaların propagandasıyla üstü kapalı da olsa L tipleri F tiplerinden farklı gösterilmeye çalışılıyor. Hücre ölümdür! F tipleri tecrit, izolasyon ve işkencedir! F tipi tabutluktur! Hücre insanın kendine yabancılaşmasıdır, kişiliğinin yok edilmesidir! Toplumun ilerici kesimlerinin bilincine kazanmış bu sloganlar unutturulmaya çalışılıyor. L tiplerinin daha insani, daha çağdaş olduğu yutturulmaya çalışılıyor.

Üzerinde durulması gereken ikinci nokta ise şudur. L tipi cezaevleri devletin devrimci tutsakları teslim alabilmesinin ikinci bir aracıdır. L tipi uygulaması ilk olarak sayıları 50 bine yaklaşan adli tutuklularla başlayacak. Önce bu 50 bin kişi hem yoğun bir sömürünün içine sokulacak ve hem de tecrit ve tredman politikalarıyla kişilikler yokedilip, yönetilmeye hazır robotlar yaratılacak. Adli tutuklular ciddi bir karşı koyuş sergilemediği ölçüde, devlet kısa vadede L tipi uygulamasını başlatabilecek. Orta vadeli hedef ise L tiplerinin kurumlaşması, kitleler nezdinde meşruluk kazanmasıdır. Devlet bunu başarabildiği ölçüde devrimci tutsakları da buralara kapatma imkanı bulacak demektir.

Fakat bu plan devlet cephesinden orta vadeli bir hesaptır. Öncelikle şimdiki sorunu çözmek amacındadır. Faşist katliamlara, iki yıla yakındır uygulanan tecrite ve gününbirlik işkencelerine rağmen devletin hesapları tutmamıştır. Cezaevleri dikensiz gülbahçesi haline getirilememiştir. L tipleri daha köklü bir saldırı olmakla birlikte, devrimci tutsakların işlik ya da atölyelerde çalıştırılması saldırısı bugün için de geçerlidir. F tiplerinde üst katlar atölyelerle doludur. Bugün elle sayılacak sayıda insan oralarda çalıştırılabildiği için büyük ölçüde işsizdir. Elbette bugünkü haliyle L tiplerindeki gibi bir hedef yok, daha çok tredmana uymalarını sağlamak için verilen bir rüşvettir.

Sonuç olarak şunları söyleyebiliriz. L tipi cezaevi uygulaması özü itibarıyla F tipi cezaevleri saldırısının devamıdır. Saldırının hem emeğe hem de kişiliğe yönelik olması, devletin bu saldırısı karşısında örgütlenecek muhalefete geniş bir toplumsal taan kazandırıyor. F tipi tüm topluma yönelik bir saldırı diyorduk; şimdi L tipi emeğe ve insanlığa yönelik bir saldırıdır diyeceğiz. Artık F tipi karşıtı mücadele L tipi karşıtlığıyla da birleşmek zorundadır. Bu sorunun muhatapları arasında sayıları 50 bini bulan adli tutuklular ve aileleri de bulunmaktadır. Politik bir bilinçten, bununla birleşen bir direnç ve iradeden yoksun oldukları yerde, onlar için daha ciddi bir sorundur.

Bu saldırıya karşı verilecek mücadelede tüm devrimcilere düşen sorumluluğu belirtmek gereksizdir. Şimdi büyük ölçüde unutturulan F tipi sorununu toplumun gündemine tekrar taşıyabilmenin yeni bir imkanına sahibiz. Bu imkanı en iyi bir biçimde değerlendirmeliyiz.

Dersim, barajlar ve kalkınma/2

H. Ataç

Dersim bölgesine yönelik ekonomi politika

Osmanlı Dersim bölgesinde hiçbir zaman egemenlik kuramamıştır. Özellikle 19. yüzyılın ortalarından itibaren seferler düzenleyen Osmanlı ordusu bölgede bir türlü kalıcı bir hakimiyet oluşturamaz. Dersim’de Osmanlı hakimiyeti kurulamadığından bölgeye yönelik herhangi bir ekonomik plan ya da program da olmamıştır. Osmanlı yönetiminin bölge halkına yönelik yaklaşımının özellikle mezhepsel farklılık sebebiyle olumsuz olduğu bilinen bir şeydir. “Haydutluk”, “soygunculuk”, “Ermenileri saklamak” ya da “Ruslarla işbirliği yapmak”, askeri hareketler için hazır suçlamalar durumundaydı.

1908 hareketinden sonra merkezin talebi üzerine “tedip hareketiyle ilgili” olarak 4. Ordudan istenen raporda, “Dersimdeki icraatın birkaç köy ve ekinleri yakmaktan ibaret kaldığı” belirtilmiştir. Raporda devamla “ıslahat ile tedip hareketinin birlikte yapılması gerektiği” vurgulanmıştır. (Akgül, s.24)

Osmanlı dönemi boyunca Dersimde herhangi bir ekonomik yatırım yapmak düşüncesi hiçbir zaman olmamıştır. Dersim sadece askeri hareketlerin konusu olmuştur. Bölge halkını devlete yakınlaştırmak için de olsa bir ekonomik plan söz konusu değildir. Resmi raporların satır aralarında geçen “karakol, okul ve yol” gibi “yatırımların” askeri hareketleri kolaylaştırmak ve bölgeyi ele geçirmek dışında bir amacı bulunmuyordu.

Bölgeye yönelik olumsuz yaklaşımın Osmanlı döneminden beri var olduğu görüşü çeşitli araştırmacılarca ortaya konulmaktadır. (Akgül, s.21) Cumhuriyetin kurucuları da benzer bir düşünce içerisindeydiler. İsmet İnönü hatıralarında “memleketin öteden beri Dersim meselesi diye bir derdi vardı” demektedir. (Hatıralar, s. 268) Cumhuriyet’in kurucu kadroları, Dersim’de hakimiyet oluşturmak ve “normal bir düzen”e geçmek için önemli hazırlıklar başlatırlar. Bölgeye gelen ve incelemeler yapan çeşitli düzeyde devlet yetkilileri hazırladıkları raporlarda “bölgenin ıslahı için” belli başlı önerilerde bulunurlar. Bu raporlarda “bölgenin ihmal edilmemesi”, “aşiretler arası dayanışmaya son verilmesi”, “okul ve yol yapılması” vb. çözümler sıralanmaktadır.

Diyarbakır Valisi Ali Cemal tarafından hazırlanan raporda, “Dersimlilerin müthiş fakirliğine” dikkat çekilerek doğru bir şekilde “silah bulundurmanın yaşamak hissi ve endişesinden kaynaklandığı” belirtilmektedir. Ali Cemal “ağalar ve reislerin bile fakirlik içinde bulunduğunu” belirterek “sorunun çözümünün eğitimden geçtiğini” savunmuştur. Mülkiye müfettişi Hamdi Bey ise, hazırladığı raporda “Dersim’de yol, fabrika kurmak ve kendilerini meşgul etmeye yarayacak çeşitli sanayi işleri sağlamak suretiyle ıslaha çalışmak hayaldir” diyerek, “Dersim çıbanı üzerinde kesin bir ameliye yapmak gerekir” sözleriyle “kökünden çözüm” yolunu göstermektedir. Bu raporda önerilen yolun resmi politika haline geleceği ve Ali Cemal’in önerilerinin dikkate alınmayacağı kısa zamanda anlaşılacaktır.

Bu dönem hazırlanan raporlarda kalkınma sorununa az ya da çok vurgu yapıldığı görülmektedir. “Ekonomik kalkınma” bu dönem “doğu sorunu” ya da “Kürt sorunu” temelinde yorumlanmakta ve bölgedeki güvenlik sorununun bir parçası olarak ele alınmaktadır. Bölgedeki ulusal ya da etnik hareketlenmelerin ekonomik yatırımlarla engelleneceği düşünülmektedir.

Cumhuriyetin kurulmasından hemen sonra 1923 yılında Birinci İzmir İktisat Kongresi’nde diğerlerinin yanı sıra; “sanayiinin bütün bölgelere taşınarak bölgelerarası dengesiz gelişmesinin engellenmesi” kararı da alınmıştı. Bu karar,

kalkınmada bir devlet ilkesi olarak gündeme gelmişti. Ne var ki; bu ilkenin hayata geçmesi mümkün olmadı. Coğrafi nedenlerin ötesinde; çeşitli siyasal, sosyal ve etnik (ulusal) nedenlerle sanayi (kapitalizm) bölgeye götürülmedi.

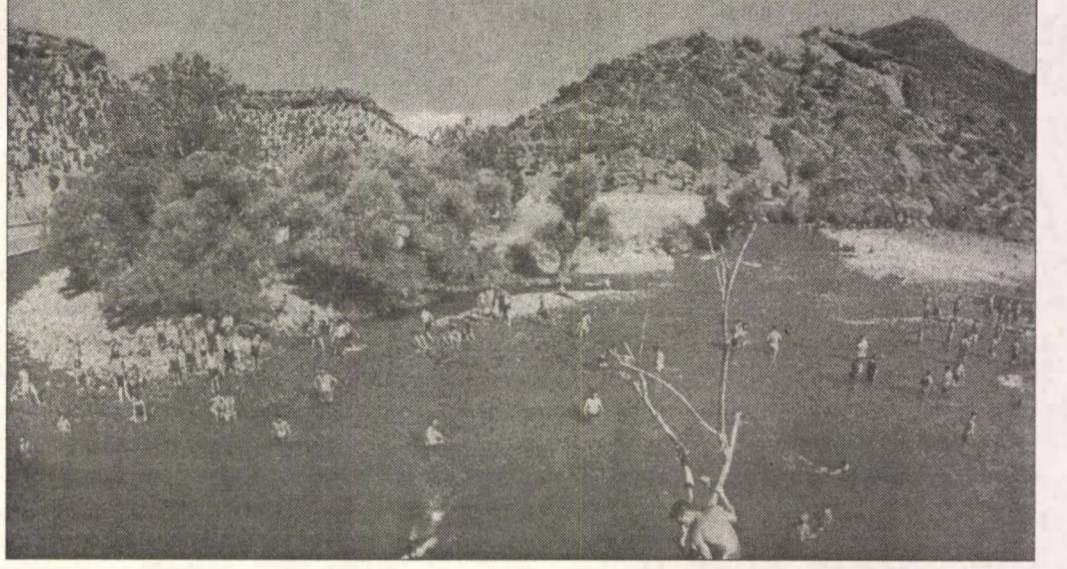
Herşeyden önce bölgede kapitalizmi en erken işleten azınlıklar Cumhuriyet öncesinde büyük kıyımlara uğratılmıştı. Böylece bölge ticari canlılık açısından kuraklaşmıştı. “Tehcir” uygulamasının en önemli sonucu bölge sanayi ve ticari hayatının ciddi bir darbe yemesi olmuştur. Göçler, katliamlar, yıkımlar bölgenin gelişme potansiyelini azalttığı gibi; bölgede sürekli bir ekonomik istikrarsızlık ve güvensizlik kaynağı olacaktır.

1920-40 arası yaşanan isyanlar da bölgeye yönelik ekonomi politikayı derinden etkiledi. Ayaklanmaların yarattığı korku devlet yönetiminde yansımaları bulmakta gecikmeyecekti. Bu korku ise kapitalizmin (ve sermayedar sınıfın) bölgeye her zaman ihtiyatlı yaklaşmasına yol açacaktır. 20. yüzyılın başında bölgede var olduğu kadarıyla kapitalizm altyapıya dönüktür. Demiryolları ve bazı devlet işletmelerinin faaliyete geçmesi ilk adımları oluşturmaktadır. Türkiye yüzölçümünün yüzde 30’a yakınının yer aldığı bölge, 1935 sayımına göre 2.5 milyon kişiyle nüfusun yüzde 15’ini barındırmaktadır. Ayaklanmalar, kıyımlar, sürgünler bölgenin nüfusunda önemli bir düşüş meydana getirmiştir. Resmi rakamlara göre; 2510 sayılı iskan kanunu uygulaması sonucu cumhuriyetin ilk yıllarında Dersim’in de içinde bulunduğu bölge illerinden 5.074 haneden toplam 25.831 kişi “zorunlu iskan”a tabi tutulmuştur. Gerçek rakamların daha yüksek olduğu açıktır. (Tekeli, s.49)

1930’ların sonuna kadar süren isyanlar bölgenin gelişme sürecini tamamen durdurmuştur. Bu nedenle Milli Mücadele döneminde olduğu gibi, bölgeye yönelik devlet “yatırımları”, karakol, cezaevi ve hastaneden ibaret olacaktır. Bu tür “yatırımlar” ayaklanmaları bastırma stratejisi üzerine kurulmuştur.

Cumhuriyetin ilk sanayi sayımı 1927’de yapılmıştır. Bu sayıma göre; bölgede sadece ülke genelinde yüzde 10 oranında ağırlığı bulunan atölye büyüklüğünde imalathaneler bulunuyordu. Bu imalathanelerde ise henüz modern işçi-patron ilişkisi değil; usta-çırak ilişkisi egemendir. Bölgede henüz uzmanlaşma ya da bölgeler arası değişim ve ticaret de yoktur. 1931 yılında toplanan Ziraat Kongresi’nde henüz pazara çıkmayan malların üretimin yüzde 80’lerini oluşturduğu açıklanmıştır. (Sönmez, s.34)

Bölgenin kapitalist pazara bağlanmasını sağlayacağı ileri sürülen “memleketin demir ağlarla örülmesi projesi” askeri hareketleri kolaylaştırmakta;

asker taşımaya serileştirmektedir. “Ekonomik amaçlı” bu projenin de gerisinde siyasal hedefler yatmaktadır.

İsyan dönemi ve sonrası...

Dersim, 1937-38 olaylarına kadar kapalı bir yapıda idi. Bölgede henüz sanayi ya da imalathane türünde işyerleri yoktu. Ekonomik hayat tarım ve hayvancılığa dayalı ve kapalı yapıda idi. Dersim Harekatı ise durumu daha da kötüleştirdi. İki yılı aşkın zaman alan askeri operasyonlar ve ardından insanların kitlesel halde göç ettirilmesi, var olduğu kadarıyla ekonomik canlılığı durduracaktır. Askeri hareket sonucu bazı bölgelerin boşaltılması ve ekilebilir toprağın bozulması da bölgenin gelişme potansiyelini azaltacaktır.

Dönemin basın yayın organları ise tam tersine, hareketin sonunda bölgede “ekonomik kalkınma hamlesi başladığını” yazacaktır. Ulus, “Tuncelinde büyük ıslahat programının başladığını” yazmakta; ıslahatın adımları olarak da temelleri atılan köprü, kışla, bina ve mektepleri göstermektedir. Cumhuriyet ise “Tuncelinde imar işlerine 3 milyon tahsis edildi” başlığı altında bu parayla “bir köprüünün temelini atıldığını; her tarafta kışlalar, karakollar ve yolların yapıldığını” duyurmaktadır. Dönemin “solcu” gazetesi Tan’daki köşesinde Ahmet Emin Yalman ise “Dersim yakın bir tarihte Türkiye’nin İsviçre’si olacak” diye yazmaktadır.

Basında bölge hakkında yayınlanan “kalkınma” haberleri yaşananları gizlemeye hizmet ettiği gibi dönemin “feodalizm tasfiye ediliyor” resmi söylemine de destek vermektedir. “Aşiret egemenliğini yok etmek” sözleri yatırım haberlerine eşlik etmektedir. Elbette basında yazılanlar resmi politikanın devamı niteliğindedir ve gerçekliği bulunmamaktadır. Aslında dikkatli bir okur için yazılanların tutarsızlığı ve içi boşluğu çok açıktır. Zira; bütün haberlerde “kalkınma hamlesi”nin göstergesi olarak “karakol, mektep ve yol” dışında hiç bir yatırımdan söz edilmemektedir.

Nitekim hareketin üzerinden 10 yıl gibi önemli bir süre geçtikten sonra bile herhangi bir ekonomik gelişme yaşanmayacaktır. Son Posta gazetesi muhabiri 1948’de Dersim’e gelerek yazdığı izlenimlerinde, “İssız ve insandan yoksun bu yerlerde ahali ile görüşüm, onlar tahsildardan ve adi bir jandarmadan başka bir hükümet memuru görmemişler, köyleri gezdim, zanaat ve ticaret katıyen yoktur..Tunceli sabık Dersim beşinci asrı yaşıyor ve bugünkü Türkiye’nin hudutları dahilinde bulunmasına rağmen yirminci asrın nimetlerinden hiçte istifade etmemiş” diyecektir.

Bu resmi "ihmal"ın bir sonucu olarak 1930-50 arasında yapımı hızlandırılan Demiryolu Projesi, Dersim bölgesini hiç kapsamamaktadır (DİE 1960, 62). Bu durum, kesinlikle bölgenin ekonomik zenginlikten yoksun oluşu ile açıklanamaz. Bölgenin "makus talihi" aynen sürmektedir. İktidar, Dersimi bölgenin "en geri bırakılmış yeri" yapmaya kararlı görünmektedir. Bölgeye ticari ya da sınai yatırım yapılmamaktadır. Bölgede 1946'da 9, 1955'te 44, 1962'de 62 kamyon ancak bulunacak; otobüs adedi ise 14'ü zor bulacaktır.

1962'de her 100 traktörün ancak 5'i doğu ve güneydoğuda bulunmakta; bunların çoğu ise Urfa, Elazığ, Diyarbakır, Kars, Mardin ve Malatya'da toplanmaktadır. (DİE, 1946, 60, 62) Tarım alanında bölge çapındaki kimi gelişmelere rağmen doğuda sermayesini büyüten ve sanayi sermayesine çevirmek isteyen çevreler batıyı seçmektedirler. Cumhuriyetin kuruluşundan beri bölgeyi istikrarsız bulan özel sermaye ürkek yaklaşımını sürdürmektedir. Bölgenin siyasal yapısının yanı sıra; devletin bölgeye ciddi bir destek vermemesi de etkili olmaktadır. Dersim ise kapitalizme henüz çok uzakta bulunmaktadır.

Türkiye büyürken küçülen bölge

Türkiye ekonomisi 1960'lardan itibaren kısmi bir büyüme yaşarken, bölge küçülmektedir. Bu yıllarda ülke ekonomisindeki yüzde 10-11'lik büyümeden doğu yararlanmamaktadır. 1968'de uygulamaya başlanan "Kalkınmada Öncelikli Yörelere" (KÖY) uygulaması, yine de yatırımları doğuya yönlentmemektedir. 1968-80 arasında verilen 5918 teşvik belgesinin sadece yüzde 5.8'i doğu illerine ayrılmıştır. Kaldı ki, bu verilen teşviklerin önemli bir bölümü de "siyasi yatırım" niteliğindeki kamu yatırımlarından ibarettir. (Sönmez, s.188)

1977'deki ekonomik krizi sanayi ağırlıklı bir politika ile karşılayan Ecevit Hükümeti üretimi tarıma dayanan doğunun gerilemesine yol açmıştır. Böylece doğu ile batı arasındaki gelişme açığı daha da büyüdü. MSP'nin sanayi projeleri de bölgeye hiçbir katkıda bulunmadı; israfa yol açtı.

1980'lerden sonra kamu yatırımları Urfa, Diyarbakır ve "Özal'ın memleketi" Malatya'da yoğunlaşmaktadır. Uygulanan "liberal ekonomik politikalar" bölge için felaket demektir. Bölge çapında tarımın üretimi büyük düşüşler yaşayarak; tarımın milli gelirden aldığı pay önemli oranda azalacaktır. Bölge genelinde nüfus yoksullaşacak; işsizlik artacaktır. Dersim bu dönemde de hiçbir yatırım yüzü görmeyecek; bu dönemde devlet adına temelleri atılan tek şey köylere inşa edilen camiler olacaktır.

Son on beş yılda yaşanan savaş ise bölgenin ekonomik gelişimini tam anlamıyla felç edecektir. Devlet, savaşın etkisiyle bölgeye ayırdığı kaynakları iyice küçültecektir. 1990'da bölgeye ayrılan yüzde 33.4'lük teşvik, 1995'te yüzde 6.6'ya düşecektir. Bu oranın da gerçekte bir yatırım anlamına gelmediği; askeri harcamalara gittiği açıktır. Böylece yatırım muslukları tamamen kısılmış olmaktadır. Savaşın toplumsal yapıda yarattığı deprem ise ekonominin gelişimini olumsuz etkileyecektir. OHAL Bölge Valiliğinin 1997 yılı verilerine göre; toplam 3428 yerleşim yerinin boşaltılması sonucu 450.000 kişi bölgeyi terk edecektir. Gerçekte çok daha büyük sayılara ulaşan boyuttaki göç eden insan olgusu, ekonomik hayatı vuracak; bölgede istikrarsızlık artacaktır. (CHP Somut Politikalar Çalışma Grubu "Ön Rapor")

Tarım ve hayvancılık aynı dönemde dibe vuracaktır. Hayvancılıkla uğraşan aile sayısı büyük azalmalar yaşayacak; bölge "et deposu" olmaktan çıkacaktır. Canlı hayvan ithalatı artarken; ihracatta ise yarıya yakın bir azalma gerçekleşecektir. Dersim'de ise hayvan sayısı 1 milyondan 200 binli rakamlara düşecektir.

Özellikle hayvancılıktaki gerileme resmi politikaların sonucu olacaktır. Bu dönemde bırakalım "kalkınma" politikalarını "yayla yasakları" sebebiyle tam bir yıkım meydana gelecektir. "Güvenlik önlemleri" hayvancılığı yok etme noktasına getirecektir. Aynı politikaların başka acı bir sonucu ise ormanların yanması olacaktır. Bölge genelinde ve özellikle Dersim'de ormanlar sistematik biçimde yakılacak; doğal çevre ağır bir şekilde tahrip edilecektir. Kırların boşalması; kentlere ve batıya göç; korkunç boyutlardaki işsizlik başka önemli sonuçlar durumundadır. Son derece sağlıksız ve dengesiz kentleşme olgusu ise bunlara eşlik edecektir. Gittikçe karmaşıklaşan toplumsal ihtiyaçları karşılamaktan uzak, altyapısı olmayan kentler, sayıları her geçen gün artan insanların geleneksel değerlere daha sıkı sarılmasını engelleyemeyecektir. "Namus" ve "töre" anlayışında bir değişim görülmeyecek; "aile meclisi cinayetleri" artacaktır. Eğitimin oranında ve niteliğindeki ciddi gerilemeler ise başka somut bir olgu durumundadır. Genç nüfusun işsizliği ve "gelecek korkusu" ciddi bir sorundur ve sayısı artan "intiharlar" a yol açacaktır. Sosyal güvenlik sorunu ülke genelinden daha kötü bir durumdadır. Sağlık sorunlarının artışı ve bulaşıcı hastalıkların yayılması ise uygulanan politikaların başka vahim sonuçları olacaktır.

Özetle; 1990'lar boyunca bölgenin ulusal geliri; bu gelirin dağılımı; nüfus, sağlık, toplumsal yapı aleyhte bir seyir izlemiştir. Bütün bu unsurların toplamından başka bir şey olmayan kalkınma açısından ise bölge (ve Dersim) tam anlamıyla bir "kalkınmama" durumu ile karşı karşıya kalmıştır.

2000'li yıllarda da durum ne yazık ki iç açıcı olmaktan uzak görünmektedir. 2001 yılının ilk on ayındaki yatırımların dağılımı, bölgenin "makus talihinin" değişmediğini ortaya koymaktadır. Teşvik belgesine bağlanan 8 trilyona yakın yatırımın yüzde 41.1'i Marmara; yüzde 10.2'si Karadeniz; yüzde 15'i İç Anadolu'ya; yüzde 8.1'i Ege bölgesine gitmiştir. Bölge ise (doğu ve güneydoğu olarak) toplam nüfusun yüzde 19'unu barındırmasına rağmen, yatırımların ancak yüzde 6.5'ini almıştır. Bu rakamlar, izlenen politikaların etkisiyle, bölgelerarası gelişmişlik farkının azalmadığını; bilakis tam tersine arttığını göstermektedir.

2000'li yıllarda gündeme getirilen "Köy-Kent Projesi" de kalkınma amaçlı olarak hazırlanmıştır. Başbakan Ecevit'in "çok eski rüyam" dediği köy-kent, "kırsal kesimin kalkınması" sözleriyle sunulmuş; ekilebilir toprakları dikkate almaması, bölgenin üretim sürecine uygun olmaması, köylüleri merkezi bir yerde toplaması vs. nedenlerle proje rağbet görmemiştir.

Dersim'de "İnsansız Kalkınma"

Dersim'de hayata geçirilmesi düşünülen "Munzur Barajlar projesi" çok yönlü yararları olan bir proje olarak sunulmaktadır. "Enerji üretiminin artırılması"; "işsizlere iş bulunması"; "kamulaştırma ile köylünün yüzünün güldürülmesi" vs. sözler "ilin kalkınması" vaatleri ile el ele yürümektedir. İşsizlik, kentte yakıcı bir sorun durumundadır. Gençlerin çeteciliğe ve baliciliğe de sürüklenmesine yol açan işsizlik üniversite mezunlarını bile tehdit etmektedir. Köye dönüş hala bir hayal durumundadır ve bu alandaki resmi adımlar işleri büsbütün karıştırmaktadır. Bu durum işsizlik sorununu kangrenleştiren bir etki yaratmaktadır. Barajların hayata geçmesi durumunda bazı kişilere iş verileceği dile getirilmektedir. İşsiz insanlara iş verilmesi kuşkusuz önemsiz değildir. Ne kadar insanın, hangi işlerde ve ne kadar ücret ve sosyal güvence ile işe başlatılacağı bilinmemesi bir yana, bunun sorunu çözmeye yetmeyeceği de açıktır. Zira sorun 500 ya da bin kişinin iş bulmasıyla çözülebilecek ölçüde küçük bir sorun değildir. Kente hayat veren su, vadi ve dağdan oluşan doğal ortamı

baraj yaparak yok etmek ve böylece bu alandaki üretici yatırımların önünü ebediyen tıkamak çözüm değildir. Hele hele suyu yok ederek baraj kurmak ve burada bazı kişilere iş vererek "ili kalkındırmak" düşüncesi en hafifiyle safça bir inançtır.

Öte yandan bir barajın ortalama ömrünün 40-50 yıl olduğu bilinmektedir. 50 yıl sonra Dersim nasıl olacak? Topraklarında sebze ve meyve yetişecek mi? Çölleşen toprakların bir daha ıslah edilmesi mümkün olmadığına göre insanlar bu topraklarda nasıl yaşayacaklar? Köyleri sular altında kalan insanlara kim iş verecek? Barajlar yoluyla "Tunceli'nin kalkınması" programları yapanların bu sorulara verdikleri bir cevap yoktur.

Barajlar projesini savunan resmi sözcülerin önemli bir dayanağı da "kamulaştırma ödenekleri"dir. Baraj yapılmasıyla köylünün elinden alınan topraklara "önemli miktarlarda paralar verildiği", "insanların bu paralarla iş kurabileceği" iddia edilmekte ve ne yazık ki vatandaşların küçük de olsa bir bölümü bu propagandaya inanabilmektedir. Yeri gelmişken, özellikle belirtmeliyiz ki bu konudaki propaganda gerçek dışıdır. Bugün ülkenin içinde bulunduğu kriz ekonomisi "kamulaştırma ödeneklerini" de vurmuştur. Mahkemeler ve özellikle yüksek Mahkeme Yargıtay "kriz ekonomisi" nedeniyle köylüye piyasanın altında, son derece düşük miktarların ödenmesine karar vermektedirler. Toprakları sular altında kalan köylülerin bir metrekaşe toprağına bugün bir paket yabancı sigara parası kadar maddi değer bile verilmemektedir!

Kalkınma planlarına dayanak haline getirilen Munzur Barajlar Projesi, insan, doğa, çevre ve kültürel mirası yok etmektedir. İnsanların binlerce yıllık anılarını ve kültürlerini taşıyan yerleşim yerleri yerle bir olacaktır. Barajların hayata geçmesi durumunda Munzur Vadisinde 80, Pülümür Vadisinde 60'ı aşkın köy olumsuz etkilenecektir. Doğal güzellikler, dağlar, mağaralar, göller, kaplıcalar, içmeler, akarsular, vadiler, mesire yerleri vs. yok olacaktır. Buna iklim değişikliği ve ısınma oranındaki artışın tarım ve hayvancılık üzerinde yaratacağı tahribat da eklenmelidir.

Öyle anlaşılmalıdır ki; resmi yetkililer "insansız bir kalkınma" arzulamaktadırlar. Bunun kalkınma değil "yıkım" anlamına geldiği açıktır.

KAYNAKÇA

- 1) Dünya, "Ekonomi Politika Bölge Eki, TUNCELİ", 21.11.2001.
- 2) Hakan Gülseven, "Doğu Yakası Hikayesi". Radikal, 21.04.2001.
- 3) "Say say bitiremediler", Radikal, 03.01.2002.
- 4) Suat Akgül, "Yakın Tarihimizde Dersim İsyancıları ve Gerçekler". Boğaziçi Yayınları.
- 5) Suat Akgül, "Amerikan ve İngiliz Raporları Işığında Dersim", Yaba Yayınevi.
- 6) Cemil Koçak, İ. İnönü, "Hatıralar", Bilgi Yayınevi, C.2.
- 7) İ. Tekeli, "Nüfus ve İskan Sorunu", "Toplum ve Bilim" s.50.
- 8) Mustafa Sönmez, "Doğu Anadolu'nun Hikayesi", Arkadaş Yayınevi.
- 9) DİE İstatistik Yıllıkları.
- 10) Tan Gazetesi, 15.06.1937.
- 11) Son Posta Gazetesi, 1948.
- 12) Fikret Başkaya, "Paradigmanın İflası", Doz Yayınları.
- 13) Fikret Başkaya, Kalkınma İktisadının Yükselişi ve Düşüşü, İmge Yayınevi.
- 14) "2000 Yılı İnsani Gelişme Raporu", Cumhuriyet, 30.06.2000.
- 15) "DPT Gelir Dağılımı Raporu", Radikal, 14.10.2001.
- 16) "Barajlar Projesi..." Murat Cano, www.munzurvadisi.org
- 17) "Tarihte iğne kendimize", Radikal, 25.01.2002

“Munzur Kültür ve Doğa Festivali” üzerine...

Bu yıl üçüncüsü yapılan “Munzur Kültür ve Doğa Festivali”, 4 Ağustos gecesi sona erdi. Geçen yılın Türk bayraklı, özdeyişli ve MHP pankartlı görüntüsü bu yıl adeta silinmişti. Tertip Komitesi’nce festival sloganı olarak belirlenen “Munzuruma Dokunma!” pankartları, afişleri, sloganları ve konuşmaları festivale damgasını vurdu.

Festival fikri nasıl doğdu?

Munzur Festivali’nin ilk denemesi 1999’da yapıldı. Tunceli Sendikalar Platformu tarafından önerilen festival, Tunceli dernekleri tarafından da sahiplenildi. İlk denemenin öyküsü böyle başladı.

Bu öneri Dersim’in boşaltılmak istendiği ve devletin bu bölgeyi öteden beri dağıtmak istediği düşüncesine bir barikat olarak düşünülüyordu.

Gerçekten de Dersim tarihini bilenler, bu tarihin katliam ve sefer tarihi olmasının yanı sıra; sürgün anlamına da geldiğini iyi biliyorlardı. Selçuklu döneminden beri büyük baskılar gören Dersim, özellikle Yavuz Selim ve “Hamidiye Alayları” döneminde büyük saldırılara hedef olmuştu. Bu dönem katliamdan canını kurtaranlar Binboğa Dağları’na kadar sürgün yollarını aşındırmıştı.

Öncesi bir yana Cumhuriyet döneminde de büyük acılar yaşayan bu kent halkı kitleler halinde, kafilerle ve “İskan Yasası” desteğiyle ülkenin en ücra köşelerine dağıtılmıştı. ‘38 isyanı ve katliamından sonra yurdundan ayrılanlar gittikleri yerlerde bir araya gelemiyor ve konuşmalarına bile izin verilmiyordu.

Ordunun ‘91 konsepti temelinde başlatılan “köy boşaltmalar” ise en büyük darbeyi yine Dersim’e indiriyordu. Dersim köylerinin tümü boşaltılıyor ve sürgün yollarına düşen insanlar açlık, sefalet ve kimsesizliğin pençesine düşüyordu. Bu dönem yapılanlar öylesine ağırdı ki; Dersim’in nüfusunun yarısı boşalıyordu. Ve göç yollarına düşenler 38’i bile arar hale getiriliyordu.

İşte festival fikri bu tablodan doğuyordu. Özellikle bu tabloya Munzur Vadisi’ne yapılması DSİ tarafından planlanan 8 adet barajın ilin coğrafi sınırlarını bile tartışmalı hale getireceği gerçeği de eklenince, artık bu trajediye dikkati çekmenin hayatıyeti daha iyi anlaşılıyordu. Fikri ortaya atanlar bir kentin varlığını savunmak düşüncesindeydiler.

İlk deneme başarısızdı. Devletin valisi festivali OHAL Yasası’na dayanarak “güvenlik” gerekçesiyle yasaklıyordu. Buna rağmen “Dersim’e ulaşanlar” halaylar ve türkülerle mesajlarını veriyordu.

2000 yazında yapılan ilk festival, binlerce kişinin katılımıyla olumlu bir havada geçiyordu. Paneller, sempozyum, şiir ve türkülerle dolu üç günde Dersim’in pek çok trajedisine dikkat çekiliyordu. Ancak festival basında “devlet-halk buluşması”, “terör kentinde büyük değişim”, “terör can çekişiyor” edebiyatına yolaçlıyordu.

2001 Festivali ise MHP’li valinin de etkisiyle gergin bir havada başlıyordu. Şehrin her yanına asılan binlerce bayrağın yanı sıra; “incinsen de incitme”, “ne ararsan kendinde ara”, “terörü kınıyoruz” pankartları halkla alay edildiğini gösteriyordu. MHP ve Devlet Bahçeli’ye teşekkür pankartı ise bardağı taşıyor ve 20 bin kişilik kitle festivale yönelik müdahaleyi sokakta protesto ediyordu. Bu müdahale başından beri festivalin içini boşaltma girişimlerini engelliyor; gerici yazar ve “bilim adamları” programdan çekiliyor; vali

önderlikli etkinlikler halkın ilgisizliği sonucu iptal ediliyordu. Böylece festival valinin değil “halkın festivali” olarak yazılıyordu.

Bu yıl gerçekleşen 3. Festival

3. Festivale hazırlık için ilk yapılan toplantılarda “Tertip Komitesi”nin bileşimi tartışmalara yol açıyordu. Tunceli dernekleri özellikle siyasi partilerin komiteye alınmamasını öneriyor; ancak bu öneri eleştiri ve ikna yoluyla aşıyordu. Neticede komite, CHP, ÖDP, EMEP, HADEP il başkanlarının yanı sıra Tunceli ve Mazgirt Belediye Başkanı, dernek temsilcileri, Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı, Esnaf Sanatkarlar Odası Başkanı, Baro Başkanı ve Avrupa Dersim İnisiyatifi temsilcisinden oluşuyordu.

Programın içeriği ile ilgili olarak ise “Munzur Vadisi” ve “demokrasi” eksenli etkinlikler öne çıkıyordu. Katılan sanatçılardan konaklamaya kadar pek çok konu ayrıntılı mercek altına alınıyor ve somut projeler hazırlanıyordu. Komitede yer alan güçler CHP dahil- Munzur festivalinin “karpuz festivali ya da kayısı festivali olamayacağı” konusunda hemfikirler.

İlk hazırlık döneminin hemen ardından MGK toplantısında “OHAL’in kaldırılması tavsiye kararı” alınca festival çalışmaları daha da hızlanıyor; Valinin festivale ve özellikle programa müdahale etmeyeceği beklentisi güçleniyordu.

Valiyle yapılan ilk görüşmede Jandarma Komutanı, Emniyet Müdürü hazır bulunuyor; Komite temsilcilerine geçen yılın olaylarını içeren kaset izletilerek “biz çekiliyoruz, ama tatsızlık istemiyoruz” mesajı veriliyordu.

Gerçekten de devlet festival boyunca ortada gözükmüyordu. Başta *Evrensel* ve *Gündem* olmak üzere *Devrimci Demokrasi*, *İşçi Köylü*, *Atılım* gibi yayınların standlarına hiçbir engelleme ya da sınırlama getirilmiyor; polis arama taramalarına son veriliyor; Ovacık yolu 24 saat ulaşılabilir.

Bu durum iki sebebe dayandırılabilir. Bir: AB ve büyük basın merceğindeki Dersim “iyi vitrin” durumunda bulunuyordu. Geçen yılki gösterilerin ardından yapılan festivalin en azından yerel idareciler açısından kuşkuyla yol açtığı ortada idi. İki: OHAL’in kalkması ve “her şeyin değişeceği” yanılması konusunda festivalden daha iyi bir fırsat olamazdı! Buna valinin geçen yılki tutumu yüzünden aldığı “kırık not”u düzeltme isteği de eklenince festival umulandan iyi bir havada geçecekti. Böylece festivale dışarıdan gelenlerin ve genel olarak kamuoyunun zihnindeki “baskıcı devlet” düşüncesi paramparça

olacaktı!

Festivale maddi destek ise hiç verilmiyordu. Sadece Kültür Bakanlığı 5 milyar maddi katkı yapıyordu. Böylesine önemli bir festival yurt içi ve dışı kampanyalarda toplanan 10 milyarlık bağışla yapıyordu! Basın organlarına göre “40 ile 80 bin arasında insanın dışarıdan geldiği” festivalin toplam 10 milyar gibi düşük bir rakamla yapılması önemli bir zaaf olarak ortaya çıkıyordu. Bu rakam, festival öncesi çalışmanın maddi katkı bakımından yetersizliğini gösteriyordu.

Festival halkın hanesine yazıldı

3. Dersim festivalinin en önemli özelliği apaçık politik oluşudur. Bu durum paneller, sempozyumlar, kitap ve şiir etkinlikleri, konserler ve bir bütün olarak festival programından anlaşılmaktadır.

Festivalin 3. günü yapılan çevre panelinde özellikle ODTÜ Öğretim Üyesi Prof. İlyas Yılmaz tarafından dile getirilen görüşler, kapitalizm ve çevre arasındaki karşıtlığın aydınlanmasına yol açmıştır. Türkiye’de kentleşme ve ulaşım politikalarının bir avuç asalağın yararına ve çevre ve insanın aleyhine olduğu zengin bir sunumla anlatılmıştır. Munzur Vadisi konusunda ise devletin bilinçli bir politika izlediği; amacın “enerji üretimi” değil; bölgeyi insansızlaştırmak olduğu ortaya konuluyordu. Son derece az maliyetle kurulan rüzgar enerjisi sisteminin Dersim’in yüksek bölgeleri için düşünülmemesi ve barajda ısrarın siyasi bir tercihin ürünü olduğu somut verilerle ortaya konuluyordu.

Demokrasi konulu panelde ise Haluk Gerger tarafından “AB ve demokrasi karşıtlığı”, “sermaye ve demokrasi düşmanlığı”, “küreselleşme ve demokrasi düşmanlığı” konularında son derece önemli bir sunum yapılmıştır. Bu panelde Haluk Gerger tarafından dile getirilen görüşler, Marksizmin devrimci düşüncelerinin bir kez daha ama ortodoks biçimde dile getirilmesi olmuştur.

Festivalin bir başka önemli özelliği ise kitleselliği olmuştur. En az 40 bin kişinin dışarıdan geldiği tahmin edilmektedir. Bu konuda sağlam veriler olmasa da kentin normal nüfusunun en az 2-3 katı insanın kent sokaklarında gezmesi bir göstere olmuştur. Halkın kendi inisiyatifinin bu konuda çok iyi değerlendirildiği de açıktır. Zira; on binlerce insanı karşılamak herhalde misafirperverlikten öte bir davranış olsa gerekir.

Elbette bu katılım yıllardır uygulanan politikaların eseri ve ifadesi olmuştur. Yıllarca kentine, köyüne ve hatta mezarlarına gidemeyen halk, inadına festivale ve öz değerlerine sahip çıkmıştır. Katılımın büyüleyiciliği Munzur festivalinin önümüzdeki dönemde “uluslararası bir festival” olarak ele alınması gerektiğini ortaya koymaktadır. Şimdiden Munzur Festivali’ne, devletin geleneksel olarak Cumhurbaşkanı düzeyinde katıldığı “Hacıbektaş Festivali” gibi bakılmaya bile başlanmıştır.

Festivalin ana kitlesini oluşturan 15-25 yaş grubundaki gençlik kitlesinin dinamizmi de gözden kaçmamıştır. Panelleri ilgiyle izleyen, konserlerde coşan onbinlerce genç politik bir kimlik arayışı içinde olduğunu da ortaya koymuştur.

Türkiye'nin dış politikası kimin?

Mustafa Alp Dağistanlı

İdam cezasının kaldırılması ve anadil eğitiminin serbest bırakılması da tamamlanınca, Kopenhag kriterlerinin yerine getirilmesi konusunda, tabii ki kağıt üstünde, pek bir zorluk kalmadı diye düşünüyor Türkiye. Kendi açısından haklı belki, çünkü hem psikolojik, hem de ideolojik bir bariyeri aştığını düşünüyor. Avrupa Birliği ise Türkiye'nin yapması gereken daha çok iş olduğunu söylüyor. Biz anlamak istediğimiz şeyi anlamaya teşne olduğumuz için duymuyoruz bile onların sesini; şimdilik. Yine de herkes memnun. Ayrıca, Kopenhag kriterleri kağıt üstünde yerine getirilse bile, uygulama nasıl olacak, gündelik hayat pratiği nasıl uyum sağlayacak bu uyum yasalarına ve Avrupa'ya? AB'nin çeşitli yetkili ağızları sık sık işaret ediyor bu noktaya. Bunlar yine de hem içeride, hem dışarıda konuşulan, tartışılan meseleler. Ben Avrupa Birliği-Türkiye ilişkilerinin ve eğer olacaksa entegrasyon sürecinin önemli, ama dikkatlerden kaçan bir başka önemli ve sorunlu vechesine işaret etmek istiyorum: dış politika.

Genel hatlarıyla bakınca bile hemen görünen bir şey var; Türkiye'nin tüm dış politika tercihleri Amerika Birleşik Devletleri paralelinde. Bu durumdaki bir ülkeyi, diğer ikircikli konular bir yana bırakılsa bile, AB neden kabul etsin?

Zaman zaman ünlü adamların çocukları peydahlanır ya hani aniden. Çocuk belli bir yaşa gelmiştir; bazan küçük, bazan da epey büyüktür. Eğer küçükse annesi, büyükse kendisi çıkar ve mesela "Ben Marlon Brando'nun çocuğuyum" der. Haydi, başlar bir bol dedikodulu, çekişmeli bir dava... Bizde en son şarkıcı Emrah'ın başına gelmişti böyle bir durum. Emrah uzun süre direnmiş, ama sonunda çocuğun Emrah'tan olduğu kanıtlanmıştı. Eski Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterand'ın da başına gelmişti aynı şey; onun da hayatının baharında bir kızı olduğu ortaya çıkmıştı. Artık DNA testiyle filan anlayıyorlar bu iddiaların doğru olup olmadığını. Tabii bütün iddialar doğru çıkmıyor.

Türkiye'nin durumunu bu zengin baba arama davalarına benzetiyorum ben. Özellikle dış politika tercihleri penceresinden bakınca bir tuhafılık olduğu ortada. Bizim politikacılar çıkıp "Bakın şu Türkiye'ye, hik deyip Avrupa'nın burnundan düşmüş", diyorlar, "bu çocuğun babası Avrupa Birliği." Eh, bir bakıyorsun, aslında ABD'nin burnundan düşmüş ve o hik dediği burun da pek matah bir burun sayılmaz aslında. Oraya buraya sokulan, girdiği yeri de karıştıran bir büyük burun. AB, "Hayır, sen benim çocuğum değilsin" deyip duruyor, itiyor Türkiye'yi, Türkiye de ısrar ediyor AB'nin kucağına oturmak, başını göğsüne yaslamak için. Bu uyumsuzluk bütün temel dış politika konularında açık seçik kendini gösteriyor.

Avrupa Birliği Parlamentosu'nun 28 Şubat 2002 tarihinde onayladığı Güney Kafkasya Raporu, örneğin, ABD'nin bölgeye müdahalesinden duyulan rahatsızlığı belirtiyor ve işbirliğine dönük, ekonomik fırsatları adilane paylaşacak, güvensizlik ortamını giderecek yöntemler öneriyor. "Birlik, ayrıca, sıkı silah denetimlerinin uygulanması ve tedrici silahsızlanma için yardımcı olmalı" diyor. Türkiye ise, ABD ile birlikte bölgeyi tedrici olarak silahlandırma yolunda ilerliyor. Bu ABD-Türkiye çizgisinin en belirgin olduğu ülke Gürcistan. Bu ülkeyle asıl olarak Rusya'ya karşı gelişen askeri işbirliği Türkiye'nin eşitmen, silah, teçhizat göndermesiyle, hatta hibe etmesiyle sürüyor... Azerbaycan da sıraya girmiş durumda.

Filistin meselesinde de, AB'den ziyade ABD'nin paralelinde duruyor Türkiye. Üstelik, ABD, Ortadoğu'da izlediği neredeyse gözükapalı ve açık göz İsrail yanlısı politikadan dolayı yoğun eleştiri alıyor. Tabii, Ankara'nın çizgisinde Türkiye ile İsrail arasında kurulan stratejik işbirliğinin, Türkiye-İsrail ekseninin etkisi de var. Mart sonunda başlayan, nisan ayı

boyunca yoğun şekilde süren ve sonra da aralıklarla devam eden İsrail'in Batı Şeria'yı işgali sırasında Türkiye, tank modernizasyonu ihalesini İsrail'e verdi. Bütün dünyanın, özellikle de içine girmeye çabaladığımız Avrupa Birliği'nin hem işgal, hem de işgal sırasındaki saldırganlıkları dolayısıyla İsrail'i kınadığı bir ortamda. Hem de, usulsüzlük söylentilerinin söylenti olmaktan çıkıp, haber olarak gazetelere yansıdığı, ihaleyi yürüten kurumun başının protesto niteliğindeki istifasına rağmen. Hem de, "Osmanlı bakiyesi" Türkiye'nin Osmanlı bakiyesi Filistin'le bir sürü tarihi, manevi, dini, kültürel etkenden dolayı yakınlığı olmasına rağmen.

ABD, kendi Ortadoğu planını açıklayıp Arafat'ı artık görmek istemediğini ilan ettiğinde de, yani aynı Arafat'ı "40 yıllık dostum" diye tanımlayıp gördüğünde sarılan İsmail Cem'in dışişleri bakanı olduğu sırada Dışişleri Bakanlığı öyle bir açıklama yapmıştı ki, hiçbir şey demese iyiydi. Sadece AB değil, ABD'nin stratejik müttefiki İngiltere bile kabul edilemez bulmuştu Arafat'ın defedilmesini ve bunu da Kanada'daki G8 toplantısında Başkan George Bush'a söylediler. AB, Ortadoğu'da İsrail'in hırçın, ortalığı kırıp dökken, hiçbir uluslararası anlaşmaya, ilkeye ve karara uymayan eylemlerinden usanmış durumda. Burada en kısa zamanda Filistinlilere de nefes alma, devlet kurma hakkı tanınmasını ve İsrail'in evelemeden gevelemeden bu çizgiye gelmesini istiyor. Bunu da açıkça ilan ediyor. Türkiye, ne diyor? Genel laflarla eveliyor geveliyor ve sonra da Amerikan-İsrail çizgisinde hizaya giriyor.

Başka konularda da örnekler verilebilir. Özellikle 11 Eylül saldırılarından sonra ABD ile Türkiye arasındaki paralellik belirginleşti. Sovyetler Birliği çözülüp Soğuk Savaş bitince demokrasi havarisi olarak arzı endam eden ABD, 10 yıl parçalı bulutlu sürdürebildiği bu yaklaşımını 11 Eylül'den sonra terk etti bütün dünyanın gözlediği gibi. Hepsini birer diktatörlük olan Orta Asya'daki Türki cumhuriyetler, Afganistan hareketinin ihtiyaçları da göz önünde bulundurularak ABD'nin müttefiki olma şerefine nail oldu ve askeri ve mali yardımlarla koltukları kabartıldı. Türkiye için de hiçbir zaman önemli olmamıştı bu ülkelerdeki özgürlük, demokrasi düzeyi.

11 Eylül'de ABD'nin canı yandı ve "Başlarımız sizin demokrasinize, insan haklarınıza" deyip silahı ve külahı eline aldı. Ben bu işi silahla çözerim, gerekirse bütün "terörist"leri tek tek öldürerek bitireceğim, dedi. Bu tavrı en iyi anlayan ve cânı gönülden destekleyen ülkelerin başında Türkiye geliyordu; "Nihayet bizim haklılığımız anlaşıldı" diyordu ve diyor. AB ise daha ince ayar bir yaklaşıma sahip bu konularda. ABD'nin başına bu felaket neden geldi, sorusunu sordu Avrupa. Sonra da tek taraflı, başına buyruk faaliyetlerinden ötürü sık sık sitem etti ABD'ye.

Aynı çelişki Avrupa ordusu (Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikaları) konusunda da yaşanıyor. Sorun sanki Yunanistan ile Türkiye arasındaymış gibi görünse de, bu sadece bir görüntüdür. Gerçek sorun AB'nin kendisiyledir ve işin içinde ABD de vardır. Nitekim, bu noktada Türkiye'nin kendini bağlı hissettiği Ankara mutabakatı ABD, Türkiye ve İngiltere arasında imzalanmıştır. AB içinden sadece bir ülke ve o da İngiltere, yani ABD'nin stratejik müttefiki. İngiltere, AB'nin içinde ABD'nin kankardeşi olarak batıda bir parantez açmış, ABD'nin bir başka stratejik ortağı Türkiye de AB'ye girerse bu parantez doğuda kapatılmış olacak. AB neden izin versin buna?

ABD'nin Irak'a düzenlemesi muhtemel askeri hareketle ilgili olarak da aynı çelişkili durum geçerli. Eğer bir hareket düzenleyecekse ABD, Türkiye isteyerek ya da istemeyerek katılacak bu savaşa. (Pazarlıkta bir şeyler koparmak istiyor ve koparmak istediği şeylerden biri de Kıbrıs. ABD, bence şu anda bile Türk tezine yakın bir formülle Kıbrıs'ın AB'ye

girmesini destekliyor el altından. İsrail de Türkiye ile AB arasında bir karakedi gibi Kıbrıs meselesinin var kalmasını en azından şimdilik teşvik ediyor. İsmail Cem'in dışişleri bakanıyken Kıbrıs konusunda bir ara herkesi şaşırtan heyheyleneşmesi bu dengelere oturuyor işte. Yoksa parti içi dengelerle, iç politika hesaplarıyla filan ilgili değildi o çıkış.)

Neyse, Türkiye'nin Irak hareketi konusunda takınacağı tavır da AB'nin yaklaşımına uygun değil. Burada şunu belirtmek gerekiyor tabii: AB'nin ortak bir dış politikası yok, onu oluşturmak için çabaları ve pek de ilerleme kaydettiklerini söylemek zor. İtalya, mesela, Irak'a harekate destek vereceğini açıkladı. Almanya da kesinlikle karşı olduğunu. İngiltere ise, kendi içindeki kuvvetli muhalefete rağmen zaten ABD ile beraber yürütmeyi planlıyor saldırıyı. Başka konularda da, çeşitliliği daha az olmakla beraber, aynı ortak politikasızlık geçerli.

Yine de, tek tek ülkelerin üzerinde bir AB yöneliminden bahsedilebilir ve bu da ABD politikalarına paralel değil. Ve AB, yavaş yavaş anlayacak ki, Türkiye'nin itilmesi, ABD'nin kucağına itilmesi olacak. O ABD ki, hemen her alanda Avrupa ile ihtilaf noktaları artmaktadır. Bu bakımdan, Irak hareketi dönüm noktası sayılabilecek bir olay. En azından, eğer hareket olursa, Türkiye'nin bundan sonra yürüyeceği yol bakımından.

Şimdi idam ve anadil meselesinde de beklenen adımın atılmasıyla yıl sonundaki Kopenhag zirvesinde Türkiye'ye bir katılım takvimi verilmesi ihtimali de arttı. İşin ilginç tarafı, Irak'a hareketin da aşağı yukarı aynı zamana denk gelebilecek olması. AB, bu çetrefil problemi düşünmektedir.

Independent gazetesinde (02.08.2002) Maureen Freely imzalı yazıdan alınan şu cümleler bu sorunun gündemde olmasa bile gündeme geleceğini gösteriyor. Uzun yıllar Türkiye'de yaşamış olan Freely, "Türkiye modern bir Avrupa ülkesi olmak istiyor" başlıklı yazısında şunları söylüyor:

"Irak sorununun gündemde olması, IMF'nin en büyük borçlusu Türkiye'nin ekonomik krizi atlattırmaması ve siyasi belirsizlik nedeniyle sorulması gereken soru, 'Türkiye bizimle mi, yoksa bize karşı mı?' değil, verebileceklerini dikkate alarak 'Türkiye'yi yanımıza alabilmek için biz ne yapabiliriz?' olmalı. Bush'un terörle savaşının, Türkiye'nin reformlarının önünü kesmesine izin vermemeliyiz. Türkiye'nin Irak'la ilgili planlara dahil olması için ABD'nin Türkiye'ye haksız bir baskı uygulamasına izin vermek ikiyüzlülük ve siyasi aptallık olur."

Avrupa-ABD çelişkisinden kurtulamayacak Türkiye. Bu çelişki Türkiye'yi hırpalıyor. Çelişkinin iki tarafı da büyük çelişkiler yaratmaya gayet uygun bir bünyeye sahip. En azından son yüzyılın tarihi bu çatlatıcı, felakete sürükleyici çelişkilerin ve onu besleyen, ona vücut olan siyasi ve toplumsal yapıların tarihidir. Ama farklıdır bu bünyeler. ABD dönüp arkasına bakmaz, "Ben ne hatalar ettim" diye düşünmez. "Onlar geçti artık" diye düşünür. Kendisiyle yüzleşmez. Vietnam'da, orada burada, dünyanın dört bir yanında yüzbinlerce kişinin canını alan faaliyetleri özgürlük adına sürdürüp sonra da birkaç Hollywood filmi çekince kendine yüzleşmiş olamazsın. ABD kendisiyle yüzleşmez. Türkiye de...

Avrupa öyle değildir. Önüne bakmadan önce arkasına bakar. Çünkü dünyanın başına bin türlü musibet örmüştür, iki dünya savaşını başından çıkarmıştır. Korkuları vardır Avrupa'nın, en çok da kendinden korkar... Ve yine korkmaktadır ve yine korkmakta haklıdır. Peki, Türkiye, gittikçe daha fazla sayıda genetik özelliği ABD'ye benzerken AB'nin göğsüne başını yaslama ısrarını ne kadar sürdürebilir? Peki, Türkiye ne düşünmektedir? Türkiye'nin bir dış politikası var mı? Türk dış politikası Türkiye'nin mi? (8 Ağustos 2002)

(NTV-MSNBC sitesinden alınmıştır...)

Mücadele

Postası...

“Kahrolsun kapitalizm, çözüm devrimde!”

Kapitalizmin en güçlü kalesi, rüya ülkesi olarak gösterilen ABD'de son bir ay içinde 8 “dev şirket” iflas etti. Bu şirketlerin kağıt üzerindeki göstermelik değeri 300 milyar dolar. Bu rakam Türkiye'nin milli gelirinin yaklaşık iki katı. Şu anki durum buzdağının sadece görünen kısmı. İçi boş şirketlerin domino taşları gibi arka arkaya devrilmeleri uzak bir ihtimal değil.

Kapitalizmin kalbindeki bu iflasların global bir krize dönüşerek Avrupa'daki şirketleri de iflasın eşiğine getireceği söyleniyor. Yarın kriz Avrupa ülkelerini de saracaktır. Ekonomik durgunluğun yavaş yavaş bir krize dönüşeceği aylar önceki ekonomik göstergelerden zaten belliydi. Fransa, Avusturya ve Hollanda'daki faşist ve ırkçı oyların artması bir tesadüf değildir. Avrupa'da aşağılık ve kirli bir oyun oynanıyor. Kapitalizm ikinci dünya savaşı öncesi uyguladığı politikaları tekrar devreye sokmaya çalışıyor.

Tabii bu global çöküşün Türkiye'ye yansımaları çok daha ağır olacaktır. Türkiye cephesinden krizi derinleştirmek için, işimi ve ekmeğimi geri istiyorum ve “Emperyalist savaşa hayır!” diyerek alanlara çıkıp sesimizi yükselterek kapitalizmi yeni açmazların içine sürüklemeliyiz.

İşçi sınıfı hain sendika bürokrasisini aşip bu saldırılara örgütlü ve sınıf bilinciyle cevap vermek zorundadır. Yoksa, ekonomik krizle boğuşan, açlığa ve köleliğe itilmek istenen işçi ve emekçilere yeni yıkımlarla birlikte toplumsal çürüme dayatılacaktır.

Kapitalizmin dibe vurduğu ve itibar kaybettiği bu süreçte arayış içinde olan kesimlere alternatif sistemi göstermek biz komünistlerin acil görevidir. Tam da bu süreçte “Kahrolsun kapitalizm, çözüm devrimde!” şiarını öne çıkarmak can alıcı önemdedir.

Kızıl Bayrak okurları/İstanbul

Bir direniş beldesi Beykoz ve '91 Paşabahçe direnişi

1991'de Körfez Savaşı sonrası satış düşüklüğünü bahane ederek bir çok sektörde tensikatlar yaşanmıştı. Ancak en anlamlı karşı duruş cam sektöründe yaşanan tensikatın ardından gerçekleşti. Bunların içinden de en büyük tepki Paşabahçe Beykoz Cam Fabrikası'ndan geldi; 570 işçi ile en büyük tensikat burada yaşanmıştı. 570 kişinin işten atılması haberi aynı gün fabrikayı terketmeme eylemini beraberinde getirdi. Toplam 21 gün süren direnişte işçiler adeta tek yumruk olmuşlardı.

Kararlılığı ve emekçi halkın da desteğiyle direniş giderek büyüdü. Beykoz ve çevre emekçi halkı direnişe anlamlı destek ziyaretleri düzenlediler. Direnişteki işçilere lokantalarından, evlerinden yemek götürdüler. Camiden yanlışlıkla yapılan “fabrika basıldı” duyurusu üzerine, 2000 kişinin kazma kürekle fabrika önüne gitmesi ise desteğin gücü ve anlamı konusunda açık bir fikir veriyordu. Beykoz emekçi halkı direnişin sonuna kadar bu ve benzeri desteklerini sürdürerek dayanışmanın en güzel ve anlamlı örneklerini oluşturmuşlardı.

Direnişin bir çok anlamlı ayrıntısını ve tabi ki derslerini Paşabahçe işçilerinin “ya hep beraber ya hiç birimiz” sloganını kılavuz etmeleri oluşturdu. 21 gün süren direnişin sonundaki kazanım, patronun bütün

oyunlarına karşı, işçilerin son güne kadar bu şiar doğrultusunda, tek bir işçinin bile çıkarılmasına hayır diyerek hareket etmelerinin sonucudur. İşçiler yönelen her tehdit yazısını okumadan atmışlar, yönelen her oyunu bozmak için birlikte karar alarak hareket etmişlerdi. Direniş 14 Ağustos

1991 günü tek bir işçi bile atılmadan zaferle sonuçlandırılmıştı.

Burjuvazi, makinanın basit bir parçası olarak gördüğü işçileri, yasaları da arkasına alarak istediği zaman işe almakta istediği zaman çıkartmakta. Çalışma sistemi ve kurallarının burjuvazi tarafından konulduğu ve uygulandığı bir sistemde bu aykırı bir şey olarak görünmüyor. Bunun karşısında ise kazanım her zaman fiili bir şekilde gerçekleşmiştir, gerçekleşecektir. 1991'de toplu tensikata karşı Paşabahçe işçilerinin deneyimi bu yönüyle fazlasıyla önemlidir. Bu direniş meşruluğun zemininin olduğunu Kavel, 15-16 Haziran, Zonguldak madencilerinin yürüşünde olduğu gibi bir kez daha göstermişti. Paşabahçe işçisi kendisine ait bu özdeneyimi iyi sindirebilmiş olsaydı belki de bugünkü ihanet ve yenilgiyle bu denli kolay yüzyüze kalmazdı.

V. Tekin

Türk-İş'in 50. yılı...

İhanetçi kimliğe devam

31 Temmuz 1952'de kurulan Türk-İş, Dedeman Otelinde Cumhurbaşkanı, Başbakan, Bakanlar Kurulu üyeleri, Yılmaz, Bahçeli ve tüm siyasi parti temsilcileri ile kuruluş yıldönümünü kutladı. 50. yıl kutlaması Türk-İş'in işçi sınıfına ne kadar yabancılaştığına ışık tutuyor. Türk-İş bürokratları ile sermayenin has partileri arasındaki sıcak ve samimi ilişki, Türk-İş'in hangi sınıfın çıkarlarının temsilcisi olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

50. yılını sermayenin temsilcileri ile kapalı salonlarda kutlaması, Türk-İş'in 50 yıllık tarihine baktığımızda hiç de şaşılacak bir durum değil. Kurulduğu yıldan beri düzenin denetiminde ve inisiyatifinde bir sendikacılık rotasında ilerleyerek, sınıfın çıkarlarından uzak bir örgütlenme ve mücadeleyi tercih etmiştir. Hep iktidar ile iyi geçinme, uzlaşma ve diyalogdan yana bir sendikal anlayışa sahip olmuş, işçi sınıfına ihanette sınır tanımamıştır. Direnişlerde, eylemlerde, grevlerde sermayeden çok sermaye yanlısı kesilmiş, işçi hareketini denetim altına alarak dizginlemiştir. 12 Eylül sendikacılığının da en iyi örneği olan Türk-İş, sınıfa dönük saldırıları gerçekleştirmede sermayenin işini kolaylaştırmıştır.

Temsilcisi olduğu işçi sınıfını, sermaye ile uzlaşma masalarında satmayı, direnişlerde, grevlerde işçilerden uzak durmayı, grev kırıcılığını ve işçi düşmanlığını

ilke edinen Türk-İş, gelinen yerde tescilli bir ihanet çetesi haline gelmiştir.

Türk-İş 50. yılını sermaye sınıfının temsilcileri ile kutlarken; bu sınıfın baskı ve sömürü düzeni işçi kıyımlarıyla, hak gasplarıyla, kötü ve ağır çalışma koşullarıyla, İMF saldırı paketleriyle işçi sınıfını ve emekçileri yıkım ve sefaletle sürüklüyor.

Türk-İş 50. yılını işçileri açlığa, yoksulluğa, işsizliğe, geleceksizliğe mahkum eden kan emici düzenin temsilcileri ile kutlarken; fabrikalar bir bir kapatılıyor, işçilere düşük ücretler, kölece çalışma ve yaşam koşulları, sosyal hakların gaspı, örgütsüzleştirme dayatılıyor.

Türk-İş 50. yılını en lüks mekanlarda sermaye ve hükümet temsilcileri ile kadeh tokuşturarak kutlarken; işçiler sermayenin saldırılarına karşı işi, ekmeği, onuru ve geleceği için direniyor. Beykoz Paşabahçe işçilerinin direnişi, bir anlamda Türk-İş'in içinde bulunduğu durumu özetliyor. Direniş sırasındaki uzlaşmacı ve ihanetçi tutumuyla işçi düşmanlığını, sermaye dostluğunu tekrar hafızalarımıza kazıyor. Tıpkı 1966'daki Paşabahçe direnişinde olduğu gibi. Bu ihanetçi tutum, işçi sınıfına izlemesi gereken yolu

gösteriyor. İşçi sınıfının büyük mücadeleler vererek kazandığı sendikaların başına çöreklenmiş işbirlikçi bürokrat takımını defetmedikçe sermayenin saldırılarını püskürtmek mümkün değildir.

Sermaye ile uzlaşma masalarında hakların gaspına bir imza atan sendika bürokratları sınıfın hak alma mücadelesinin önünde aşılması gereken en büyük barikattir. Bu barikat aşılmadığı sürece, sendikalarımızı ve kazanılmış haklarımızı ihanet batağında bir bir kaybedeceğiz. “Esnek çalışma” yasa tasarısıyla, düzenin sömürü çarkları arasında iyice köleleşme, insanlık dışı yaşam ve çalışma koşulları dayatılacak.

Türk-İş şahsında sendika bürokratları böyle davranma gücünü nereden alıyorlar? Bunu bizim suskunluğumuzdan, tepkisizliğimizden, örgütsüzlüğümüzden ve birlikte hareket etmememizden alıyorlar. Saldırıların bu kadar yoğun olduğu bir süreçte topyekûn karşı koyamadığımız için daha bir pervasız davranıyorlar.

Saldırıları püskürtmek ve sermayeye hakettiği cevabı vermek için alanlarda dışı dışı bir mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Tabandan örgütlenmeli, işyeri komiteleri aracılığıyla sendikalarımıza sahip çıkmalı ve sendikalarımızın başına çöreklenmiş ihanet çetelerini defetmeliyiz. Ancak böyle kazanabilir ve haklarımızı koruyabiliriz.

Sınıf bilinçli bir metal işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namiç Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Kız çocuđu

**Kapıları çalan benim
kapıları birer birer.
Gözünüze görünemem
göze görünmez ölüler.**

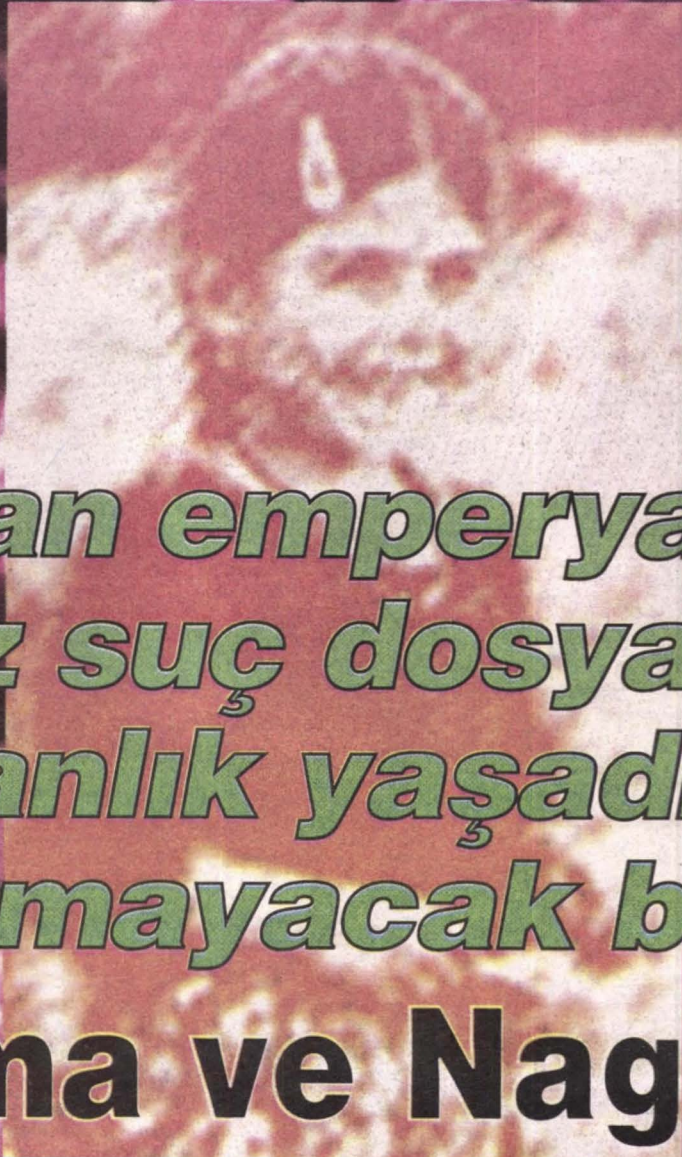
**Hiroşima'da öleli
oluyor bir on yıl kadar.
Yedi yaşında bir kızım,
büyümez ölü çocuklar.**

**Saçlarım tutuştu önce,
gözlerim yandı kavruldu.
Bir avuç kül oluverdim,
külüm havaya savruldu.**

**Benim sizden kendim için
hiçbir şey istediğim yok.
Şeker bile yiyemez ki
kağıt gibi yanan çocuk.**

**Çalıyorum kapınızı
teyze, amca, bir imza ver.
Çocuklar öldürülmesin
şeker de yiyebilsinler.**

Nazım Hikmet

**Amerikan emperyalizminin
sayısız suç dosyasından
insanlık yaşadıkça
unutulamayacak bir sayfa:
Hiroşima ve Nagazaki...**